

กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ
แห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

วิทยานิพนธ์
ของ
สมเกียรติ ภูมิภักดิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์
มกราคม 2557
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ
แห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

วิทยานิพนธ์
ของ
สมเกียรติ ภูมิภักดิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์
มกราคม 2557
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายสมเกียรติ ภูมิภักดิ์
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผศ.ดร.เจริญชัย ขนไพโรจน์) (กรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

..... กรรมการ
(รศ.ดร.สุพรรณิ เหลือบุญชู) (ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)

..... กรรมการ
(ผศ.ดร.ทินกร อัดไพบูลย์) (กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)

..... กรรมการ
(ผศ.ดร.สังคม ภูมิพันธุ์) (กรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

..... กรรมการ
(ผศ.ดร.เฉลย ภูมิพันธุ์) (ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(ผศ.ปราโมทย์ ด้านประดิษฐ์)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

.....
(รศ.ดร.สุนันท์ สายกระสุน)
ผู้รักษาการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่ 31 เดือน ๗.๑... พ.ศ. 2557

ประกาศคุณประการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดีจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณิ เหลือบุญชู ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ให้แนวทางการทำงาน ข้อเสนอแนะและเป็นกำลังใจในการทำงานวิจัยจนประสบความสำเร็จเรียบร้อยเป็นอย่างดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทินกร อัดไพบุลย์ กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้มุมมองในการทำงานวิจัย จนประสบความสำเร็จ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญชัย ชนไพโรจน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษา แนะนำแนวทาง ข้อคิดเห็นในการทำงานงานวิจัยจนสำเร็จเสร็จสิ้นด้วยดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สังคม ภูมิพันธุ์ ที่ให้ความคิดเชิงระบบและกระบวนการคิดซึ่งสามารถนำไปสู่การทำงานวิจัยได้เป็นอย่างดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลย ภูมิพันธุ์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ให้แนวคิดและทักษะในการทำงานวิจัย

ขอขอบคุณ นางสาวผ่องพรรณ เมตตา ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี คณะครู บุคลากร และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนส่งเสริมการศึกษาและการทำงานวิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอขอบคุณ ศาสตราจารย์เจ้า จิ่งฟาง หัวหน้าสำนักงานวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง มณฑลยูนนาน ศาสตราจารย์จู ไหว่หิง อาจารย์ประจำวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑล ยูนนานที่ให้ความอนุเคราะห์ประสานงานบุคลากรที่เกี่ยวข้องและให้ข้อมูลภาคสนามเป็นอย่างดียิ่งทำให้ งานวิจัยประสบความสำเร็จด้วยดี ขอขอบคุณผู้บริหาร อาจารย์และเจ้าหน้าที่ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลการวิจัย เป็นอย่างดีและขอขอบคุณอาจารย์เยว่ กุ้ยยั้ง หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา สาขาวิชาดนตรีของมหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ให้ความอนุเคราะห์ ข้อมูลและสนับสนุนส่งเสริมกระบวนการเก็บข้อมูลการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ อาจารย์ศิลปชัย เจริญ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลภาคสนามและเป็นล่ามภาษาจีน รวมทั้งให้ความอนุเคราะห์ที่พักใน ขณะที่ศึกษาและทำงานวิจัยจนเสร็จสิ้น ขอขอบคุณอาจารย์นันทน์ทิ เจริญ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ที่ให้ความช่วยเหลือเป็นผู้ช่วยวิจัยในการเก็บข้อมูลภาคสนาม ขอขอบคุณ อาจารย์กิตติวรรณ ชาญฉลาด ประธานสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี อาจารย์เกศรินทร์ แซ่ไหน อาจารย์เฉา ชูเย็นและอาจารย์เจียง เสี่ยว หยง อาจารย์ภาควิชาภาษาจีน โรงเรียนตั้งเอ็ง จังหวัดจันทบุรีที่ให้ความอนุเคราะห์แปลภาษาจีน อาจารย์นารถฤดี สุทัตโตและอาจารย์ธัญพร ประคองศรี อาจารย์กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ที่ให้ความอนุเคราะห์ แปลภาษาอังกฤษ

ขอขอบคุณ อาจารย์ดาร์รัตน์ ภูมิภักดิ์ ที่เป็นผู้ช่วยวิจัยในการเก็บข้อมูลภาคสนาม และครอบครัวภูมิภักดิ์ทุกคน

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบูชาพระคุณบิดา มารดา และบูรพาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้ ความคิด อบรมสั่งสอนให้มีปัญญา และคุณธรรม ซึ่งเป็น เครื่องชี้ไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินชีวิต

สมเกียรติ ภูมิภักดิ์

ชื่อเรื่อง กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง
มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ชื่อผู้วิจัย นายสมเกียรติ ภูมิภักดิ์

กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณีย์ เหลือบุญชู
และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทินกร อัดไพบูลย์

ปริญญา ปร.ด. สาขาวิชา ดุริยางคศิลป์

มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2557

บทคัดย่อ

สาธารณรัฐประชาชนจีน (People Republic of China) มีการพัฒนาระบบการศึกษาทางด้านดนตรีอย่างต่อเนื่อง กำหนดให้การพัฒนาทางการศึกษาและการศึกษาด้านดนตรีเป็นยุทธศาสตร์อันดับต้นเพื่อการขับเคลื่อนระบบสังคมนิยมยุคใหม่ มีการแนวทางการพัฒนาด้วยการสร้างระบบและวางแผนการศึกษาดนตรีจีนที่ครอบคลุมและเชื่อมโยงตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัยทำให้สถาบันการศึกษาดนตรีของจีนมีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับในระดับสากล การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและศึกษาแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยการ ศึกษาข้อมูลเอกสาร(Document) และข้อมูลภาคสนาม (Field Study) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสำรวจ แบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ กลุ่มผู้รู้ (Key Informants) จำนวน 10 คน กลุ่มผู้ปฏิบัติ (Casual Informants) จำนวน 10 คน และกลุ่มทั่วไป (General Informants) จำนวน 10 คน ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ผลการวิจัยพบว่า

กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตด้านดนตรีที่มีความเป็นเลิศและเป็นมืออาชีพ มีรูปแบบการเรียนการสอนแบบตัวต่อตัว นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจและความถนัด เน้นกระบวนการเรียนการสอนด้านการฝึกทักษะปฏิบัติ จัดการศึกษาแบ่งเป็นภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาการประพันธ์ ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาคีย์บอร์ด ภาควิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาออร์เคสตรา ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง ภาควิชาดนตรีวิทยาและภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ อาจารย์ผู้สอนเป็นที่มีความรู้ ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาชีพระดับสูง ที่จบการศึกษาจากสถาบันดนตรีที่มีชื่อเสียงระดับชาติและสถาบันดนตรีจากต่างประเทศ มีพันธกิจที่สำคัญ คือ เป็นศูนย์กลางของการผลิตนักดนตรีที่เป็นเลิศ มีอาชีพ ผลิตบัณฑิตเพื่อประกอบวิชาชีพครู นักวิจัย ค้นคว้าและสร้างสรรค์ มีศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้อง และการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนาน ซึ่งทำหน้าที่ศึกษา ค้นคว้า วิจัยดนตรีดั้งเดิมพร้อมการสร้างสรรค์งานทางดนตรี

ของเงิน ส่งเสริม สนับสนุนให้ครู อาจารย์ บุคลากร นักศึกษา จัดกิจกรรมและส่งผลงานเข้าประกวด แข่งขัน ในระดับมณฑล ระดับชาติและนานาชาติอย่างต่อเนื่อง

แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรียึดแนวทางการจัดการศึกษาตามหลัก นโยบายสาธารณะและกิจกรรมที่กำหนดโดยรัฐบาล มีการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้เป็นลักษณะ เดียวกันทั่วประเทศ ใช้เครื่องดนตรี วัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพสูง สร้างระบบให้ นักศึกษาทุกคนพักหอพักของสถาบันเพื่อสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ทบทวนการเรียนรู้ ฝึกฝนและพัฒนา ทักษะด้านดนตรีทั้งในและนอกเวลาได้อย่างเต็มที่ พัฒนาอาจารย์ให้มีความรู้ มีความสามารถในการนำ เทคโนโลยีที่ทันสมัยมาบูรณาการกับการเรียนการสอน สนับสนุนให้อาจารย์ได้ศึกษาต่อในระดับสูงเพื่อนำ องค์ความรู้มาพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิผล อาจารย์มีหน้าที่รับผิดชอบการสอนเพียงอย่าง เดียวเท่านั้น ติดตาม ประเมินผลการสอนของอาจารย์ทั้งระหว่างการสอนและหลังสอนสร้างโอกาสและให้ นักศึกษาสามารถพัฒนาศักยภาพวิชาชีพด้วยการจัดแสดงกิจกรรมอย่างน้อย 2 ครั้งต่อสัปดาห์ สนับสนุน ส่งเสริมให้อาจารย์ศึกษา ค้นคว้า วิจัย เขียนบทความ ตำราทางวิชาการตลอดจนมีกิจกรรมแลกเปลี่ยนองค์ ความรู้และประสบการณ์ทั้งภายในและระหว่างสถาบันการศึกษา ส่งผลให้การจัดการศึกษาของวิทยาลัย ดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีระบบการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ

นอกจากนี้ มีการกำหนดรูปแบบแนวทางการวัดประเมินผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับ แนวทางและเป้าหมายของหลักสูตร ได้แก่ การวัดและประเมินผลเพื่อคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อโดยใช้ เกณฑ์คะแนนสอบภาคทฤษฎีและสอบภาคปฏิบัติระดับชาติเพื่อจัดลำดับคะแนนผลการสอบเพื่อเลือกเรียน นักศึกษาก่อนเรียนในหลักสูตรวิทยาลัยดนตรี จะมีการประเมินเพื่อจำแนกนักศึกษาโดยใช้เกณฑ์ตาม สาขาวิชาและเครื่องมือที่เลือกเรียน การวัดประเมินผลการเรียนนักศึกษาเพื่อจบการศึกษาแต่ละชั้นปี นักศึกษาจะต้องสอบให้ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานทุกขั้นตอน มีผลคะแนนผ่านเกณฑ์ที่ 60 คะแนนทำให้นักศึกษาที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้อมีองค์ความรู้ ความสามารถ สร้างมาตรฐานคุณภาพการศึกษาในระดับสูง ทำให้วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ

TITLE The Process of Music Teaching and Learning in College of Music Yunnan Art University People Republic of China

AUTHOR MR.Somkiat Pumipak

ADVISORS Assoc.Prof. Dr.Supunnee Leauboonshoo and
Asst.Prof.Dr.Tinnakorn Attapaiboon

DEGREE Ph.D. **MAJOR** Music

UNIVERSITY Mahasarakham University **DATE** 2014

ABSTRACT

People Republic of China has been developing in the music education for many years. The developing of education and music education are the strategies to propel the modern socialism by creating the system and conspiring to study Chinese music that cover and affect from Primary School to Master Degree. This causes the study of Chinese music is famous and acceptance. The purposes of this qualitative research were to study the process of music teaching and learning in College of Music Yunnan Art University and to study the way of developing music teaching and learning in College of Music by collecting the data from the document and the field study.

The instruments for collecting the data were survey schedule, observe schedule and interview schedule. The sample consisted of ten key informants, ten casual informants and ten general informants from Musical College of Yunnan Art University

The results of the research were the following:

The process of music teaching in Musical College of Yunnan Art University, People Republic of China to get the graduates who are excellence and professional in music, teaching one by one ; emphasize in skill that the students can choose as their interests and skills. There are eight departments here: composition department, vocal music department, keyboard department, music education department, orchestra department, folk instruments department, musicology department and modern music. The instructors are expert and have also knowledge and capability. They graduated from famous musical institutes both in China and exotic land. Its important mission is to be the center for generating the excellent and professional musicians, the instructors, the researchers and the creators. There is a center of the vocal research and the aborigine's musical instruments of Yunnan. This center studied about traditional instruments and the

creation with Chinese music. Moreover, it promotes and supports the instructors, the students and the officers to arrange the activities and take their works to precinct, national and international competition.

The way to develop the process of music teaching and learning administrates according to the public policy approach and the government's activities. The models of teaching around the country are the same. The musical instruments and the munitions for studying are high qualities. All students stay at institute's hostel that they have chances to practiced and revise their knowledge and skill. They also improve their musical skill. The instructors are developed to seek knowledge, to use IT, and learning integration. They are also supported to study in the high level for their efficiency teaching. They are evaluated before and after teaching. The students can develop their vocations by arranging at least 2 activities per week. Moreover, the instructors are supported to have research, write columns, academic textbook and exchange their knowledge and experiences both in and out institute. These show that this college has got quality of teaching and learning that is accepted.

Besides, this college specifies the models of evaluation that are related to the aims of the curriculum. The students who want to study here must pass the national criterion of academic test and skill test. The marks are rearranged for them to choose what they want to study. Before studying, they are evaluated according to the subject and instrument that they chose to study. The evaluation for graduating each level, the students must pass standard criterion that must get 60 marks. This shows that the students who graduated are good at knowledge, capabilities and standard for education, effect to the musical college of Yunnan Art University is famous and acceptable both national and international.

ชื่อเรื่อง กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง
มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ชื่อผู้วิจัย นายสมเกียรติ ภูมิภักดิ์

กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณีย์ เหลือบุญชู
และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทินกร อัดไพบูลย์

ปริญญา ปร.ด. สาขาวิชา ดุริยางคศิลป์

มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2557

บทคัดย่อ

สาธารณรัฐประชาชนจีน (People Republic of China) มีการพัฒนาระบบการศึกษาทางด้านดนตรีอย่างต่อเนื่อง กำหนดให้การพัฒนาทางการศึกษาและการศึกษาด้านดนตรีเป็นยุทธศาสตร์อันดับต้นเพื่อการขับเคลื่อนระบบสังคมนิยมยุคใหม่ มีการแนวทางการพัฒนาด้วยการสร้างระบบและวางแผนการศึกษาดนตรีจีนที่ครอบคลุมและเชื่อมโยงตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัยทำให้สถาบันการศึกษาดนตรีของจีนมีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับในระดับสากล การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและศึกษาแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยการ ศึกษาข้อมูลเอกสาร(Document) และข้อมูลภาคสนาม (Field Study) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสำรวจ แบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ กลุ่มผู้รู้ (Key Informants) จำนวน 10 คน กลุ่มผู้ปฏิบัติ (Casual Informants) จำนวน 10 คน และกลุ่มทั่วไป (General Informants) จำนวน 10 คน ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ผลการวิจัยพบว่า

กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตด้านดนตรีที่มีความเป็นเลิศและเป็นมืออาชีพ มีรูปแบบการเรียนการสอนแบบตัวต่อตัว นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจและความถนัด เน้นกระบวนการเรียนการสอนด้านการฝึกทักษะปฏิบัติ จัดการศึกษาแบ่งเป็นภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาการประพันธ์ ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาคีย์บอร์ด ภาควิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาออร์เคสตรา ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง ภาควิชาดนตรีวิทยาและภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ อาจารย์ผู้สอนเป็นที่มีความรู้ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญในวิชาชีพระดับสูง ที่จบการศึกษาจากสถาบันดนตรีที่มีชื่อเสียงระดับชาติและสถาบันดนตรีจากต่างประเทศ มีพันธกิจที่สำคัญ คือ เป็นศูนย์กลางของการผลิตนักดนตรีที่เป็นเลิศ มีอาชีพ ผลิตบัณฑิตเพื่อประกอบวิชาชีพครู นักวิจัย ค้นคว้าและสร้างสรรค์ มีศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้อง และการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนาน ซึ่งทำหน้าที่ศึกษา ค้นคว้า วิจัยดนตรีดั้งเดิมพร้อมการสร้างสรรค์งานทางดนตรี

ของเงิน ส่งเสริม สนับสนุนให้ครู อาจารย์ บุคลากร นักศึกษา จัดกิจกรรมและส่งผลงานเข้าประกวด แข่งขัน ในระดับมณฑล ระดับชาติและนานาชาติอย่างต่อเนื่อง

แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรียึดแนวทางการจัดการศึกษาตามหลัก นโยบายสาธารณะและกิจกรรมที่กำหนดโดยรัฐบาล มีการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้เป็นลักษณะ เดียวกันทั่วประเทศ ใช้เครื่องดนตรี วัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพสูง สร้างระบบให้ นักศึกษาทุกคนพักหอพักของสถาบันเพื่อสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ทบทวนการเรียนรู้ ฝึกฝนและพัฒนา ทักษะด้านดนตรีทั้งในและนอกเวลาได้อย่างเต็มที่ พัฒนาอาจารย์ให้มีความรู้ มีความสามารถในการนำ เทคโนโลยีที่ทันสมัยมาบูรณาการกับการเรียนการสอน สนับสนุนให้อาจารย์ได้ศึกษาต่อในระดับสูงเพื่อนำ องค์ความรู้มาพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิผล อาจารย์มีหน้าที่รับผิดชอบการสอนเพียงอย่าง เดียวเท่านั้น ติดตาม ประเมินผลการสอนของอาจารย์ทั้งระหว่างการสอนและหลังสอนสร้างโอกาสและให้ นักศึกษาสามารถพัฒนาศักยภาพวิชาชีพด้วยการจัดแสดงกิจกรรมอย่างน้อย 2 ครั้งต่อสัปดาห์ สนับสนุน ส่งเสริมให้อาจารย์ศึกษา ค้นคว้า วิจัย เขียนบทความ ตำราทางวิชาการตลอดจนมีกิจกรรมแลกเปลี่ยนองค์ ความรู้และประสบการณ์ทั้งภายในและระหว่างสถาบันการศึกษา ส่งผลให้การจัดการศึกษาของวิทยาลัย ดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีระบบการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ

นอกจากนี้ มีการกำหนดรูปแบบแนวทางการวัดประเมินผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับ แนวทางและเป้าหมายของหลักสูตร ได้แก่ การวัดและประเมินผลเพื่อคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อโดยใช้ เกณฑ์คะแนนสอบภาคทฤษฎีและสอบภาคปฏิบัติระดับชาติเพื่อจัดลำดับคะแนนผลการสอบเพื่อเลือกเรียน นักศึกษาก่อนเรียนในหลักสูตรวิทยาลัยดนตรี จะมีการประเมินเพื่อจำแนกนักศึกษาโดยใช้เกณฑ์ตาม สาขาวิชาและเครื่องมือที่เลือกเรียน การวัดประเมินผลการเรียนนักศึกษาเพื่อจบการศึกษาแต่ละชั้นปี นักศึกษาจะต้องสอบให้ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานทุกขั้นตอน มีผลคะแนนผ่านเกณฑ์ที่ 60 คะแนนทำให้นักศึกษาที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้อมีองค์ความรู้ ความสามารถ สร้างมาตรฐานคุณภาพการศึกษาในระดับสูง ทำให้วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ

TITLE The Process of Music Teaching and Learning in College of Music Yunnan Art University People Republic of China

AUTHOR MR.Somkiat Pumipak

ADVISORS Assoc.Prof. Dr.Supunnee Leauboonshoo and
Asst.Prof.Dr.Tinnakorn Attapaiboon

DEGREE Ph.D. **MAJOR** Music

UNIVERSITY Mahasarakham University **DATE** 2014

ABSTRACT

People Republic of China has been developing in the music education for many years. The developing of education and music education are the strategies to propel the modern socialism by creating the system and conspiring to study Chinese music that cover and affect from Primary School to Master Degree. This causes the study of Chinese music is famous and acceptance. The purposes of this qualitative research were to study the process of music teaching and learning in College of Music Yunnan Art University and to study the way of developing music teaching and learning in College of Music by collecting the data from the document and the field study.

The instruments for collecting the data were survey schedule, observe schedule and interview schedule. The sample consisted of ten key informants, ten casual informants and ten general informants from Musical College of Yunnan Art University

The results of the research were the following:

The process of music teaching in Musical College of Yunnan Art University, People Republic of China to get the graduates who are excellence and professional in music, teaching one by one ; emphasize in skill that the students can choose as their interests and skills. There are eight departments here: composition department, vocal music department, keyboard department, music education department, orchestra department, folk instruments department, musicology department and modern music. The instructors are expert and have also knowledge and capability. They graduated from famous musical institutes both in China and exotic land. Its important mission is to be the center for generating the excellent and professional musicians, the instructors, the researchers and the creators. There is a center of the vocal research and the aborigine's musical instruments of Yunnan. This center studied about traditional instruments and the

creation with Chinese music. Moreover, it promotes and supports the instructors, the students and the officers to arrange the activities and take their works to precinct, national and international competition.

The way to develop the process of music teaching and learning administrates according to the public policy approach and the government's activities. The models of teaching around the country are the same. The musical instruments and the munitions for studying are high qualities. All students stay at institute's hostel that they have chances to practiced and revise their knowledge and skill. They also improve their musical skill. The instructors are developed to seek knowledge, to use IT, and learning integration. They are also supported to study in the high level for their efficiency teaching. They are evaluated before and after teaching. The students can develop their vocations by arranging at least 2 activities per week. Moreover, the instructors are supported to have research, write columns, academic textbook and exchange their knowledge and experiences both in and out institute. These show that this college has got quality of teaching and learning that is accepted.

Besides, this college specifies the models of evaluation that are related to the aims of the curriculum. The students who want to study here must pass the national criterion of academic test and skill test. The marks are rearranged for them to choose what they want to study. Before studying, they are evaluated according to the subject and instrument that they chose to study. The evaluation for graduating each level, the students must pass standard criterion that must get 60 marks. This shows that the students who graduated are good at knowledge, capabilities and standard for education, effect to the musical college of Yunnan Art University is famous and acceptable both national and international.

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	คำถามในการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
	กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	องค์ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาชนจีน	
	และมณฑลยูนนาน	8
	องค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรี	12
	จิตวิทยาการสอนทักษะดนตรี	14
	องค์ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอน	15
	การบริหารการเรียนการสอน	17
	นโยบาย ระบบและโครงสร้างการจัดการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีน	19
	บริบทพื้นที่ที่ทำการวิจัย	31
	แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย	34
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	59
	งานวิจัยในประเทศ	59
	งานวิจัยต่างประเทศ	63
3	วิธีดำเนินการวิจัย	67
	ขอบเขตของการวิจัย	67
	วิธีดำเนินการวิจัย	69
4	กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี	
	มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	71
	องค์ประกอบการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี	
	มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	72

บทที่	หน้า
กระบวนการเรียนการสอน	114
ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	130
5 แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	139
ด้านนโยบาย การบริหารและการสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอน	139
ด้านการพัฒนาบุคคล	141
ด้านหลักสูตร	143
ด้านงบประมาณ	144
ด้านกระบวนการเรียนการสอน	144
ด้านสื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ	144
ด้านการวัดและประเมินผล	145
6 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	150
ความมุ่งหมายของการวิจัย	151
สรุปผล	151
อภิปรายผล	160
ข้อเสนอแนะ	164
บรรณานุกรม	165
ภาคผนวก	170
ภาคผนวก ก รายนามผู้ให้สัมภาษณ์	171
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	174
ภาคผนวก ค อภิธานศัพท์	199
ภาคผนวก ง โน้ตเพลง หลักสูตรภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง (เครื่องมือผีผา)	202
ภาคผนวก จ ตัวอย่างภาพประกอบ	221
ประวัติย่อของผู้วิจัย	226

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 รายวิชาที่สอบของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น	26
2 การวัดและประเมินผลขั้นต้นกระบวนการเรียนการสอน	146

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	6
2	ธงชาติประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	8
3	แผนที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	9
4	แผนที่มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	11
5	จิตวิทยาการสอนทักษะดนตรี	15
6	องค์ประกอบของศิลปะดนตรี	16
7	โครงสร้างสถาบันการศึกษาของจีน	21
8	แผนภูมิแสดงระบบการศึกษาของจีน	23
9	แผนที่มณฑลยูนนานและเมืองต่างๆ	31
10	แผนที่เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน	32
11	มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (Yunnan Arts University) แห่งแรก	33
12	มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (Yunnan Arts University) แห่งใหม่	34
13	ความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	39
14	รูปแบบหลักสูตรของชาอู่ส	45
15	ตรามหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	72
16	อาคารอำนวยการ มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	73
17	อาคารเรียนภายในมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	73
18	อาคารหอพักมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	74
19	การเสนอแนวทางการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง มณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนแก่สื่อสารมวลชน	75
20	บัตรประจำตัวนักศึกษา วิทยาลัยดนตรีวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ แห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	77
21	โครงสร้างการบริหารงานในมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	78
22	Yuan Bin เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำมณฑลยูนนานแห่ง มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	79
23	Yuan Xiaolin รองเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำมณฑลยูนนานแห่ง มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	79

24	Wu Weiming อธิการบดี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	79
25	Chen YanPing รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	80
26	Pan Hong รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	80
27	Lu Yuhui รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	80
28	Guo Ha รองอธิการบดีฝ่ายแผนและงบประมาณ มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	81
29	Liu Quan ผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	81
30	โครงสร้างการบริหารงานกรรมการสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำ วิทยาลัยดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	82
31	โครงสร้างการบริหารงานกรรมการสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำ วิทยาลัยดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	83
32	โครงสร้างการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	84
33	โครงสร้างการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	85
34	อาคารเรียนวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	93
35	สภาพภายในอาคารเรียน วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน	93
36	บรรยายและฉายภาพมัลติมีเดีย วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ แห่งมณฑลยูนนาน	99
37	ห้องเรียนสาขาวิชาการประพันธ์เพลง วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ แห่งมณฑลยูนนาน	99
38	ห้องเรียนบรรยายรวม วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน	100
39	โน้ตเพลง สำหรับดนตรีพื้นบ้าน	101
40	แผ่นบันทึกเพลง (ซีดี) แผ่นวีดีทัศน์	101
41	แผ่นบันทึกเพลง (ซีดี) แผ่นวีดีทัศน์	102

42	ตำราทางวิชาการและแผ่นวีดิทัศน์	102
43	แผ่นบันทึกเพลง (ซีดี) และแผ่นวีดิทัศน์สำหรับฝึกทักษะการฟัง	103
44	เครื่องดนตรีกู่ฉิน (Guzhin)	104
45	เครื่องดนตรีกู่เจิ้ง (Guzheng)	104
46	เครื่องดนตรีพืผา (Pipa)	105
47	เครื่องดนตรีต้าหยวน (Da Ruan)	105
48	เครื่องดนตรีสามเซียน (Sanxian)	106
49	เครื่องดนตรี จิงหู (Jinghu) และเอ้อหู (Erhu)	106
50	เครื่องดนตรีกลองเซียวกู่ (Xiao Gu)	107
51	เครื่องดนตรีดนตรีกลองต้ากู่ (Da Gu)	107
52	เครื่องดนตรีหูลุซี (Hulusi)	108
53	เครื่องดนตรีดีจี้ (Dizi)	108
54	เครื่องดนตรีเปียโน (Piano)	109
55	เครื่องดนตรีโอโบ (Oboe)	109
56	เครื่องดนตรีเทเนอร์แซกโซโฟน (Tenor Saxophone)	110
57	เครื่องดนตรีอัลโตแซกโซโฟน (Alto Saxophone)	110
58	เครื่องดนตรีคลาริเน็ต (Clarinet)	111
59	เครื่องดนตรีฟลูต (Flute)	111
60	เครื่องดนตรีทรอมโบน (Trombone)	112
61	เครื่องดนตรีทูบา (Tuba)	112
62	เครื่องดนตรีกีตาร์โปร่ง (Guitar)	113
63	เครื่องดนตรีกีตาร์ไฟฟ้า (Electric Guitar)	113
64	เครื่องดนตรีกลองชุด (Drum)	114
65	แผนภูมิการจัดการเรียนการสอนวิทยาลัยดนตรี	115
66	การเตรียมการสอนของอาจารย์ (การแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระหว่างผู้สอน)	119
67	การเตรียมการสอนของอาจารย์ (การเตรียมเอกสาร ตำราสำหรับบรรยาย)	120
68	การเตรียมการสอนของอาจารย์ (การเขียนโน้ตเพลง)	120
69	การเตรียมการสอนของอาจารย์ (การเทียบเสียงเพื่อเตรียมความพร้อม)	120
70	การประชุมของตัวแทนนักวิจัย จากสถานศึกษาระดับสูง ครั้งที่ 4 ของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐ ประชาชนจีน	121
71	แผนผังแสดงแนวคิดหลักการสอน	122
72	การเตรียมความพร้อมของนักศึกษา ก่อนเรียน (ฝึกการอ่านโน้ต ร้องโน้ต และการบรรเลง)	125

73	ตารางสอน	126
74	การเรียนการสอนภาคทฤษฎี	126
75	การเรียนการสอนดนตรีที่บ้าน	126
76	การเรียนการสอนเปียโน	127
77	การเรียนการสอนขับร้อง	127
78	เรียนรู้ด้วยตนเอง	127
79	การเรียนการสอนดนตรีตะวันตก (เครื่องเป่า)	128
80	การเรียนการสอนการอ่านวเพลง	128
81	ตารางลงชื่อของผู้ตรวจสำหรับนิเทศการสอน	129
82	การบรรเลงรวมวงดนตรีที่บ้าน	130
83	การบรรเลงรวมวงดนตรีที่บ้านโดยมีผู้อำนวยเพลง	130
84	ผู้บริหารมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานเข้ารับฟังแนวทางการวิจัยของ วิทยาลัยดนตรี	131
85	เอกสาร ตำราทางวิชาการ	131
86	บทความ ตำราทางวิชาการและผลงานแปลที่ได้รับการตีพิมพ์	132
87	การบรรเลงและขับร้อง ณ อาคารจัดกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี	132
88	การแสดงผลงานนักศึกษา วิทยาลัยดนตรี	133
89	เผยแพร่การขับร้องให้กับหน่วยงานองค์กรท้องถิ่น มณฑลยูนนาน	133
90	การขับร้องเพลงพื้นเมืองในงานการแสดงศิลปวัฒนธรรม มณฑลยูนนาน	133
91	การแสดงดนตรีที่บ้านแก่ชุมชนในมณฑลยูนนาน	134
92	การประกวดร้องเพลง มณฑลยูนนาน ครั้งที่ 4	134
93	เกียรติบัตรวิทยาลัยดนตรีระดับดีเด่น เข้าร่วมกิจกรรมพรรคคอมมิวนิสต์จีน มณฑลยูนนาน	135
94	รางวัลชนะเลิศ การแข่งขันชิงถ้วยเนี่ย เอ่อ เปย ระดับมณฑล	135
95	การประกวดการขับร้องโอเปร่า (ประเภทประสานเสียง) ได้รับรางวัลชนะเลิศ เหรียญทองการแข่งขัน CCTV ครั้งที่ 13 ณ กรุงปักกิ่ง	136
96	รางวัลชนะเลิศการแข่งขันประพันธ์เพลงและการขับร้อง ระดับประเทศ	136
97	การเป็นคณะกรรมการตัดสินดนตรีระดับนานาชาติ ครั้งที่ 38 อิตาลี-จีน	136
98	การแข่งขันการขับร้อง ประเภทเพลงหมู่ประสานเสียงรำลึกจีน-ญี่ปุ่น	137
99	รางวัลเหรียญทองการแข่งขันการขับร้อง ระดับชาติ	137
100	รางวัลชนะเลิศและยอดเยี่ยม การแข่งขันดนตรี ระดับชาติ	137
101	รางวัลชนะเลิศเหรียญทองการแข่งขันขับร้องโอเปร่า ระดับชาติ	138
102	การประชุมสโมสรนักศึกษาของวิทยาลัยดนตรี	143

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (People Republic of China) เป็นประเทศที่มีอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่และเก่าแก่มากมาเป็นเวลายาวนานนับพันปี มีวัฒนธรรมการ สังคมอารยธรรมมาอย่างต่อเนื่องและมีประชากรมากกว่าประเทศอื่นใดในโลก ความเจริญเริ่มแรกของอารยธรรมจีนเกิดขึ้นตามริมฝั่งแม่น้ำฮวงโหและแควใหญ่น้อยต่างๆ ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือแล้วแพร่กระจายไปสู่ประเทศในแถบเอเชียตะวันออก เช่น ประเทศญี่ปุ่น เกาหลี และเวียดนาม ในอดีตประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ก่อนปี ค.ศ. 1949 หรือสมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นประเทศสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ จะเป็นสังคมที่มีการยึดถือจารีต ขนบประเพณีและหลักคำสอนของลัทธิขงจื๊อ ช่วยธำรงรักษาสังคมจีนให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน ปัจจุบันแม้ว่าลัทธิขงจื๊อจะไม่มีบทบาทด้านการเมืองการปกครองแล้ว แต่ในด้านศิลปวัฒนธรรมลัทธิขงจื๊อ ยังคงฝังรากลึกอยู่ในสังคมจีนมานานนับพันปีจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตชาวจีน

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบาทสำคัญในบริบทสังคมโลกเป็นประเทศที่มีฐานเศรษฐกิจที่ยิ่งใหญ่ มีอำนาจซื้อ มีศักยภาพในการผลิตและมีการบริโภคสูง ทำให้จีนมีบทบาทสำคัญในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเศรษฐกิจของภูมิภาคเอเชีย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องรู้จัก ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนทุกด้าน ตั้งแต่ประวัติศาสตร์ การเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ วิถีชีวิตและวัฒนธรรม ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีประชากรหลายกลุ่มชน อาทิ ชาวฮั่น ซึ่งถือว่ามีจำนวนประชากรอยู่มากกว่าร้อยละ 90 ของจำนวนประชากรอาศัยอยู่ในพื้นที่ ที่กว้างใหญ่ โดยเฉพาะชนกลุ่มน้อยมีถึง 56 ชาตินพันธุ์ (ทินกร อัดไพบูลย์. 2555 : 1)

มณฑลยูนนาน (Yunnan) ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นมณฑลติดชายแดนในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีน มีพื้นที่ด้านทิศตะวันตกติดกับมณฑลกุ้ยโจวและเขตปกครองตนเองมณฑลกว่างซี ด้านทิศเหนือมีแม่น้ำจินซาเจียงกั้นคนละฟากฝั่งกับมณฑลชื้อชวน ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือเชื่อมต่อกับเขตปกครองตนเองทิเบต ด้านทิศตะวันตกติดกับประเทศพม่า ด้านทิศใต้ติดกับประเทศลาวและเวียดนาม มีชนกลุ่มน้อย (กลุ่มชาติพันธุ์) อาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งในแต่ละชนชาติล้วนมีมรดกทางวัฒนธรรม มีภูมิปัญญาในด้านดนตรี นาฏศิลป์ที่หลากหลาย เข้มแข็งและสั่งสมสืบทอดกันมายาวนานจนเป็นกลายเป็นอัตลักษณ์ (Identity) อันโดดเด่นเป็นของตนเอง

ระบบการศึกษาในมณฑลยูนนาน (Yunnan Education System) วางแผนโดยรัฐบาลกลาง มีกระทรวงศึกษาธิการ ควบคุม ดูแลระบบการศึกษา กำหนดทิศทาง ออกกฎหมายรับผิดชอบโดยตรงในเรื่องของการบัญญัติกฎหมาย กำหนดนโยบาย และแผนงานด้านการศึกษา ดูแลและวางแผนการพัฒนา ระบบการศึกษาสาธารณรัฐประชาชนจีน ปรับเปลี่ยนนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษา ให้เป็นแนวทางเดียวกันทั้งประเทศ เพื่อให้การพัฒนากระบวนการศึกษาเดินหน้าไปอย่างไม่สะดุด ดังเช่นยุทธศาสตร์ “การฟื้นฟูประเทศด้วยวิทยาการและการศึกษา” กำหนดให้การพัฒนาทางการศึกษาเป็น

ยุทธศาสตร์อันดับต้น เพื่อการขับเคลื่อนระบบสังคมนิยมยุคใหม่ ผลักดันการปฏิรูปและพัฒนาทางการศึกษาให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องบนหลักการที่ว่า “การศึกษาควรมุ่งสู่ความทันสมัย ก้าวทันความเป็นไปในโลกและอนาคต”(เซีย ซื่ออู่. 2007 : 17)

การแพร่กระจายของวัฒนธรรมจีนเข้ามาสู่สังคมไทย เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องยาวนาน และเป็นพื้นฐานสำคัญที่รองรับ ทำให้การเดินทางเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยของชาวจีนโพ้นทะเลในอดีต เป็นไปโดยราบรื่นและผาสุก นับตั้งแต่ราชวงศ์หยวนจนถึงราชวงศ์ชิงและตั้งแต่อ่อนอาณาจักรสุโขทัยมาจนถึงรัตนโกสินทร์ (สุภางค์ จันทวานิช. 2542 : 2)

วัฒนธรรมจีนโดยเฉพาะเครื่องดนตรีจีนได้เข้ามาอยู่และมีบทบาทกับสังคมไทยจำนวนมาก เครื่องดนตรีบางพวกไม่สามารถแยกแยะได้ว่าใครเป็นเจ้าของ อย่างไรก็ตาม เครื่องดนตรีเหล่านั้นก็ผสมผสาน จรรโลงขนบธรรมเนียม ประเพณีให้แก่สังคม มีการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันอย่างสนิทสนมกลมกลืน สร้างความสมดุลทางวัฒนธรรมได้อย่างงดงาม กระทั่งปัจจุบันได้มีการจัดระบบ ระเบียบพัฒนาจนเป็นพลวัตสู่การศึกษา แลกเปลี่ยนเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียม ประเพณีอย่างกว้างขวาง

ประเทศไทยกับมณฑลยูนนาน มีความร่วมมือด้านการศึกษาอย่างแข็งขันและเข้มข้น โดยมีการแลกเปลี่ยนนักศึกษา อาจารย์ และการให้ทุนการศึกษาระหว่างกันเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ฝ่ายไทยโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีโครงการแลกเปลี่ยนบุคลากรและนักศึกษาไทยกับประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงรวมถึงยูนนาน เป็นประจำทุกปี ในขณะเดียวกัน นักศึกษาไทยนิยมเดินทางมาศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในมณฑลยูนนาน อาทิ มหาวิทยาลัยยูนนาน มหาวิทยาลัยยูนนานมอลล์ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีคุนหมิง มหาวิทยาลัยการเงินและเศรษฐศาสตร์ยูนนาน และมหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน รวมถึงเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาปีละประมาณ 2,000 คน ทั้งนี้ รัฐบาลยูนนานมีการสนับสนุน ส่งเสริมความร่วมมือด้านการศึกษากับประเทศไทย โดยมีความสำคัญในอันดับต้นๆ โดยในปีที่ผ่านมาและต่อเนื่อง นักศึกษาไทยได้รับทุนการศึกษาจำนวน 98 ทุน นับว่ามากที่สุดในประเทศสมาชิก GMS

มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (Yunnan Arts University) เปิดหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 7 คณะและ 2 สาขาวิชา ได้แก่ คณะดุริยางคศาสตร์ คณะนาฏศิลป์ คณะเต้นรำ คณะจิตรกรรม คณะการออกแบบศิลป์ คณะการศึกษาผู้ใหญ่ คณะเหวินหัว สาขาวิชาศิลปภาพยนตร์ สาขาวิชาศิลป์และวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนภายในสถาบันศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน อีกจำนวน 1 แห่ง คือ โรงเรียนศิลป์ ปัจจุบันมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานได้รับอนุญาตจากทบวงมหาวิทยาลัย ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เปิดสอนระดับปริญญาโท บัณฑิต จำนวน 5 สาขา ได้แก่ สาขาการละคร สาขาดุริยางคศาสตร์ สาขาการออกแบบด้านศิลป์ สาขาศิลปศาสตร์และสาขาจิตรกรรม มีนักศึกษาทั้งหมดประมาณ 7,000 กว่าคนและมีอาจารย์และบุคลากรประมาณ 600 คน มีศูนย์แลกเปลี่ยนศิลปะนานาชาติ มีหน้าที่การรับสมัคร การสอน การดูแล และการให้บริการให้แก่นักศึกษาชาวต่างชาติ ได้สมัครเข้ามาเรียนภาษาจีน วัฒนธรรมจีนและศิลปะต่างๆ นักศึกษาสามารถเลือกหลักสูตรระดับปริญญาโทกับหลักสูตรที่ไม่มีปริญญา ทั้งระยะยาวและระยะสั้น (Yunnan Art University. 2012 : Web Site)

มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (Yunnan Arts University) เป็นสถาบันการศึกษา ศิลปศึกษาระดับอุดมศึกษาเพียงแห่งเดียวในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ที่มีชื่อเสียง มีความโดดเด่น และลักษณะเฉพาะ โดยเฉพาะระบบการจัดการเรียนการสอน ความเชี่ยวชาญของอาจารย์ผู้สอนประจำ สถาบัน ซึ่งจะมุ่งเน้นศิลปะและวัฒนธรรมลักษณะพิเศษจำเพาะของชนกลุ่มน้อยในยูนนาน อีกทั้งยัง เปิดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เป็นศิลปวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยในมณฑลยูนนาน โดยเฉพาะ สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติได้เลือกเรียนตามความสนใจ เช่น เครื่องดนตรีจีน เพลงดนตรี รำจีน ระบาย ต่างๆ ภาพวาดจีน ภาพวาดสีน้ำมัน ศิลปะในการเขียนภาษาจีน ประติมากรรม ภาพพิมพ์ การออกแบบ ศิลป์ เครื่องดนตรีสากล ระบายลวด เป็นต้น ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสำหรับนักศึกษา ชาวต่างชาติ นอกจากนี้ยังมีวิชาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจีน การวิจัยวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย กังฟู การถ่ายรูปภาพ ประวัติศาสตร์เพลงจีน การแสดงละคร การกระจายเสียง การออกแบบแบบ การกำกับแสดง ภาพยนตร์จีน การจัดการศิลป์ การวิจัยทฤษฎีศิลป์ ฯลฯ (Yunnan Art University. 2012 : Web Site)

ในขณะเดียวกันผู้วิจัย เป็นครูผู้ปฏิบัติหน้าที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีและผู้บริหาร ด้านศิลปวัฒนธรรมของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับขั้นพื้นฐานถึงระดับอุดมศึกษา โดยมีพันธกิจมุ่งเน้น การศึกษา อนุรักษ์ สืบสานและเผยแพร่งานด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยที่มีความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะและมีพันธกิจด้านการศึกษาคือคล้ายคลึงกัน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำวิจัยเรื่อง กระบวนการเรียนการสอน ดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและ ผลการวิจัยนี้ อาจใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัย นาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ รวมทั้งสถาบันการศึกษาที่มีพันธกิจในลักษณะเดียวกันของประเทศ ไทยได้ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

คำถามในการวิจัย

1. กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีลักษณะอย่างไร
2. แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ แห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จะมีรูปแบบอย่างไร

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ทราบถึงกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
2. ได้ทราบถึงแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
3. ผลการวิจัยนี้อาจใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีในสถาบันการศึกษาในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา
 - 1.1 กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
 - 1.2 แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
2. ด้านพื้นที่ที่ทำการศึกษา

พื้นที่ที่ทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เลือกพื้นที่แบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกพื้นที่ด้วยเหตุผลที่ว่า วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน แห่งนี้มีการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่มุ่งเน้นการศึกษา อนุรักษ์ สืบสานและเผยแพร่งานด้านดนตรีของชาติซึ่งเป็นศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาที่มีความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะและมีพันธกิจด้านการศึกษาที่คล้ายคลึงกัน อีกทั้งผลการวิจัยนี้อาจใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ตลอดจนสถาบันการศึกษาที่มีพันธกิจในลักษณะเดียวกันของประเทศไทยได้ต่อไป
3. ด้านระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นการพรรณนาวิเคราะห์จากข้อมูลในเอกสาร (Documentary Research) และการศึกษาภาคสนาม
4. ด้านระยะเวลา ทำการศึกษาวิจัยตั้งแต่ พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2556

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน หมายถึง สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพียงแห่งเดียวในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ที่จัดการเรียนการสอนด้านดนตรีระดับปริญญาตรี จำนวน 8 สาขาวิชาและระดับปริญญาโท จำนวน 1 บัณฑิตวิทยาลัย ได้แก่

1. สาขาวิชาการประพันธ์เพลง (Music Composition)
2. สาขาวิชาการขับร้อง (Singing)
3. สาขาวิชาแอคคอร์ดียน (Accordion)
4. สาขาวิชาดนตรีศึกษา (Music Education)
5. สาขาวิชาดนตรีออร์เคสตรา (Music Orchestra)
6. สาขาวิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง (Chinese Music and Traditional Music)
7. สาขาวิชาดนตรีวิทยา (Musicology)
8. สาขาวิชาดนตรีสมัยใหม่ (Pop Music)
9. บัณฑิตวิทยาลัย (Graduate School)

กระบวนการ หมายถึง แนวทางดำเนินการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีขั้นตอน ซึ่งวางไว้อย่างเป็นลำดับตั้งแต่ต้นจนจบตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างค่อนข้างถาวร อันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือการฝึกหัด

การสอน หมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่กำหนด ซึ่งต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ของผู้สอน

กระบวนการเรียนการสอน หมายถึง องค์ประกอบ วิธีการและกิจกรรมต่างๆ ของการเรียนการสอนที่ได้รับการจัดให้มีความสัมพันธ์กันและส่งเสริมกันอย่างเป็นระบบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดได้แก่ การบริหารจัดการ อาจารย์ นักศึกษา ผู้บริหาร ผู้ปกครอง หลักสูตร งบประมาณ สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ หลักการสอนและวิธีการสอน

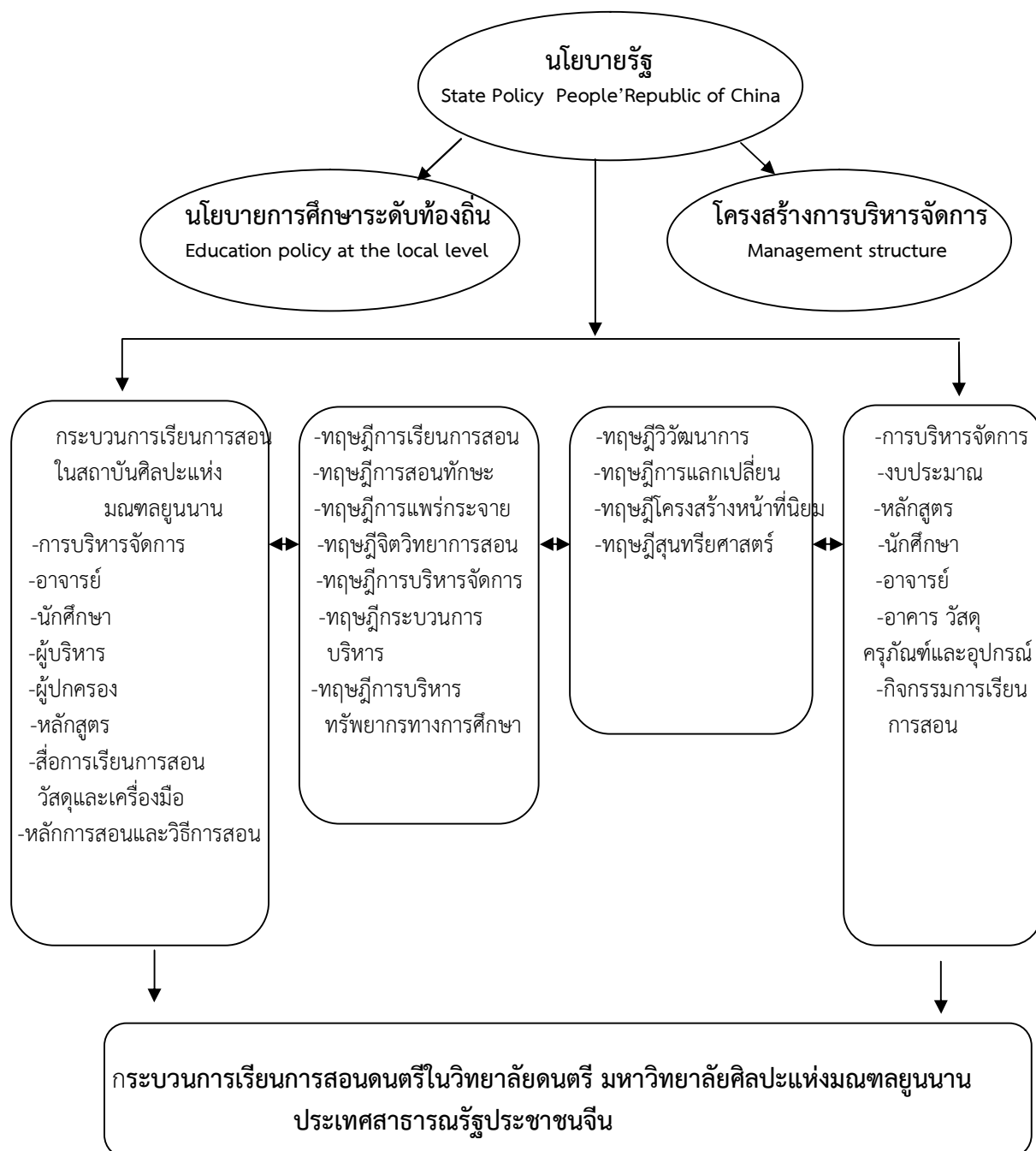
แนวทางพัฒนา หมายถึง กระบวนการ วิธีการจัดการศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานในด้านการบริหาร ประกอบด้วย

1. ด้านการบริหารจัดการ
2. ด้านงบประมาณ
3. ด้านหลักสูตร
4. ด้านอาจารย์
5. ด้านนักศึกษา
6. ด้านอาคาร วัสดุ ครุภัณฑ์ อุปกรณ์และเครื่องมือ
7. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ซึ่งนำมาใช้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือสร้างสรรค์ให้มีความเจริญก้าวหน้า เหมาะสมกับยุคสมัยและสามารถนำมาพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่ความสำเร็จหรือเป้าหมาย

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ
แห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าโดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและ
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. องค์ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาชนจีน
และมณฑลยูนนาน
 2. องค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรี
 3. จิตวิทยาการสอนทักษะดนตรี
 4. องค์ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอน
 5. การบริหารการเรียนการสอน
 6. นโยบาย ระบบและโครงสร้างการจัดการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีน
 7. บริบทพื้นที่ที่ทำการวิจัย
 8. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย
 - 8.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอน
 - 8.2 การเรียนรู้
 - 8.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทักษะ
 - 8.4 ทฤษฎีจิตวิทยาการสอน
 - 8.5 ทฤษฎีหลักสูตร
 - 8.6 ทฤษฎีการบริหารจัดการ
 - 8.7 ทฤษฎีกระบวนการบริหาร
 - 8.8 ทฤษฎีการบริหารทรัพยากรทางการศึกษา
 - 8.9 ทฤษฎีวิวัฒนาการ
 - 8.10 ทฤษฎีการแพร่กระจาย
 - 8.11 ทฤษฎีการแลกเปลี่ยน
 - 8.12 ทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่นิยม
 - 8.13 ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์
 9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

องค์ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาชนจีนและมณฑลยูนนาน

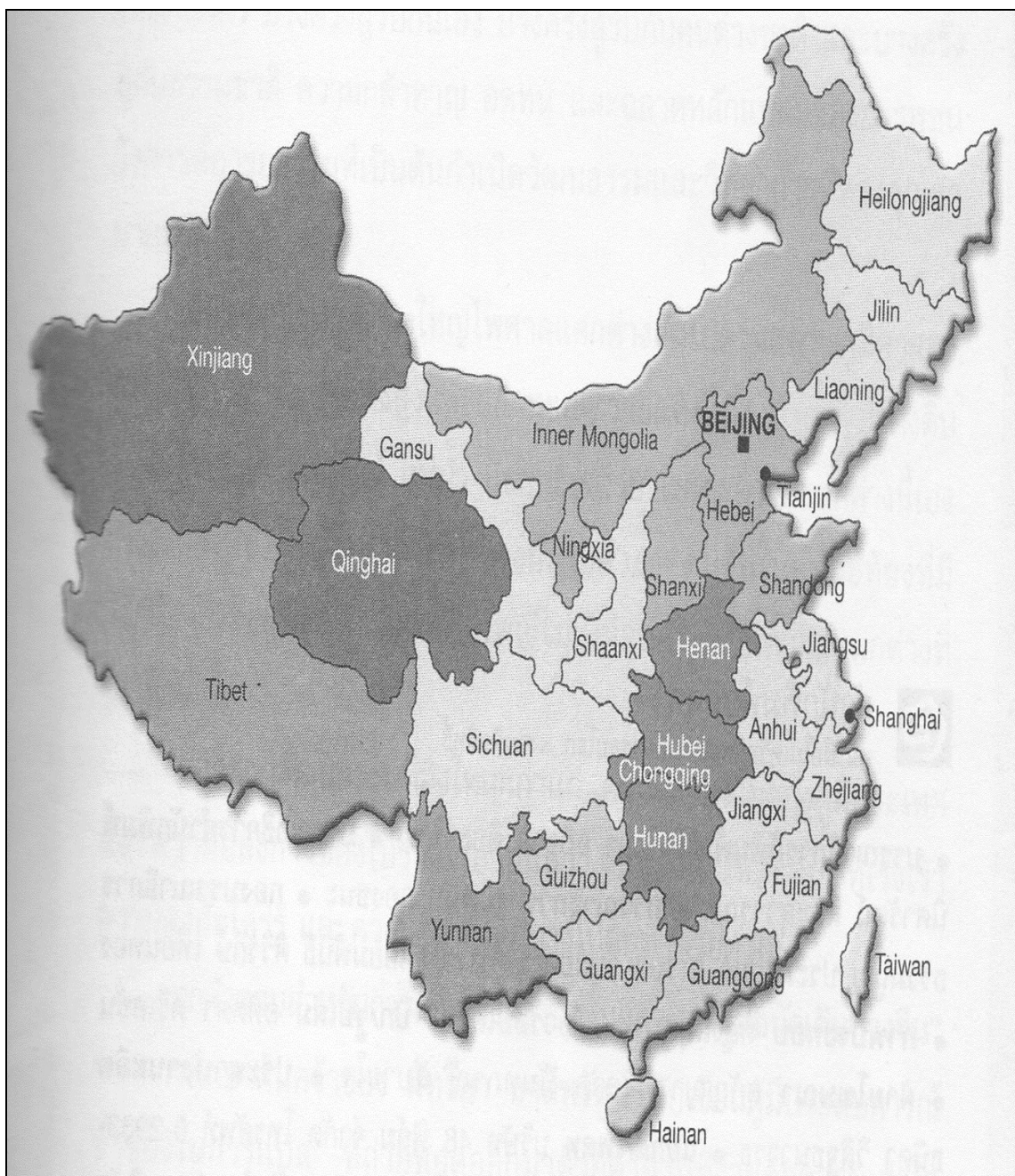
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นประเทศที่มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับที่ 4 ของโลก มีสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศที่หลากหลายเมืองหลวงคือ เป่ย์จิง (ปักกิ่ง) ภาษาราชการ คือภาษาจีนแมนดาลิน ปกครองโดยรัฐบาลสาธารณรัฐสังคมนิยม นายหูจิ่นเทาเป็นประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรีเหวินเจียเป่า มีเนื้อที่ทั้งหมด 9,596,960 ตารางกิโลเมตร จำนวนประชากรประมาณ 1,246,871,951 คน และใช้สกุลเงิน หยวนเหรินหมินปี้ มีประชากรและชนเผ่า ชนเผ่าที่ใหญ่ที่สุดในประเทศคือ ชนเผ่าฮั่น 92% ของประชากรทั้งหมด อื่นๆอีก 55 ชนเผ่า 8% ของประชากรทั้งหมด เช่น เผ่าจ้วง 16 ล้านคน เผ่าแมนจู 10 ล้านคน เผ่าฮุย(มุสลิม) 9 ล้านคน เผ่าม้ง 8 ล้านคน เผ่าอี 7 ล้านคน มองโกล 5 ล้านคน ธิเบต 5 ล้านคน (เชื้อวชาญ คล้ายหนู. 2546 : 20)

ที่มา : มัทรีนา ธาสิทธิ์พ์ (2547 : 1)

ภาพประกอบ 2 ธงชาติประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ที่มา : มัทรีนา ธาสิทธิ์ (2547 : 3)

ภาพประกอบ 3 แผนที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ชาวตะวันตกมักจะเรียกประเทศจีนว่า "ดินแดนตะวันออกไกล" ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ส่วนใหญ่ ที่ชาวตะวันตกเรียกรวมๆว่า China (จีน) ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก โดยประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวจีนฮั่น จีนเป็นประเทศที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกและมีขนาดเป็นอันดับ 4 ของโลกเป็นรองเพียงรัสเซีย แคนาดา และสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐประชาชนจีนมีพรมแดนติดกับ 14 ประเทศ (นับเวียนตามเข็มนาฬิกา) คือ

เวียดนาม ลาว พม่า อินเดีย ภูฏาน เนปาล ปากีสถาน อัฟกานิสถาน ทาจิกิสถาน คีร์กีซสถาน คาซัคสถาน รัสเซีย มองโกเลีย และ เกาหลีเหนือ ตั้งแต่ก่อตั้งสาธารณรัฐเมื่อปี พ.ศ. 2492 ประเทศจีนอยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน สาธารณรัฐประชาชนจีนอ้างอธิปไตยเหนือเกาะไต้หวัน เกาะเผิงหู เกาะเอ๋เหมิง (จินกลาง : จินเหมิน) และหมู่ เกาะม้าซู่ (จินกลาง : หมาจู) แต่ไม่ได้ปกครอง โดยที่เกาะเหล่านี้ปกครองโดยสาธารณรัฐจีนซึ่งมีเมืองหลวงอยู่ที่กรุงไทเป (จินกลาง : ไถเป่ย์) ฐานะทางการเมืองของสาธารณรัฐจีนนั้น ยังเป็นที่โต้แย้งกันอยู่ คำว่า จีนแผ่นดินใหญ่ ใช้เรียกส่วนของจีนที่อยู่ภายใต้การปกครองของสาธารณรัฐประชาชนจีน (ส่วนใหญ่จะยกเว้นเขตการปกครองพิเศษ 2 แห่ง คือ ฮองกง และมาเก๊า) บางคนนิยมเรียกสาธารณรัฐประชาชนจีนว่า จีนแดง (Red China) โดยเฉพาะผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับจีน เป็นการปกครองด้วยลัทธิสังคมนิยมในลักษณะของจีน โดยมีพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นผู้กำหนดนโยบายต่างๆ มี ๓ พจนานุกรม ทานहुจิ้นเทา เป็นประธานาธิบดีและเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ นายเวินเจียเป่า เป็นนายกรัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการบริหารทหาร ในปี ค.ศ. 1988 มีระบบการบริหารราชการส่วนภูมิภาคแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 22 มณฑลและรัฐบาลจีนยังถือไต้หวันเป็นมณฑลที่ 23 อีกด้วย รัฐบาลจีนอ้างสิทธิ์เหนือเกาะต่างๆ ในทะเลจีนใต้ ด้วย นอกจากมณฑลแล้วยังมีเขตปกครองตนเอง 5 แห่ง ซึ่งมีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่มาก เทศบาลนคร 4 แห่ง (สำหรับเมืองที่ใหญ่ที่สุดในจีน) และเขตบริหารพิเศษ (Special Administrative Regions, SARs) ที่จีนเข้าไปปกครองอีก 2 แห่ง โดยการแบ่งพื้นที่เขตการปกครองออกเป็น 22 มณฑล ได้แก่ มณฑลอานฮุย มณฑลฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) มณฑลกวางตุ้ง (กวางตุ้ง) มณฑลกานซู มณฑลกุ้ยโจว มณฑลไห่หนาน (ไหหลำ) มณฑลเหอเป่ย์ (เฮย์) มณฑลเหลียวเนิง มณฑลเหอหนาน มณฑลหูเป่ย์ มณฑลหูหนาน มณฑลเจียงซู มณฑลเจียงซี มณฑลจี๋หลิน มณฑลเหลียวหนิง มณฑลชิงไห่ มณฑลฉ่านซี มณฑลชานตง มณฑลชานซี มณฑลชื้อชวน (เสฉวน) มณฑลยูนนาน (ยูนนาน) และมณฑลเจ้อเจียง

เขตปกครองตนเอง 5 แห่ง (ใช้กับอาณาบริเวณที่มีชนกลุ่มน้อยอยู่เป็นส่วนใหญ่) ได้แก่ เขตปกครองตนเองกว่างซี (จ้วง) เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย (หุย) เขตปกครองตนเองซินเจียง (อุยกูร์) และเขตปกครองตนเองทิเบต เทศบาลนคร 4 แห่ง ได้แก่ เทศบาลนครเป่ย์จิง (ปักกิ่ง) เทศบาลนครฉงชิ่ง (ฉงกิง) เทศบาลนครชางไห่ (เซี่ยงไฮ้) และเทศบาลนครเทียนจิน (เทียนสิน)

เขตบริหารพิเศษ 2 แห่ง ได้แก่ มาเก๊าและฮองกง นอกจากนั้นยังมี 14 เมืองชายทะเล คือ ต้าเหลียน (โดเลี่ยน) ฉินหวงเต่า เทียนจิน(เทียนสิน) ชิงเต่า เหลียนหยุนกั่ง หนานทง เซี่ยงไฮ้ หนิงปอ หวนโจว ฝูโจว กว่างโจว จันเจียง เป่ย์ไห่ และยังมีเกาะไหหลำ ซึ่งได้รับยกฐานะให้เป็นจังหวัดพิเศษ ในปี ค.ศ. 1987 มีฮองกงและมาเก๊าอยู่ภายใต้การปกครองของจีน ซึ่งมีระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ตามนโยบายประเทศเดียวสองระบบของจีนยุคใหม่ (เขียน วีระวิทย์. 2532 : 46)

ที่มา : ประเสริฐ วิทย์รัฐ (2555 : 29)

ภาพประกอบ 4 แผนที่มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

มณฑลยูนนาน มีประชากรประมาณ 35 ล้านคน มีชนกลุ่มน้อย 25 ชนชาติ ตามนโยบายของสาธารณรัฐประชาชนจีนให้สิทธิการปกครองตนเองแก่ชนกลุ่มน้อย จึงทำให้มณฑลยูนนานมีความเป็นพิเศษภายใต้การบริหารส่วนมณฑลจะมีเทศบาลเมืองคูนหมิงซึ่งขึ้นตรงต่อมณฑล ในอาณาบริเวณที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นจะจัดการปกครองเป็นเขตปกครองตนเองที่เรียกว่า โจว นอกจากนั้นยังมีบางอาณาบริเวณซึ่งกว้างใหญ่เทียบเท่าโจว แต่คนที่อาศัยอยู่ส่วนใหญ่เป็นชาวฮั่น ก็จะเรียกกันว่า เขตจำเพาะ หรือ จวนชวี (ตี๋ชวี) ภายใต้เทศบาลเมืองคูนหมิงแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประเภทหนึ่งอยู่ในตัวเมืองและชนเมือง เรียกว่า เขตซึ่งขึ้นตรงต่อเทศบาลนครคูนหมิง (ชวี) ซึ่งปัจจุบันมี 4 เขต รอบนอกของเมืองแบ่งออกเป็น 10 อำเภอ (เซียน) ภายใต้เขตปกครองตนเองที่เรียกว่า “โจว” แบ่งเขตการปกครองออกเป็น เทศบาล ซึ่งขึ้นตรงต่อโจว เช่น เทศบาลต้าลี่โจว และอำเภอปกครองตนเองที่เรียกว่า “เซียน” ฉะนั้น ถ้าเรียกสั้นๆ ว่าเซียนนั้นอาจมีความหมายว่า เซียนที่ขึ้นตรงต่อจังหวัดก็ได้ หรือเซียนที่

ขึ้นตรงต่อโจวกก็ได้ ภายใต้เขตจำเพาะหรือจวนชวี่นั้น ในอาณาบริเวณที่คนจีน (ฮั่น) อาศัยอยู่อย่างหนาแน่นจะเรียกว่าอำเภอ ส่วนในอาณาบริเวณที่ชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นจะเรียกว่าเขตอำเภอปกครองตนเอง ภายใต้ชีวิตในเขตเทศบาลคุณหมิง อำเภอ (เซียน) ที่มีชาวฮั่นอาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่และอำเภอปกครองตนเอง (เซียน) ที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ถ้าเป็นเขตชุมชนและปริมณฑล จะเรียกว่า เจิ่น (คล้ายๆ กับสุขาภิบาล) ถ้าเป็นเขตชนบทจะเรียกว่าเซียงหรือตำบลระดับเจิ่นและเซียงนี้ในสมัยเหมาเจ๋อตงเป็นผู้นำ ก็คือคอมมูนนั่นเอง ถัดจากระดับเจิ่นหรือเซียงลงไปก็คือ ชุน (หมู่บ้าน) ซึ่งมี 2 ระดับ คือ หมู่บ้านบริหาร (สิงเจิ้งชุน) และหมู่บ้านธรรมชาติ (จื่อหยานชุน) หมู่บ้านบริหารเปลี่ยนมาจากกองการผลิตใหญ่และหมู่บ้านธรรมชาติเปลี่ยนมาจากกองการผลิตในระบบคอมมูน การบริหารงานในระบบมณฑล ผู้บริหารได้รับเลือกตั้งจากประชาชนทางอ้อมกล่าวคือ ผู้ว่าราชการมณฑลและรองผู้ว่าราชการมณฑล (ปัจจุบันมี 5 คน) ได้รับเลือกตั้งจากสภาผู้แทนราษฎรของมณฑล ปัจจุบันผู้ว่าราชการมณฑลเป็นรองเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ประจำมณฑล (คือเป็นบุคคลอันดับ 2 ในพรรคประจำมณฑล เวลาเลือกตั้งสมาชิกสภามณฑล เสนอคนเดียวไม่มีคู่แข่ง การลงคะแนนใช้วิธีลับ ถ้าใครไม่เห็นด้วยจะเขียนชื่อคนอื่นแทนก็ได้ หมายความว่า ในทางปฏิบัติพรรคคอมมิวนิสต์ประจำมณฑล โดยความเห็นชอบจากพรรคคอมมิวนิสต์ระดับชาติจะเป็นผู้ตัดสินว่าควรเป็นใคร เวลาประจำจะมีสมาชิกของพรรคคนหนึ่งเสนอชื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของมณฑลจะลงคะแนน สำหรับรองผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นจะเสนอคู่แข่งแข่งกันจำนวนตำแหน่งก็ได้ ครั้นแล้วจึงให้สมาชิกสภามณฑลลงคะแนนเลือกสมาชิกสภามณฑลชุดปัจจุบันมีจำนวนประมาณ 600 คน (เซียน ชีระวิทย์. 2532 : 47)

องค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรี

หลักสูตรดนตรี

เมื่อก้าวถึงหลักสูตรดนตรีจะมีความหมายกว้างขวางตั้งแต่หลักสูตรดนตรีในระดับต่างๆ เช่น ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา นอกจากนี้ในแต่ละระดับการศึกษาจะมีหลักสูตรดนตรีในสองลักษณะกล่าวคือ หลักสูตรดนตรีศึกษาหรือดนตรีทั่วไป (General Music) ซึ่งเป็นหลักสูตรดนตรีภาคบังคับในระบบการศึกษาทั่วไป (General Education) และหลักสูตรดนตรีเฉพาะ (Specialized Music) ซึ่งเป็นหลักสูตรดนตรีสำหรับผู้ต้องการเรียนดนตรีเป็นวิชาเอก ในประเทศไทยการศึกษาระดับประถมเป็นการศึกษาภาคบังคับ หลักสูตรดนตรีจึงเป็นหลักสูตรดนตรีศึกษาในระดับมัธยม หลักสูตรดนตรีมีทั้งสองลักษณะคือ เป็นหลักสูตรดนตรีศึกษาและหลักสูตรดนตรีเฉพาะ ในระดับอุดมศึกษาหลักสูตรดนตรีจะเป็นรูปของวิชาเอกหรือวิชาโทซึ่งเป็นหลักสูตรดนตรีเฉพาะ การศึกษาอีกระดับหนึ่งคือ ระดับอนุบาลหรือระดับปฐมวัยศึกษา หลักสูตรดนตรีจะเป็นลักษณะของดนตรีศึกษาเช่นกัน เนื้อหาของหลักสูตรดนตรีควรประกอบไปด้วยสาระดนตรี ซึ่งหลักสูตรในแต่ละระดับจะมีจุดเน้นของสาระดนตรีต่างกัน จะขอก้าวถึงสาระดนตรีโดยสังเขปก่อนที่จะกล่าวถึงเนื้อหาของหลักสูตรดนตรีในแต่ละระดับ

สาระดนตรีประกอบไปด้วยเนื้อหาดนตรีและทักษะดนตรี เนื้อหาดนตรีประกอบด้วยองค์ประกอบดนตรีและวรรณคดีดนตรี องค์ประกอบของดนตรีได้แก่ จังหวะ ทำนอง เสียงประสาน สีสั่น รูปพรรณและลักษณะของเสียง (ความดังค่อยและความรู้สึก) วรรณคดีดนตรีได้แก่ บทเพลงและ

ประวัติดนตรี ส่วนทักษะดนตรี ได้แก่ การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์ และการอ่าน จะเห็นได้ว่า สารดนตรีเป็นเรื่องลึกซึ้งกว้างขวางมาก ดังนั้นในแต่ละระดับการศึกษา ควรมีการจัดสารดนตรีให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสอดคล้องกับหลักการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ

นอกจากสารดนตรีซึ่งเป็นหลักในการกำหนดเนื้อหาของหลักสูตรดนตรีแล้วเจตคติและ ค่านิยมทางดนตรีเป็นอีกด้านหนึ่งที่หลักสูตรดนตรีควรคำนึงถึงเพราะในกระบวนการเรียนการสอนย่อม มีผลต่อความรู้สึกและจิตใจของผู้เรียนด้วย ดังนั้นหลักสูตรจึงควรกล่าวถึงการปลูกฝังเจตคติและค่านิยม ทางดนตรีที่ดีต่อผู้เรียนด้วย

1. ระดับปฐมวัยศึกษา

การศึกษาในระดับนี้มุ่งพัฒนาความพร้อมด้านต่างๆให้กับผู้เรียนมิใช่เป็นการศึกษา ที่มุ่งเน้นถึงเนื้อหาวิชาดังเช่นในระดับประถมหรือมัธยม เนื้อหาของหลักสูตรดนตรีควรเป็นลักษณะการ เตรียมความพร้อมหรือปูพื้นฐานเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรีและทักษะดนตรี องค์ประกอบที่จัดว่าสำคัญ และควรเน้นคือ จังหวะ ระดับเสียงสูง-ต่ำและทำนอง โดยควรมีการปูพื้นฐานเรื่องเสียงประสาน รูปแบบ สีสัน รูปพรรณและลักษณะของเสียงด้วย ทักษะที่ควรเน้นได้แก่ การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหวและการสร้างสรรค์ ส่วนการอ่านเป็นทักษะที่ควรสอดแทรกเสมอในระดับนี้ ทักษะที่ ควรปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอคือ การเคลื่อนไหวและควรเป็นในลักษณะของการเคลื่อนไหวโดยเสรีมากกว่า การเคลื่อนไหวที่มีท่าเฉพาะเจาะจง นอกจากนี้ควรมีการปลูกฝังพัฒนาเจตตาค่านิยมที่ดีต่อดนตรี ความสนใจดนตรี เพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ดนตรีด้วยใจรักในระดับสูงต่อไป อย่างไรก็ตามถ้าผู้เรียน มีความพร้อมด้านดนตรีแล้ว สารดนตรีขั้นต้นที่ง่ายๆ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนควรมีโอกาสได้เรียนรู้

2. ระดับประถมศึกษา

การศึกษาในระดับนี้ยังเป็นการศึกษาภาคบังคับที่ทุกคนจะต้องเรียน ดนตรีจัดเป็น วิชาบังคับวิชาหนึ่งในหลักสูตรที่ทุกคนต้องเรียน สารดนตรีที่มีอยู่ในหลักสูตรระดับประถมศึกษาควรมี ครอบคลุมกล่าวคือ เนื้อหาดนตรี ได้แก่ องค์ประกอบดนตรีและวรรณคดีดนตรีและทักษะดนตรี องค์ประกอบดนตรีทั้ง 7 อย่างเป็นสิ่งที่ผู้เรียนดนตรีควรรู้และเข้าใจได้ อย่างไรก็ตามการเรียนรู้ องค์ประกอบดนตรีควรเป็นในลักษณะพื้นฐานไม่สลับซับซ้อนจนเกินไป วรรณคดีดนตรี ได้แก่ บทเพลง และประวัติดนตรีเป็นสิ่งที่ผู้เรียนควรเรียนรู้บ้างทั้งวรรณคดีดนตรีไทยและสากล เพื่อเป็นส่วนช่วยให้ เกิดความซาบซึ้งในดนตรีได้ ทักษะทุกชนิดควรเน้นอย่างเท่าเทียมกันเพื่อวางรากฐานให้แก่ผู้เรียน เจตตาค่านิยมทางดนตรีเป็นสิ่งสำคัญที่ควรปลูกฝังกับผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ

3. ระดับมัธยมศึกษา

การศึกษาในระดับอุดมศึกษามีทั้งสองลักษณะ คือหลักสูตรดนตรีที่บังคับสำหรับ ผู้เรียนทุกคนและหลักสูตรดนตรีอีกส่วนหนึ่งที่เป็นวิชาเลือกสำหรับผู้สนใจดนตรีโดยเฉพาะในส่วน หลักสูตรดนตรีศึกษาหรือดนตรีทั่วไป มีหลักการเช่นเดียวกับหลักสูตรระดับประถมศึกษา แต่สาร ดนตรีที่มีในหลักสูตรควรลึกซึ้งและมีมากกว่าระดับประถมศึกษา สำหรับส่วนที่เป็นวิชาเลือกนั้นเป็น การศึกษาดนตรีในเชิงทักษะและทฤษฎีดนตรีเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาดนตรีในลักษณะของวิชา เฉพาะ เป็นการวางพื้นฐานการปฏิบัติดนตรีให้กับผู้เรียน เพื่อการเรียนรู้ดนตรีในลักษณะของวิชาชีพ ขั้นสูงต่อไป

มีข้อที่ควรกล่าวถึงประการหนึ่งเกี่ยวกับผู้ที่ตั้งใจเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกในระดับ การศึกษาที่สูงขึ้นไปว่า แม้ว่าในโรงเรียนมีการจัดให้ผู้ที่ต้องการเรียนต่อทางด้านดนตรีได้เรียนเกี่ยวกับ

วิชาทักษะแล้วก็ตามอาจไม่เป็นการเพียงพอในการที่จะเข้าไปเรียนในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นผู้ที่ตั้งใจจะเรียนต่อทางดนตรี ควรมีโอกาสได้ศึกษาดนตรีเป็นการส่วนตัวด้วย ควบคู่ไปกับการเรียนดนตรีในโรงเรียนมัธยมและจะเป็นการดียิ่งยิ่ง ถ้าผู้นั้นได้ศึกษาทักษะดนตรีตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นมา

4. ระดับอุดมศึกษา

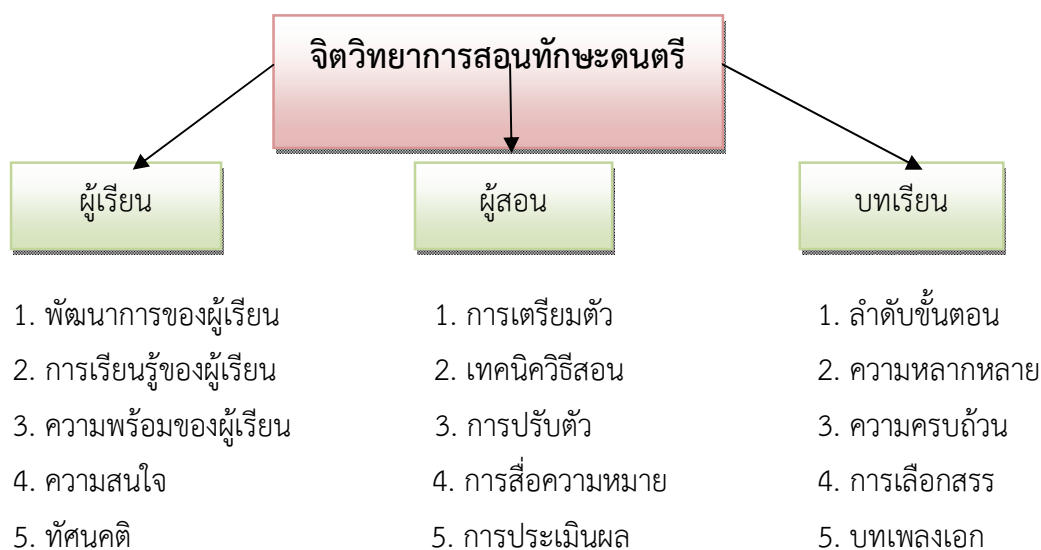
การศึกษาในระดับนี้เป็นการมุ่งหวังพัฒนาผู้เรียนให้มีวิชาการในลักษณะของวิชาชีพ ดังนั้นหลักสูตรดนตรีจึงเป็นลักษณะของวิชาเฉพาะสาขาหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนควรมีความรู้ทั้งทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติดนตรีมากพอที่จะเข้ามาศึกษาได้ หลักสูตรดนตรีในระดับนี้ โดยทั่วไปจัดเป็นรูปของวิชาเอกสาขาต่างๆ เช่น วิชาเอกทางด้านทักษะดนตรีโดยมีเครื่องมือที่ผู้เรียนเลือกเรียน เช่น ไวโอลิน เปียโน ซิม ซอ อู เป็นต้น ด้านทฤษฎี เช่น ทฤษฎีดนตรี ประวัติดนตรี ดนตรีศึกษา การประพันธ์เพลง เป็นต้น ดังได้กล่าวแล้วว่าการศึกษาในระดับนี้เป็นระดับอาชีพ สาหรณดนตรีที่มีในหลักสูตรจึงมีความลึกซึ้งและครอบคลุมโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นการศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ความลึกซึ้งก็ยังมีมากขึ้น สำหรับหลักสูตรดนตรีทั่วไปในระดับนี้อาจกล่าวได้ว่าไม่มีกำหนดไว้แน่นอน อย่างไรก็ตามโดยปกติสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งจะมีการเปิดวิชาสังคีตนิยมหรือ Music Appreciation ให้เลือกในหมวดการศึกษาทั่วไป จึงจัดได้ว่าเป็นวิชาดนตรีที่ทุกคนสามารถเรียนได้ในลักษณะของความรู้ทั่วไปของดนตรีและการฟังเพลงประเภทต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีบางวิชาที่ผู้สนใจดนตรีอาจเลือกเรียนได้เพื่อความรู้แต่มีใช้เรียนในลักษณะของวิชาเฉพาะ จึงอาจกล่าวได้ว่าในระดับอุดมศึกษานี้หลักสูตรดนตรีมีอยู่สองลักษณะเช่นเดียวกับในระดับมัธยมศึกษา คือ หลักสูตรดนตรีทั่วไปที่ทุกคนสามารถเรียนได้โดยจัดหลักสูตรเองและหลักสูตรดนตรีเฉพาะสำหรับผู้ที่ยื่นดนตรีเป็นวิชาเอกหรือวิชาชีพ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2545 : 1-22)

โดยสรุปหลักสูตรดนตรีตั้งแต่ระดับปฐมวัยศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความรัก ความซาบซึ้งในดนตรีซึ่งเป็นศิลปวัฒนธรรมอันสำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์เป็นประการสำคัญ นอกจากนี้การศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาเริ่มเปิดโอกาสให้ผู้สนใจเรียนดนตรี ศึกษาดนตรีเป็นวิชาชีพด้วยอีกประการหนึ่ง จึงเห็นได้ว่าดนตรีเป็นวิชาหนึ่งที่มีสาระเฉพาะของตนเอง มีความลึกซึ้งสามารถจัดหลักสูตรได้จนถึงระดับปริญญาเอก ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นเรื่องลักษณะทั่วไปของรูปแบบหลักสูตรและหลักสูตรดนตรีในระดับการศึกษาต่างๆ ตั้งแต่ปฐมวัยศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา

จิตวิทยาการสอนทักษะดนตรี

ในการสอนทักษะดนตรี สิ่งที่ควรคำนึงถึงซึ่งเกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการสอนดนตรีที่สำคัญ คือ ความเข้าใจในตัวผู้เรียน ความพร้อมของผู้สอนและบทเรียน ทั้ง 3 ปัจจัยนี้เป็นสิ่งที่ผู้สอนควรทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ โดยยึดเป็นหลักสำคัญในการปรับการสอนทักษะดนตรีให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งหลักจิตวิทยาเหล่านี้ช่วยให้ผู้สอนซึ่งมีความรู้ความสามารถในเรื่องกลวิธีการสอนทักษะดนตรีเฉพาะอยู่แล้ว สามารถทำให้การสอนดนตรีของตนประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพและที่สำคัญที่สุดคือ การเรียนทักษะดนตรีด้วยความสุข

ที่มา : ญรุธ สุธจิตต์ (2555 : 240-241)

ภาพประกอบ 5 จิตวิทยาการสอนทักษะดนตรี

ดังนั้น ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญและมีความตระหนักในการสอนทักษะดนตรีเป็นอย่างยิ่ง โดยเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนหรือวิธีการเบื้องต้นตลอดจนจิตวิทยาการสอนดนตรี เพื่อช่วยให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างเป็นระบบมีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง อันเป็นผลให้การเรียนรู้ของผู้เรียนมีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลสูงสุด เสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนดนตรี ผู้เรียนมีความอดทน มานะบากบั่น ขยันหมั่นเพียร อดกลั้นเกิดความรัก ในการเรียนรู้และแสวงหาความรู้

องค์ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอน

องค์ประกอบของศิลปะการดนตรี สุพรรณิ เหลือบุญชู (2545 : 2-3) กล่าวถึงองค์ประกอบของศิลปะการดนตรี (The Agent of Musical Art) ประกอบด้วยบุคคล 3 กลุ่ม คือ

1. คีตกวี (Composer) คีตกวี คือนักแต่งเพลงซึ่งเป็นบุคคลกลุ่มแรกที่มีการสร้างผลิตผลทางดนตรี ออกมาเป็นผู้มีวิถุติบต่อความรู้สึกนึกคิด มีความคิดฝันจินตนาการหรือมีพรสวรรค์ คีตกวีเหล่านั้นจะทำหน้าที่เป็นศิลปินหรืออาจโดยผ่านศิลปินเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกออกมาเป็นเสียง อาจใช้เครื่องดนตรี ออργανหรือคีย์บอร์ด ขึ้นกับอารมณ์ของผู้ถ่ายทอดหรือผู้ทำหน้าที่สื่อกลางเสียงเพลง

2. ศิลปิน (Performer) ศิลปินเป็นผู้ถ่ายทอดผลงานของคีตกวี อาจเป็นนักร้องหรือนักดนตรีก็ได้ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง ถ้าไม่มีนักดนตรีแล้วผลงานของผู้ประพันธ์ก็ไม่มี ความหมาย นักดนตรีที่ดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

2.1 รู้จักเลือกเพลงที่มีคุณค่าทางดนตรี

2.2 ต้องศึกษาเกี่ยวกับความมุ่งหมายของคีตกวีในแต่ละบทเพลงที่นำมาบรรเลงอย่างละเอียด เพื่อจะได้สอดใส่อารมณ์ได้อย่างถูกต้อง

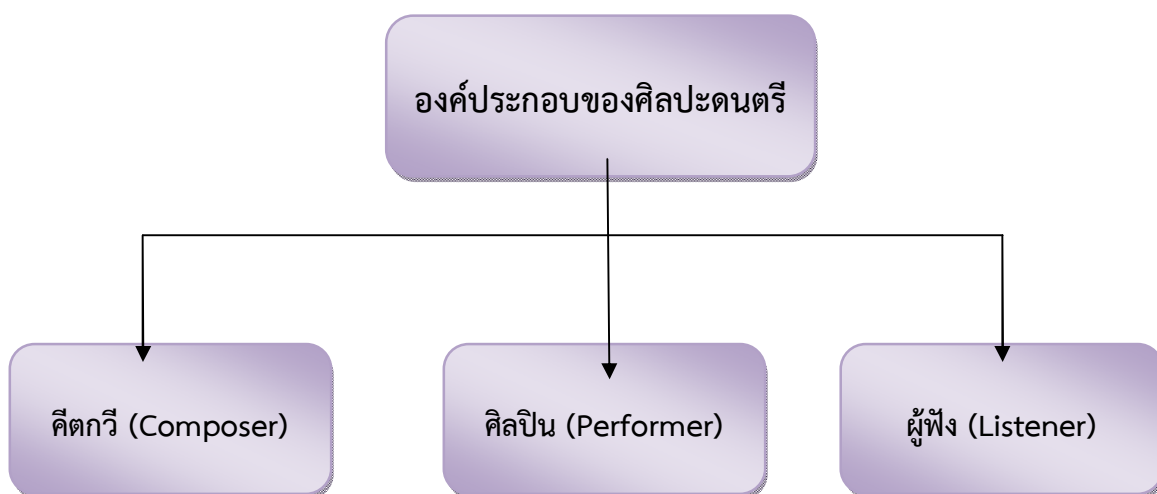

2.3 หมั่นฝึกซ้อมบทเพลงให้คล่องแคล่ว ดนตรีเป็นวิชาทักษะต้องฝึกซ้อมสม่ำเสมอ

2.4 ปฏิบัติเครื่องหมายต่างๆ อย่างเคร่งครัดและเชื่อฟังคำสั่งของวาทยกร นักดนตรีจะถ่ายทอดผลงานของคีตกวีให้ออกมาในรูปของเสียง ซึ่งเป็นสื่อกลางที่เป็นสัญลักษณ์ทางดนตรี เสียงเป็นสิ่งที่ยุ่งยากซึ่งเราไม่สามารถมองเห็นด้วยตาหรือจับต้องได้ คีตกวีจึงคิดสัญลักษณ์เพื่อบันทึกแทนเสียง

3. ผู้ฟัง (Listener) ผู้ฟัง หมายถึง ผู้รับทราบผลงานความรู้สึกของคีตกวีโดยนักดนตรีเป็นผู้ถ่ายทอดให้ออกมาในรูปของเสียง ผ่านสื่อกลาง (Medium) อาจเป็นวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียง แผ่นเสียงหรือการเล่าเรื่องให้ดูจริง ผู้ฟังที่ดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

- 3.1 รู้จักหลักการฟังเพลง มีความสนใจศึกษาความรู้เรื่องเพลง
- 3.2 เห็นความลำบากของผู้เล่นว่าต้องใช้เวลาฝึกฝนเป็นเวลานาน
- 3.3 มีการศึกษาบทเพลงและประวัติผู้ประพันธ์เพื่อประกอบความเข้าใจ
- 3.4 สามารถซาบซึ้งและเห็นในคุณค่าของบทเพลง
- 3.5 รู้จักมารยาทในการฟัง

ภาพประกอบ 6 องค์ประกอบของศิลปะดนตรี

กล่าวได้ว่า “ผู้ฟัง” เป็นกลุ่มคนกลุ่มใหญ่และมีความสำคัญที่สุดหนึ่งในองค์ประกอบหลักของดนตรี ที่จะต้องศึกษาในเรื่องต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับดนตรีเพื่อสร้างความเข้าใจในบทเพลง จุดประสงค์ แนวคิดและเจตนารมณ์ของคีตกวี ศิลปิน สามารถทำให้ผู้ฟังเกิดความตระหนักซาบซึ้งและเห็นคุณค่าของดนตรีได้อย่างถ่องแท้ลึกซึ้ง

การบริหารการเรียนการสอน

ผู้บริหารมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนครูซึ่งเป็นบุคลากรหลักและมีบทบาทสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอน ผู้บริหารจึงต้องสนับสนุนให้ครูทำความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวกับหลักการสำคัญ เพราะจะช่วยในการปรับเปลี่ยนแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ เมื่อแนวคิดเปลี่ยน การกระหาย่อมเปลี่ยนตามไปด้วย นอกจากนี้ผู้บริหารยังมีบทบาทที่สำคัญ ได้แก่

1. บทบาทในการสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ผู้บริหารเป็นผู้มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้การจัดการเรียนการสอนประสบความสำเร็จ ส่งผลต่อคุณภาพของผู้เรียนให้สมบูรณ์ ตามความมุ่งหมายและหลักการซึ่งต้องการ มีความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้กระบวนการเรียนยังช่วยปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องให้กับผู้เรียนเกี่ยวกับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การพึ่งพาตนเอง การใฝ่รู้อยู่เสมอ การเห็นความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่น การอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความเสมอภาค การเคารพกฎหมาย ความรู้สากล ประชาธิปไตยศิลปวัฒนธรรมของชาติ และการเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ผู้บริหารจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการบริหารจัดการแบบเดิมที่เคยใช้ เพื่อตอบรับกับกระบวนการเรียนเป็นสำคัญ คือ การบริหารจัดการที่เน้นบุคคล ซึ่งคำนึงถึงความต้องการ ความแตกต่าง ความสนใจ ความเอื้ออาทร ความต้องการมีส่วนร่วม ของบุคลากรทุกคน วิสัยทัศน์นี้จะส่งผลให้ผู้บริหารปรับพฤติกรรมการบริหารให้เป็นแบบอย่างแก่ครู ซึ่งจะถ่ายโอนไปถึงพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนของครูได้เป็นอย่างดี

2. บทบาทของผู้บริหารที่เอื้อต่อบรรยากาศการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีดังนี้

2.1 การพัฒนาหลักสูตร

ผู้บริหารจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรให้เป็นหลักสูตรที่ทันสมัย สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน และเป็นหลักสูตรบูรณาการ แม้ว่าหลักสูตรยังคงแบ่งเป็นรายวิชา หรือกลุ่มวิชา มีตารางเรียนเป็นกรอบควบคุมเวลาค่อนข้างเคร่งครัด ไม่ยืดหยุ่น แต่ในอนาคตโรงเรียนจะมีอิสระในการบริหารงานวิชาการ จึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่จะวางแผนการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาหลักสูตรให้เป็นหลักสูตรที่แท้จริงของท้องถิ่นให้ได้ หลักสูตรบูรณาการเป็นหลักสูตรซึ่งเหมาะสมกับการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะเรียนรู้ด้วยตนเองจากกิจกรรมหลากหลาย ซึ่งครูในฐานะผู้อำนวยการอำนวยความสะดวกเป็นผู้จัดให้ ดังนั้นการสะท้อนองค์ความรู้ ความคิด ความรู้สึก จากการที่ได้ปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนจะมีลักษณะหลากหลายและเป็นองค์ความรู้รวมจากหลายวิชา หลักสูตรบูรณาการจึงเป็นหลักสูตรที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.2 การจัดหาแหล่งการเรียนรู้

เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญต้องตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล จึงจำเป็นต้องมีกิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนเลือกเรียนรู้ตามความสนใจ แหล่งการเรียนรู้ เช่น ห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ เรือนเพาะชำ สวนหย่อม ห้องจริยศึกษา ห้องวิทยาศาสตร์ ห้องพลศึกษา ห้องพยาบาล ห้องครัวเป็นต้น แหล่งการเรียนรู้ที่กล่าวมานี้ มีอยู่ในสถานศึกษาตามปกติอยู่แล้ว หากผู้บริหารสถานศึกษาบริหารจัดการแหล่งการเรียนรู้เหล่านี้ให้เป็นระบบ วางแผนการใช้แหล่ง

การเรียนรู้ จัดตั้งบุคลากรรับผิดชอบดูแล มีการควบคุมกำกับ และติดตามประเมินผลการใช้แหล่งการเรียนรู้ รวมทั้งแสวงหาแหล่งการเรียนรู้ใหม่ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและความต้องการของครูในฐานะผู้อำนวยความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้ จะทำให้การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3 การวิจัยในชั้นเรียน

ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของครูให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญจะมีปัญหาวิจัยมากมายที่ท้าทายความสามารถของครูในการค้นพบองค์ความรู้ใหม่ เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนต่อไปผู้บริหารอาจเชิญวิทยากรที่มี ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนมาให้ความรู้เบื้องต้น ให้ครูมีโอกาสฝึกทำงานวิจัยในชั้นเรียนด้วยตนเอง และนำผลการวิจัยไปใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามควรปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการวิจัยว่าการวิจัยไม่ใช่เรื่องยาก ไม่จำเป็นต้องใช้สถิติขั้นสูงที่ย่างยากซับซ้อนก็สามารถทำได้ นับเป็นสิ่งหนึ่งที่ผู้บริหารควรให้ความสนใจและสื่อสารให้บุคลากรได้เข้าใจตรงกัน在本เบื้องต้นก่อน

2.4 การจัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้

ผู้บริหารควรจัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ไว้ให้พร้อมสำหรับบริการแก่ครู จัดระบบการผลิต การยืม การเก็บรักษา การซ่อมแซมให้ทันสมัยอยู่เสมอ รวมทั้งควรสำรวจความต้องการใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ สำหรับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการวางแผนดำเนินการต่อไป

2.5 การจัดสรรงบประมาณสนับสนุน

งบประมาณนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้บริหารจำเป็นต้องจัดสรรงบประมาณสำหรับจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ปรับปรุงแหล่งการเรียนรู้ให้พร้อมสำหรับบริการ ซ่อมแซมอาคารสถานที่ ฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การพัฒนาหลักสูตรให้เป็นหลักสูตรบูรณาการ การเขียนแผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสนับสนุนงบประมาณสำหรับการวิจัยในชั้นเรียน เป็นต้น

2.6 การเผยแพร่ผลงาน

การเผยแพร่ผลงานการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นภารกิจของผู้บริหารที่จะช่วยจูงใจให้ครูกระตือรือร้นที่จะพัฒนาการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง การเผยแพร่ผลงานได้แก่ การประชาสัมพันธ์ ผลงานทางวารสารของโรงเรียน การประชุมผู้ปกครอง การประชุมกลุ่มโรงเรียน การสัมมนาทางวิชาการ การจัดสัมนาการสอน การจัดห้องเรียนที่เป็นตัวอย่างการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การเขียนบทความทางวิชาการเผยแพร่ การใช้โรงเรียนเป็นฐานของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นต้น

2.7 การให้ขวัญกำลังใจ

บุคลากรในสถานศึกษาทุกคนต้องการขวัญกำลังใจจากผู้บริหาร ซึ่งอาจดำเนินการได้หลายรูปแบบ เช่น การแสดงความสนใจอย่างแท้จริงของผู้บริหาร การยกย่องชมเชย การประกาศเกียรติคุณ การให้วุฒิบัตรหรือโล่ การเลื่อนเงินเดือนเป็นกรณีพิเศษ การส่งเสริมให้เป็นวิทยากร การส่งเข้าร่วมประชุมสัมมนา การส่งไปฝึกอบรมเพิ่มเติม การยกย่องให้เป็นครูดีเด่น การจัดสรรงบประมาณให้

เป็นกรณีพิเศษ การส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นต้น (นวลจิตต์ เขาวีรติพงศ์ และคณะ. 2545 : 34 -35)

นโยบาย ระบบและโครงสร้างการจัดการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีน

นโยบาย ระบบและโครงสร้างการจัดการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีน ด้วยองค์ประกอบของพลเมืองที่แตกต่างกันทางชาติพันธุ์จำนวนมากถึง 56 ชาติ และมีประชากรรวมกันทั้งหมดมากกว่า 1,320 ล้านคน อาศัยอยู่ร่วมกันบนเนื้อที่มากกว่า 9.6 ล้านตารางกิโลเมตร อีกทั้งยังมีระบบการศึกษา ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานลัทธิขงจื้อ ซึ่งมีความเป็นมายาวนานหลายพันปี (มัทริยา ธาสีทรัพย์. 2547 : 28) ด้วยเหตุนี้ ระบบการศึกษาของจีนทั้งในเชิงความคิดและข้อเท็จจริง จึงมีความซับซ้อน มีขนาดใหญ่และหลากหลาย ลักษณะมากกว่าประเทศอื่นๆ ประกอบกับตั้งแต่ปี ค.ศ.1949 ระบบการเมืองการปกครองของจีน เป็นแบบสังคมนิยมวิวัติหรือพรรคการเมืองเดียวมีอำนาจสูงสุด กำหนดขึ้นนำสังคมวัฒนธรรมรอบด้าน ระบบการศึกษาของจีนจึงเพิ่มความซับซ้อนมากกว่าเดิม จึงไม่น่าแปลกที่ชาวต่างชาติจะสามารถเข้าใจความคิดทางการศึกษา และระบบการศึกษาของจีนครอบคลุมทุกด้าน

จุดมุ่งหมายของการศึกษาของจีน ดูเหมือนไม่ให้ความสำคัญต่อธุรกิจการศึกษา หรือไม่ได้คาดหวังว่า การจัดการศึกษาจะนำมาซึ่งการเติบโตทางธุรกิจ และนำรายได้เข้าประเทศดังเช่นนโยบายของกลุ่มประเทศทางตะวันตก หากแต่มุ่งเน้นเป็นเครื่องมือทางการเมือง ซึ่งหมายถึงการเสริมสร้างความจงรักภักดี ความรักของประชาชนต่อผู้นำระดับสูงของพรรคคอมมิวนิสต์และความเชื่อมั่น ศรัทธาของประชาชนต่อพรรคและอุดมการณ์คอมมิวนิสต์รวมทั้งการใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ยิ่งกว่านั้น เมื่อเข้าสู่สหัสวรรษที่ 21 ในการสร้างภาพลักษณ์แห่งคุณภาพ และภาพพจน์ที่ดีของจีนให้เป็นที่ยอมรับของประชาคมโลก ซึ่งความหมายที่ลึกซึ้งไปกว่าก็คือ การยอมรับนับถือบทบาทและอิทธิพลของจีนในหมู่ผู้นำนานาชาติในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ

ด้วยเหตุที่กล่าวมาเบื้องต้น หากพิจารณาเปรียบเทียบระบบ และแนวทางการจัดการศึกษา ระหว่างสาธารณรัฐประชาชนจีนกับประเทศไทยแล้ว การศึกษาของจีนปัจจุบัน จึงมีความน่าสนใจไม่น้อย โดยเฉพาะในเรื่องโครงสร้างและระบบการศึกษา

ในเชิงโครงสร้าง สถาบันการศึกษาของจีนจัดแบ่งได้ 2 แบบ คือ สถาบันการศึกษาของรัฐ และสถาบันการศึกษาของเอกชนแต่ทั้ง 2 กลุ่ม ก็มีลักษณะเฉพาะแบบจีน คือ รวมศูนย์และแบ่งปันอำนาจการบริหารควบคุมระหว่างส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น โดยสังเขป ดังนี้

1. สถาบันการศึกษาของรัฐ (Guoli xuexiao) แม้จะบอกอย่างชัดเจนว่านี่คือ สถาบันการศึกษาของรัฐ แต่รัฐบาลจีนก็มีลักษณะเฉพาะของตนคือ รวมศูนย์และแบ่งปันอำนาจบริหารจัดการและควบคุมระหว่างส่วนกลางและท้องถิ่น สถาบันการศึกษาของรัฐจึงมีอยู่ 2 ส่วนคือ ส่วนที่หนึ่ง การศึกษาสังกัดรัฐบาลกลาง หรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงอื่นๆ เช่น กระทรวงการรถไฟ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กระทรวงการขนส่ง กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงป้องกันชาติและส่วนที่สอง สถาบันการศึกษาสังกัดรัฐบาลท้องถิ่นตั้งแต่ระดับ มณฑล จังหวัด เมือง อำเภอ ตำบล เทศบาลตำบล และหมู่บ้านรวมทั้งโรงเรียนในสังกัดสหกรณ์

การเกษตรของชาวบ้าน (Nongchang) สถาบันการศึกษาในกลุ่มนี้ได้รับการสนับสนุนงบประมาณค่าใช้จ่ายทั้งหมด จากรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละระดับ

2. สถาบันการศึกษาของเอกชน (Minban xuexiao) แม้ถูกเรียกว่าสถาบันการศึกษาของเอกชน (Minban) แต่สถาบันการศึกษาของเอกชนแบบจีนก็มีความยุ่งยากซับซ้อน และมีความหลากหลายรูปแบบ เพราะโรงเรียนและสถาบันการศึกษาเอกชนทุกระดับ แม้เอกชนส่วนบุคคลเป็นเจ้าของและบริหารจัดการ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เอกชนผู้เป็นเจ้าของนั้นจะมีตำแหน่งหน้าที่ในพรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วย โรงเรียนและสถาบันการศึกษาแต่ละแห่ง ต้องรับผิดชอบเจ้าหน้าที่ของพรรคฯ ซึ่งถูกส่งมาจากรัฐบาลส่วนกลาง หรือรัฐบาลท้องถิ่น เพื่อปฏิบัติหน้าที่ประจำในสถาบันการศึกษาของตน ประเด็นสำคัญคือ สัมพันธภาพระหว่างเจ้าหน้าที่ของพรรคฯ กับเจ้าของโรงเรียน หรือเอกชนของสถาบันการศึกษา มักมีปัญหาความสัมพันธ์ในรายละเอียดที่ต่างกันไป เพราะเจ้าหน้าที่ของพรรคฯ ไม่ได้อยู่ภายใต้การบริหารควบคุมจากเจ้าของโรงเรียน การบริหารความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาของตนกับพรรคฯ จึงเป็นเรื่องไม่่ายนัก

รูปแบบของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาของเอกชน สามารถจำแนกได้ 5 รูปแบบ คือ

1. สถาบันการศึกษาที่รัฐซึ่งรัฐบาลท้องถิ่นเป็นเจ้าของ แต่ดำเนินกิจการการบริหารจัดการโดยเอกชน

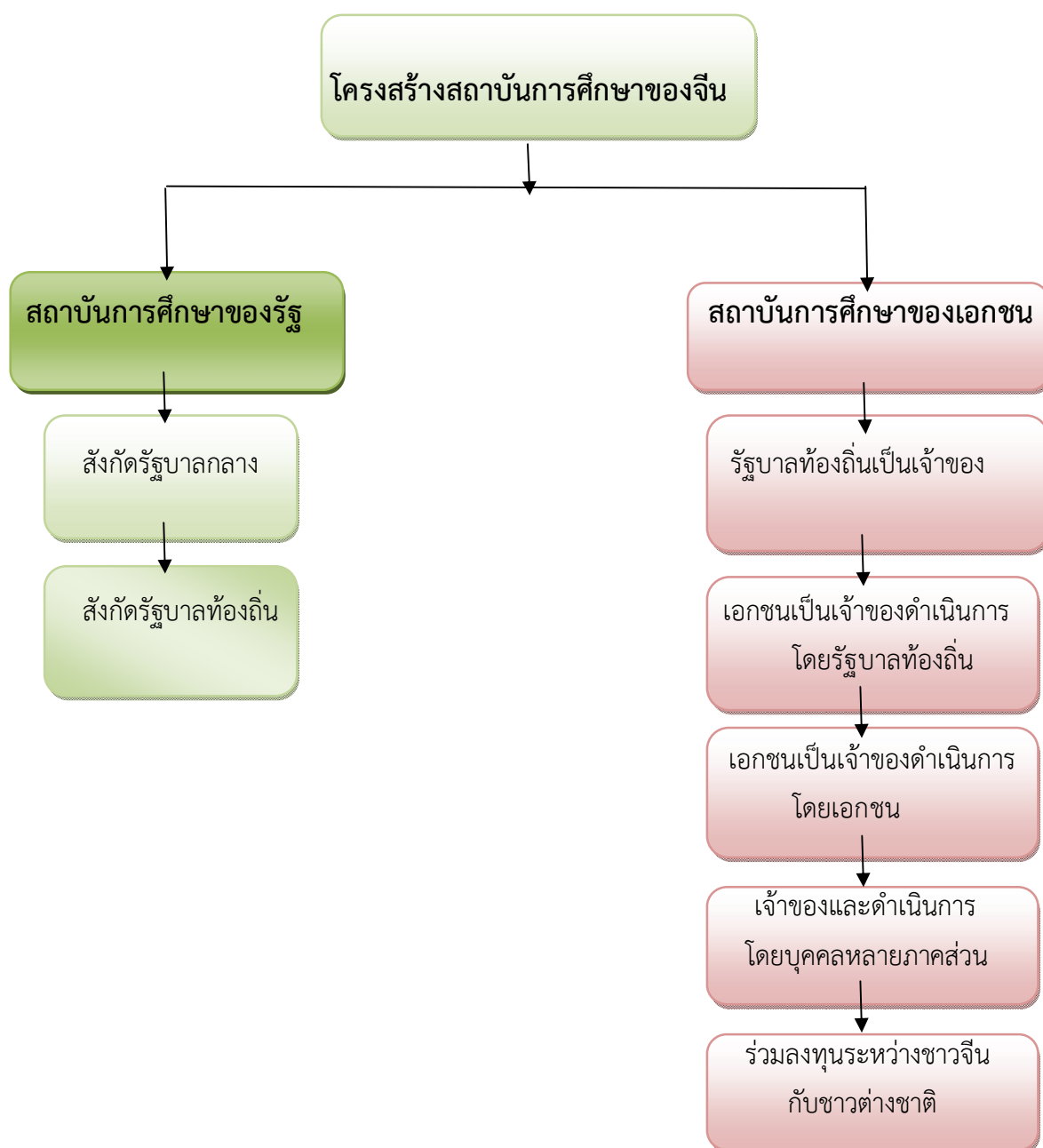
2. สถาบันการศึกษาที่เอกชนเป็นเจ้าของ หรือผู้ดำเนินการบริหารจัดการซึ่งอาจเป็นเอกชนในนามคณะบุคคล หรือองค์กรเอกชน หรือเป็นปัจเจกบุคคล แต่หน่วยงานของรัฐบาลท้องถิ่นให้การสนับสนุนเรื่องการใช้ที่ดินและโครงสร้างพื้นฐานสาธารณะ

3. สถาบันการศึกษาที่เอกชนเป็นเจ้าของและดำเนินการโดยเอกชนอย่างสมบูรณ์ ทั้งเรื่องของงบประมาณลงทุน และการบริหารจัดการ

4. สถาบันการศึกษาที่มีเจ้าของและบริหารจัดการ โดยเฉพาะบุคคลหลายภาคส่วนช่วยเหลือร่วมกันลงทุน และร่วมกันบริหารจัดการ อาจเป็นทั้งรัฐบาลท้องถิ่นและเอกชน ซึ่งอาจในนามองค์กร และตัวบุคคล

5. สถาบันการศึกษาที่เป็นความร่วมมือกันลงทุน ระหว่างชาวจีนในฐานะพลเมืองของจีน (Chinese Citizen) กับชาวต่างประเทศ

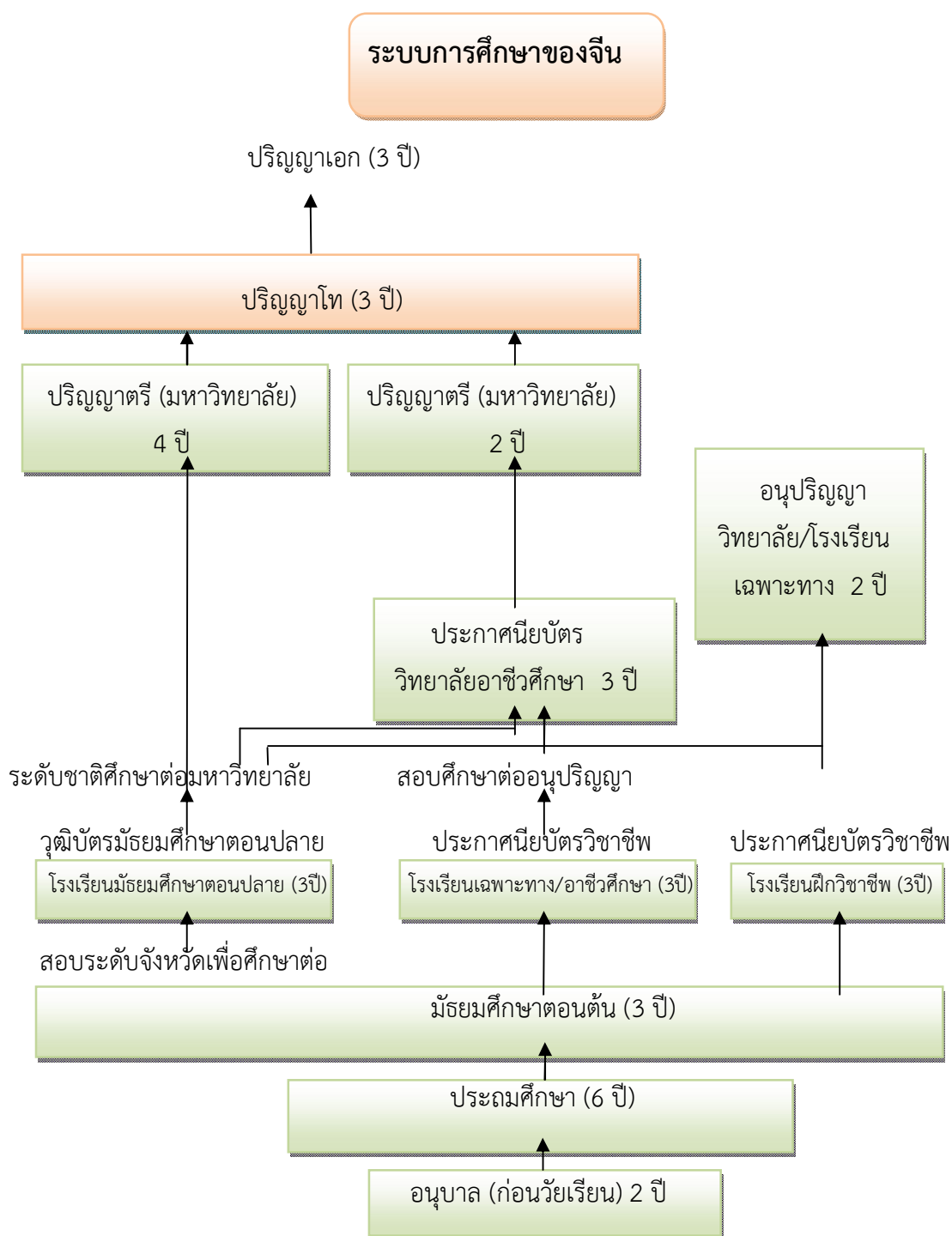

ภาพประกอบ 7 โครงสร้างสถาบันการศึกษาของจีน

โครงสร้างและระบบการจัดการศึกษา หากพิจารณาเปรียบเทียบเชิงปริมาณ ระหว่างประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีนกับนานาประเทศ ระบบการศึกษาของจีนปัจจุบันมีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ทั้งในแง่ของจำนวนนักเรียน นักศึกษา บุคลากร งบประมาณ และจำนวนสถานศึกษา กล่าวคือ ปัจจุบัน การศึกษาขั้นพื้นฐานของจีนมีจำนวนนักเรียนมากกว่า 200 ล้านคน ส่วนระดับอุดมศึกษาประกอบด้วย มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยมากกว่า 3000 แห่ง แยกเป็นมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยของรัฐจำนวน 1225 แห่ง สถาบันศึกษาแบบการศึกษาผู้ใหญ่จำนวน 686 แห่ง มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยของเอกชนอีก จำนวน 1201 แห่ง จำนวนนักศึกษารวมทั้งหมดมากกว่า 20 ล้านคน ระบบการศึกษาของจีนแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การอุดมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นการ บังคับ 9 ปี แบ่งเป็นระดับประถมศึกษา 6 ปี และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี ระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย 3 ปี จัดแบ่งย่อยออกไปอีกหลายรูปแบบ และระดับอุดมศึกษาจัดแบ่งเป็นระดับอนุปริญญา 2-3 ปี ระดับปริญญาตรี 4 ปี และระดับปริญญาโท-เอก ระดับละ 3 ปี แต่เนื่องจากจำนวนประชากรมีมากกว่า 1320 ล้านคน ระบบโรงเรียนและสถาบัน การศึกษาของจีนจึงมีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อตอบสนอง ความต้องการของพลเมืองทั้งที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองและชนบท ดังภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 แผนภูมิแสดงระบบการศึกษาของจีน

จากภาพประกอบ 8 พบว่า ภายหลังจากนักเรียนเรียนจบการศึกษาภาคบังคับแล้ว การจัดการศึกษาของจีน จะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ซึ่งนักเรียนจะสามารถเลือกศึกษาต่อในสายสามัญศึกษา สายอาชีวศึกษาและศูนย์ฝึกวิชาชีพ กรณีสายอาชีวศึกษา นักเรียนสามารถเล่าเรียนในวิชาชีพเทคนิคและอาชีวศึกษา สายวิชาชีพครู ที่แบ่งเป็นครูประถมวัย ครูมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาผู้ใหญ่หลากหลายรูปแบบ เช่น แบบการศึกษาทางไกลโดยมหาวิทยาลัยวิทยุและโทรทัศน์ แบบกรรมกรโรงงานอุตสาหกรรม ศูนย์อบรมอาชีพ มหาวิทยาลัยแรงงาน โรงเรียน วิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านชาวไร่ชาวนา เป็นต้น แต่การเล่าเรียนที่สำคัญที่สุดของจีน คือการศึกษาของโรงเรียนพรรคคอมมิวนิสต์ (Dangxiao) ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับผู้นำ ผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ระดับหัวหน้าหน่วยงาน ผู้บริหารหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ โรงเรียนพรรคคอมมิวนิสต์ ไม่เพียงให้การศึกษาอบรมเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในอุดมการณ์คอมมิวนิสต์แล้ว หากยังเป็นโรงเรียนสำหรับยกระดับการศึกษา หรือปรับคุณวุฒิให้แก่ผู้นำท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งมีพื้นฐานความรู้ด้านสามัญศึกษาไม่เพียงพอ หากมีผู้นำผู้บริหารท้องถิ่นได้รับการเลื่อนระดับที่สูงขึ้น แต่พื้นฐานความรู้ด้านสามัญศึกษาไม่เพียงพอ ผู้นำผู้บริหารเหล่านี้ต้องเข้าโรงเรียนพรรคฯ โดยมี 2 แบบ คือ แบบวันเสาร์-อาทิตย์ และแบบอยู่ประจำเรียนวันจันทร์-ศุกร์ ปัจจุบัน โรงเรียนพรรคคอมมิวนิสต์ฯ คือ สถาบันฝึกอบรมความคิดทางการเมืองสำหรับสมาชิกพรรคฯ เป็นหลัก โดยเฉพาะการฝึกอบรมเพื่อถ่ายทอดแนวคิดของผู้นำระดับสูงของพรรคฯ ให้แก่สมาชิกพรรคฯ ระดับท้องถิ่น จดหมายเหตุและเนื้อหาของการฝึกอบรมนี้ ไม่เพียงเป็นการเพิ่มความรู้ความเข้าใจต่อแนวความคิดทฤษฎี และกรอบนโยบายของพรรคตามทีกล่าวมาแล้ว หากยังเป็นการระดมความคิดเห็นเพื่อปรับเปลี่ยนความคิดเชิงนโยบายที่เป็นนามธรรมไปสู่รูปธรรม หรือการเปลี่ยนแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติการด้วย

โดยทั่วไป โครงสร้างและระบบการศึกษาหลักของจีนปัจจุบัน ก็ได้แตกต่างจากประเทศอื่นๆ สามารถจัดแบ่งได้ 3 แบบ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การอุดมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่

การศึกษาขั้นพื้นฐาน (Basic Education) ของจีนแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ การศึกษาระดับปฐมวัยศึกษา (Youeryuan) การศึกษาภาคบังคับมี 2 ระดับ คือระดับประถมศึกษา (Xiaoxue) มัธยมศึกษาตอนต้น (Chuzhong) และการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Gaozhong)

การศึกษาระดับปฐมวัยศึกษา (Youeryuan) บุตรหลานชาวจีนในเขตเมือง เริ่มเข้าโรงเรียนปฐมวัยเมื่อเด็กอายุได้ประมาณ 3 ขวบ โดยส่งไปเรียนที่โรงเรียนอนุบาลที่ตั้งอยู่ใกล้บ้าน เนื่องจากการจัดการศึกษาสำหรับกลุ่มเด็กระดับนี้ไม่ได้อยู่ในกลุ่มเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษาตามประกาศของรัฐบาลกลางปี ค.ศ.1986 โรงเรียนอนุบาลจึงไม่ได้เป็นหน่วยงานจัดการศึกษาภายใต้กฎหมายการศึกษาปี ค.ศ.1986 การดำเนินงานของโรงเรียนอนุบาลทั้งในด้านงบประมาณการลงทุน การบริหารจัดการ และงบประมาณดำเนินการ รวมทั้งงบประมาณค่าตอบแทนบุคลากรอยู่ภายใต้การบริหารควบคุมโดยรัฐบาลท้องถิ่น ทั้งระดับเมือง เทศบาลตำบล ตำบล และหมู่บ้านโรงเรียนอนุบาลบางแห่งก็ดำเนินการโดยเอกชน ทั้งที่เป็นบริษัทห้างร้านขนาดใหญ่ และดำเนินงานโดยเอกชน ที่ใช้บ้านของตนจัดตั้งเป็นโรงเรียนอนุบาล

การบริหารจัดการโรงเรียนอนุบาลในปัจจุบันมีอยู่ 7 รูปแบบ ได้แก่

1. โรงเรียนที่เอกชนส่วนบุคคลเป็นผู้ก่อตั้งและเป็นเจ้าของ
2. โรงเรียนของรัฐวิสาหกิจ หรือบริษัทขนาดใหญ่
3. โรงเรียนของรัฐแต่บริหารจัดการโดยเอกชน

4. โรงเรียนอนุบาลเอกชน แต่มีวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยของรัฐ หรือรัฐบาลท้องถิ่นระดับเทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และหมู่บ้านเป็นเจ้าของ และผู้ดำเนินการบริหารจัดการ
5. โรงเรียนที่โอนจากกิจการของรัฐมาเป็นเอกชน และบริหารจัดการโดยเอกชน
6. โรงเรียนที่จัดตั้งแบบกลุ่มโรงเรียน โดยมีเอกชนเป็นผู้ลงทุนและดำเนินการ
7. โรงเรียนอนุบาลแบบมีหลายหุ้นส่วนร่วมลงทุน และบริหารจัดการ

ระดับประถมศึกษา (Xiaoxue) ภายใต้กฎหมายการศึกษาภาคบังคับปี ค.ศ.1986 การศึกษาขั้นพื้นฐาน 9 ปี ถือว่าเป็นบริการพื้นฐานของรัฐสำหรับพลเมือง ดังนั้น โรงเรียนประถมศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นถือว่าเป็นโรงเรียนของรัฐ ค่าใช้จ่ายทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ยกเว้นค่าเสื้อผ้าและอาหารแล้ว รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละระดับเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด ผู้ปกครองอาจเสียค่าใช้จ่ายเพียงเล็กน้อย เช่น ค่าหนังสือ และค่าใช้จ่ายส่วนตัวบางอย่าง นักเรียนต้องศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในภูมิลำเนาของตน หากหมู่บ้านท้องถิ่นใดไม่มีโรงเรียนตั้งอยู่ ก็ให้ไปศึกษาเล่าเรียนที่โรงเรียนซึ่งตั้งอยู่ใกล้ภูมิลำเนาของตนเอง โดยรัฐบาลประชาชนของแต่ละท้องถิ่นและโรงเรียนต้องจัดสร้างหอพักให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน และต้องให้บริการอาหารครบทั้ง 3 มื้อทุกวัน ส่วนนักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะยากจน โรงเรียนและรัฐบาลท้องถิ่น ต้องจัดเงินเดือนสงเคราะห์สำหรับนักเรียนยากจน เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน โดยอัตราที่จ่ายขึ้นอยู่กับสภาพเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่นต้องให้การสนับสนุนโรงเรียนด้วย

หลักสูตรการเรียนการสอนระดับประถมศึกษา ประกอบด้วย วิชาภาษาจีน คณิตศาสตร์ พลศึกษา วาดเขียน และวิชาพื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ซึ่งผสมผสานกัน สภาพแวดล้อม และประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวันของนักเรียน พร้อมกันนั้นโรงเรียนต้องจัดการเรียนการสอนความรู้พื้นฐานทางการเมือง และฝึกอบรมคุณธรรม จริยธรรมแก่นักเรียน โดยเน้นเรื่องความรักความภาคภูมิใจต่อมาตุภูมิ ความรักศรัทธาต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีน ความรักต่อประชาชน ความรักเคารพต่อเหมาเจ๋อตงและเชื่อมั่นการนำพาประชาชนของผู้นำระดับสูงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Chuzhong) เป็นการศึกษาภาคบังคับ กฎหมายการศึกษาปี ค.ศ. 1986 และเป็นการศึกษาต่อเนื่องจากระดับประถมศึกษาในปี ค.ศ. 1998 ทั่วทั้งประเทศจีนมีจำนวนโรงเรียนศึกษาตอนต้นมากกว่า 63,940 แห่ง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมดมากกว่า 53,630,000 คน ต่อมาในช่วงทศวรรษ 20 รัฐบาลจีนทำการปฏิรูประบบการศึกษาและเปิดโอกาสให้โรงเรียนเอกชนจัดตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นได้ ในปี ค.ศ. 2005 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทั่วทั้งประเทศจีนมีจำนวนประมาณ 62,486, และมีนักเรียนรวมทั้งหมดประมาณ 62,149,400 คน การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใช้เวลาเรียนตลอดหลักสูตร 3 ปีในแต่ละปีการศึกษา มีระยะเวลาเรียน รวมทั้งหมด 39 สัปดาห์ ใน 1 ปี การศึกษาแบ่งเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนที่ 1 เริ่มต้นเรียนวันที่ 1 กันยายน ภาคเรียนที่ 2 เริ่มต้นเรียนวันที่ 1 มีนาคม การปิดภาคเรียนฤดูร้อนอยู่ในช่วงกรกฎาคม - สิงหาคมและปิดภาคเรียนฤดูหนาวในช่วงเดือน มกราคม - กุมภาพันธ์ (มาถัพ ภาชิตวิไลธรรม และคณะ. 2553 : 166)

ดังตาราง 1

ตาราง 1 รายวิชาที่สอบของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษามัธยมตอนต้น

วิชาบังคับ	คะแนนเต็ม(360)	วิชาเลือก	คะแนนเต็ม(330)
ภาษาจีน	120	ฟิสิกส์	100
คณิตศาสตร์	120	เคมี	100
ภาษาอังกฤษ	120	การเมือง	100
		พลศึกษา	30
คะแนนรวม	360		330

ที่มา : (ลุยเปิง. 2555 : สัมภาษณ์)

จากตาราง 1 หากนักเรียนได้คะแนนรวม ทั้งวิชาภาคบังคับและวิชาเลือก ถ้ามีคะแนนมากกว่า 550 คะแนน ขึ้นไปถึงจะมีโอกาสได้เรียนที่โรงเรียนมัธยมศึกษาหมายเลข 1 ของจังหวัด และถือว่าเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดในจังหวัดนั้น ส่วนระดับเกณฑ์คะแนนมาตรฐานต่ำสุดที่จะอยู่ 400 คะแนน กล่าวคืออีกอย่างหนึ่ง นักเรียนที่ต้องการศึกษาต่อมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญต้องสอบได้คะแนนรวมมากกว่า 400 คะแนนขึ้นไป จำนวนเต็มคะแนนลดหลั่นต่างกันหมายถึง โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายเลข 2 และหมายเลข 3 ของจังหวัด และโรงเรียนหมายเลข 1 หมายเลข 2 และหมายเลข 3 ของแต่ละอำเภอ หากนักเรียนได้คะแนนต่ำกว่า 400 คะแนน ก็ต้องเลือกศึกษาต่อโรงเรียนเทคนิคแต่ละอาชีวศึกษา หรือศึกษาต่อในสายวิชาชีพ

หากนักเรียนสอบผ่านเกณฑ์คะแนนมาตรฐานขั้นต่ำ ของการสอบศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่คะแนนไม่ถึงเกณฑ์ของโรงเรียนที่จะรับเข้าเรียน นักเรียนจะมีทางเลือก 2 อย่างคือ แนวทาง ผู้ปกครองต้องนำเงินบริจาคให้โรงเรียน ซึ่งโรงเรียนจะบอกว่า เนื่องจากนักเรียนสอบไม่ผ่านมาตรฐานคะแนนที่กำหนด ผู้ปกครองต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของบุตรหลานในการศึกษาเล่าเรียนด้วยตนเอง โรงเรียนบางแห่งก็เรียกเก็บแบบเหมารวม 3 ปี หลังจากนั้นในแต่ละปี นักเรียนก็จะเสียค่าใช้จ่ายเท่ากับนักเรียนที่สอบเข้าได้ตามปกติ โรงเรียนบางแห่งก็จะเรียกเก็บรายปี โดยเก็บค่าเล่าเรียนค่าที่พักเพิ่มเป็น 1 เรียกเก็บค่าใช้จ่ายตามคะแนนต่ำสุด ที่โรงเรียนรับนักเรียนเข้าเรียน คะแนนละ 10,000 หยวน เช่นคะแนนต่ำสุดที่โรงเรียนรับนักเรียนเรียนคือ 455 คะแนน นักเรียนสอบ “Zhong Kao” ได้คะแนน 450 คะแนน แสดงว่านักเรียนผู้นั้น มีคะแนนสอบต่ำกว่าระดับคะแนนที่โรงเรียนกำหนดอยู่ 5 คะแนน ผู้ปกครองต้องจ่ายเงินให้โรงเรียน 50,000 หยวน เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการเรียนการสอนของโรงเรียน เป็นต้น ทั้งนี้ชื่อและสิทธิ์ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยหรือสอบ “Gao kao” ยังคงอยู่โรงเรียนที่เป็นภูมิลำเนาของนักเรียนผู้นั้น หมายความว่า หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 6 แล้วนักเรียนผู้นั้น ต้องกลับไปสอบเข้ามหาวิทยาลัยในสนามสอบ ที่เป็นภูมิลำเนาของตน หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่ง โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในตัวเมือง ทำหน้าที่รับจ้างจัดการเรียนการสอนให้แก่นักเรียน แทนโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ชนบท หรือโรงเรียนตามภูมิลำเนาของนักเรียนไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับการออกวุฒิบัตรรับรองผลการเรียน และไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับการจัดเพื่อศึกษาต่อระดับ อุดมศึกษา นักเรียนต้องกลับไปสอบที่สนาม

สอบในภูมิลำเนาของตน แต่ในปัจจุบันด้วยเงื่อนไขของนโยบายส่งเสริมการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ของรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่ง ชาวชนบทที่มั่งคั่ง สามารถขออนุญาตรัฐบาลท้องถิ่น ซื้อบ้านพักในเขตเมืองใหญ่ และของย้ายภูมิลำเนาตนมาอาศัยอยู่ในเขตเมืองได้ซึ่งทำให้บุตรหลานของพวกเขามีสิทธิ์เรียน และสอบเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงและตั้งอยู่ในเมืองรวมทั้งมีสิทธิ์สอบศึกษาต่อมหาวิทยาลัยที่สนามสอบในเขตเมืองด้วย

นักเรียนอีกจำนวนหนึ่ง หากสอบไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานการสอบระดับจังหวัด เพื่อศึกษาต่อมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ “Zhong kao” หรือมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนเดิม เพื่อเตรียมสอบระดับจังหวัด เพื่อศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Zao Zhong) อีกครั้งในปีต่อไป แต่นักเรียนส่วนนี้จะเสียค่าใช้จ่ายให้แก่โรงเรียนมากกว่านักเรียนตามปกติ โดยส่วนมากจะเพิ่มขึ้น 1 เท่าตัว แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว พวกเขาเลือกเรียนสายวิชาชีพ

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญของจีน ใช้เวลาเรียน 3 ปีเป็นการ ศึกษาไม่บังคับ นักเรียนจึงต้องรับผิดชอบค่าเล่าเรียนบางส่วนด้วยตนเองซึ่งในแต่ละท้องถิ่นจะมีระดับค่าเล่าเรียน ซึ่งรวมค่าลงทะเบียนเรียนและค่าหอพักนักเรียนแตกต่างกันไป โดยส่วนใหญ่ นักเรียนจะเสียค่าใช้จ่ายประมาณ 2,400-4,000 หยวน/ปี สำหรับรายละเอียดยของระยะเวลาเรียน ไม่แตกต่างจากระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่หลักสูตรการเรียนการสอนจะเพิ่มความเข้มข้นมากขึ้น โดยมีรายวิชาที่บังคับเรียน ประกอบด้วย วิชาภาษาจีน คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา ธรณีวิทยา ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ความคิดทางการเมือง ภาษาต่างประเทศ ดนตรี ศิลปะ จริยธรรม และพลศึกษา

จะมีเวลาเรียน 30-31 คาบต่อสัปดาห์หรือ 6-7 คาบ/วัน คาบละ 45 นาที นักเรียนจะเริ่มเข้าห้องอ่านหนังสือภาคเช้า 07.00-08.00 น. พักรับประทานอาหารเช้า 30 นาที แล้วเริ่มเรียนคาบที่ 1 ในเวลาประมาณ 08.30 น. โดยปกติจะเรียน 2 คาบติดต่อกันแล้วพักประมาณ 15-20 นาที โดยนักเรียนทุกคนออกจากห้องไปอยู่กลางแจ้งสนาม หลังจากนั้นโรงเรียนจะเปิดเพลงให้นักเรียนทำการบริหารร่างกายประมาณ 5-10 นาทีเสร็จเรียบร้อยแล้ว นักเรียนต้องเข้าห้องเรียน เพื่อเรียนต่อจนถึงเวลาประมาณ 12.00 น. หลังจากรับประทานอาหารกลางวันแล้ว นักเรียนจะมีเวลาพักยาวจนถึงเวลา 14.00 น. ในแต่ละวันเมื่อนักเรียนเรียนหนังสืออีก 2 คาบ โรงเรียนก็จะหยุดพักให้มีการหยุดทำท่ากายบริหาร 5-10 นาที ในช่วงเวลาอาหารค่ำ นักเรียนต้องเข้าอ่านหนังสือ ดังนั้นเวลาเรียน ประมาณ 30-31 คาบต่อสัปดาห์ จึงเป็นเวลาที่ยังไม่ได้นับเวลาที่นักเรียนต้องเรียนวิชาบังคับ 2 วิชา คือ วิชาภาษาจีน กับวิชาคณิตศาสตร์ ร้อยละ 16 ของเวลาเรียนทั้งหมด ต้องเรียนรายวิชาภาษาต่างประเทศ

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ มีจุดมุ่งหมายของการเรียนคือ การสอบศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยชั้นนำของจีน โดยผ่านการสอบที่เรียกว่า “Gao kao” หรือการสอบระดับชาติเพื่อศึกษาต่ออุดมศึกษา (National Entrance Examinations) สำหรับชาวจีน วิธีการสอนแบบนี้เรียกว่า สอนแบบ 3+1 หมายความว่า เลข 3 หมายถึงวิชาบังคับสอน 3 รายวิชา ได้แก่ วิชาภาษาจีน คณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษ ส่วนเลข 1 หมายถึง 1 สาขาวิชาเลือกสอนได้ 1 วิชา คือ สาขาวิชาศิลปะศาสตร์ ที่รวมสาขาวิชาด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ โดยนักเรียนต้องเลือกสอบอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น (มานพ ภาชิตวิไลธรรม และคณะ. 2553 : 170) ดังตัวอย่าง

โครงสร้างหลักสูตรวิชาการ

รายวิชาบังคับ

รายวิชา	จำนวนเวลาเรียน	หมายเหตุ
วิชาภาษาจีน วิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาชีววิทยา วิชาธรณีวิทยา วิชาประวัติศาสตร์ วิชาภูมิศาสตร์ วิชาความคิดทางการเมือง วิชาดนตรี วิชาศิลปะ วิชาจริยธรรม วิชาพลศึกษา	6-7 คาบต่อวัน หรือ30-31 คาบ ต่อสัปดาห์(คาบ ละ 45 นาที)	จำนวนเวลาเรียน เรียนทั้งหมดจำนวน 39 สัปดาห์ต่อปี การศึกษา

รายวิชาเลือก

รายวิชา	จำนวนคาบเรียน	หมายเหตุ
วิชาฟิสิกส์ วิชาเคมี วิชาการเมือง วิชาศิลปะศาสตร์	6-7 คาบต่อวัน หรือ30-31 คาบ ต่อสัปดาห์(คาบ ละ 45 นาที)	จำนวนเวลาเรียน เรียนทั้งหมดจำนวน 39 สัปดาห์ต่อปี การศึกษา

เกณฑ์คะแนนของการสอบเพื่อเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา แบ่งเป็น 2 ส่วนคือวิชาบังคับ 450 คะแนน และกลุ่มวิชาเลือก 300 คะแนน คะแนนรวมทั้งหมดโดยปกติ 750 คะแนน แต่ละมณฑล อาจกำหนดคะแนนรวมสูง หรือต่ำกว่ามณฑลอื่น เช่น มณฑลไต้หวัน (หรือมณฑลไต้หวัน) 900 คะแนน มณฑลเจ้อเจียง 810 คะแนน และมณฑลยูนนาน 750 คะแนน เป็นต้น การกำหนดคะแนนรวม เพื่อการศึกษาต่อมหาวิทยาลัยนี้ ขึ้นอยู่กับระเบียบของแต่ละมณฑล

การสอบระดับชาติเพื่อศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา จะจัดสอบพร้อมกันทั่วประเทศ โดยปกติคือ ช่วงสัปดาห์แรกของเดือนมิถุนายนแตกต่างกันไป มณฑลยูนนานมักจัดสอบระหว่างวันที่ 6-8 มิถุนายน ของทุกปี กรมศึกษาธิการมณฑลเป็นผู้ควบคุมดูแลกระบวนการสอบทั้งหมด ตั้งแต่การจัดสอบ การ ตรวจข้อสอบ การประกาศผล การสอบ ยกเว้นการออกข้อสอบ

สถาบันอุดมศึกษาในระบบ มีลักษณะเด่น 3 ประการคือ

1. การรับนักศึกษาตั้งอยู่บนฐานคะแนนการสอบระดับชาติเพื่อศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา
2. แนวทางการจัดทำหลักสูตรเพื่อการจัดการเรียนการสอน อยู่ใต้ การควบคุมดูแลโดย รัฐบาลกลาง จำนวนการรับนักศึกษาเข้าเรียนในบางสาขาวิชา เป็นไปตามความต้องการของการพัฒนา เศรษฐกิจแห่งชาติ และต้องอยู่ภายใต้แผนพัฒนาประเทศรัฐบาลกลาง
3. การมีงานทำของผู้จบการศึกษาระดับปริญญาตรีในบางสาขาวิชา ให้เป็นไปตามชั้นนำ และการกำหนดนโยบายกลาง และรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละระดับ

การประเมินคุณภาพการศึกษา ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องในปี ค.ศ. 1985 (พ.ศ. 2528) ซึ่งเป็นไปตามประกาศปฏิรูประบบการศึกษาของรัฐบาลกลาง และดำเนินการโดยคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติในขณะนั้น กล่าวคือ ในเดือนพฤศจิกายนปี ค.ศ. 1985 คณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ ได้ออกประกาศให้หน่วยงานในส่วนการจัดการศึกษาระดับสูง ให้ดำเนินการศึกษาวิจัยและ ทดลองดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาในระยะที่ 1 หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1990 (พ.ศ. 2533) คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ก็ได้ออกประกาศระเบียบว่าด้วยการประเมินคุณภาพการศึกษา สำหรับสถาบันการศึกษาชั้นสูงและได้เริ่มการดำเนินการต่อเนื่องเรื่อยมา

คณะกรรมการประเมินคุณภาพ ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาล โดยกระทรวงศึกษาธิการ ทุก สถาบันต้องทำการประเมินคุณภาพ 5 ปีต่อครั้งสำหรับหัวข้อการประเมินแบ่งเป็น 4 หัวข้อหลัก คือ

1. การจัดการเรียนการสอน
2. สภาพแวดล้อมและโครงสร้างพื้นฐานด้านสาธารณูปโภค เช่น อาคาร ห้องเรียน ฯลฯ
3. สื่อการสอนและเทคโนโลยีทางการศึกษา
4. การผลิตบัณฑิตตรงกับความต้องการของสังคมและท้องถิ่น บัณฑิตมีคุณภาพและ

ศักยภาพเป็นที่ยอมรับของชุมชนท้องถิ่น และสาธารณชนโดยรวม หลักการสำคัญ 5 ประการ ในการ ประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาของจีนได้แก่ การประเมินเพื่อส่งเสริมพัฒนาประเมินเพื่อการ ปรับปรุงประเมินเพื่อกระตุ้นการจัดการบริการ ประเมินเพื่อสร้างพลังร่วม อย่างไรก็ตาม การประเมิน คุณภาพสถาบันอุดมศึกษาก็ยังเป็นที่ถกเถียงกันในแทบทุกระดับ ทั้งเรื่องของตัวชี้วัดที่ดำเนินการ ประเมินได้ยากลำบาก และไม่สามารถกำหนดให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน สถาบันอุดมศึกษาที่จัดการ เรียนการสอนในระดับปริญญาตรี จำนวนมากกว่า 600 แห่งทั่วประเทศ และระดับอนุปริญญาอีก 1,000 กว่าแห่ง แต่ละแห่งต่างมีปรัชญาแนวคิดและ วิธีการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันไป ประวัติ ความเป็นมาของสถาบันก็แตกต่างกัน ส่งผลให้ประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนที่มีความ แตกต่างกันไป แม้แต่เรื่องของโครงสร้างพื้นฐานทั่วไป เช่น อาคารสิ่งปลูกสร้างสภาพภูมิสถาปัตย์ เส้นทาง สัญจรภายในมหาวิทยาลัย และระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน ฯลฯ ต่างก็มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ข้อเท็จจริงดังกล่าว ส่งผลให้การประเมินคุณภาพการศึกษาของจีนเป็นไปอย่างยากลำบาก และเป็น ประเด็นปัญหาที่ถกเถียงกันในวงการศึกษาระดับสภาพปัญหาดังกล่าว ในปี ค.ศ. 2008

กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดกระทรวงศึกษาธิการกรอบพื้นฐานสำหรับประเมินคุณภาพ
สถาบันอุดมศึกษาไว้ 3 ประการคือ

4.1 เป้าหมาย วัตถุประสงค์หลักของการจัดการเรียนการสอน หรือผลิตบัณฑิตของ
สถานสวดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ และตอบสนองความต้องการของสังคม
หรือไม่ อย่างไร

4.2 การจัดการเรียนการสอนสอดคล้องกับเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่สถาบัน
กำหนดเอาไว้หรือไม่ อย่างไรและมีการใช้ทรัพยากร ทางการศึกษา หรือสร้างสรรค์หลักสูตรการเรียน
การสอนสอดคล้องกับเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ ที่สถาบันกำหนดเอาไว้หรือไม่ อย่างไร รวมทั้ง
สอดคล้องเหมาะสมกับการพัฒนาและความเป็นจริงทางเศรษฐกิจสังคมหรือไม่ อย่างไร

4.3 บัณฑิตที่จบจากสถาบันที่มีคุณภาพ มีศักยภาพ มีขีดความสามารถ มีคุณธรรม
เป็นที่ยอมรับของสังคมหรือไม่ อย่างไรสอดคล้องหรือตรงตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการผลิต
บัณฑิตของสถาบันหรือไม่อย่างไร

นอกจากนี้ยังมีการประเมิน 3 ประเด็นที่กล่าวมาข้างต้นแล้วกระทรวงยังกำหนดกรอบการ
ประเมินผู้บริหารอีก 6 ข้อได้แก่

1. ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการบริหารสถาบัน โดยมีหัวข้อย่อยการประเมินได้แก่
แนวคิด วิสัยทัศน์ ความกล้าหาญ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการประยุกต์ใช้ในการพัฒนาสถาบัน

2. การบริหารนโยบาย และทิศทางการพัฒนาสถาบัน ประกอบด้วยประสิทธิภาพ
และประสิทธิผลของการพัฒนาสถาบัน การปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมาย
และวัตถุประสงค์การจัดการศึกษาของสถาบัน กระบวนการและเทคนิควิธีการพัฒนาสถาบันให้เจริญ
ก้าวหน้า ความชัดเจนของการยกระดับคุณภาพและศักยภาพของแต่ละสาขาวิชา การพัฒนา
และปรับปรุงหลักสูตรของการเรียนการสอน ที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคม
และความต้องการชุมชนท้องถิ่น

3. การบริหารอาคารสถานที่ สื่อและเทคโนโลยีการสอน งบประมาณการลงทุนด้าน
สาธารณูปโภคพื้นฐาน แนวทางพัฒนาสื่อการเรียนการสอน และศักยภาพของฝ่ายสนับสนุนการจัด
การศึกษา

4. การบริหารหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน ได้แก่บริหารแผนการเรียน
การสอนตลอดหลักสูตรการบริหารแผนการเรียนการสอนตลอดหลักสูตร การบริหารและควบคุม
คุณภาพการจัดการเรียนการสอน การบริหารบุคลากร และการจัดการแผนการเรียนการสอนตาม
เป้าหมายสถาบัน

5. การบริหารและการพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของบัณฑิต โดยพิจารณาจาก
จำนวนบัณฑิตที่มีงานทำ ความพึงพอใจของเจ้าของผู้ประกอบการต่อบัณฑิต รวมทั้งการพัฒนาการ
เสริมสร้างและขีดความสามารถของบัณฑิต

6. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการจัดการเรียนการสอนที่บ่งบอกถึงเอกลักษณ์พิเศษ
และการนำเอาความรู้ท้องถิ่นมาปรับใช้ในการเรียนการสอนโดยเฉพาะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
(มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน วิทยาลัยดนตรี. 2545 : 10)

อาจกล่าวได้ว่าสถาบันการศึกษาในสังกัดรัฐบาลท้องถิ่น ระดับมณฑลส่วนมากจะมีการจัดการเรียนการสอนทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก สถาบันการศึกษาบางแห่งก็จะได้รับการคัดเลือกให้เป็นมหาวิทยาลัยที่มีการจัดการศึกษาที่แสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของมณฑลและจะได้รับการจัดสรร สนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลระดับท้องถิ่น ระดับมณฑลมากเป็นกรณีพิเศษ เช่น มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน นครคุนหมิง มณฑลยูนนาน เป็นต้น

บริบทพื้นที่ที่ทำการวิจัย

ที่มา : เอมอร์ เอพาร์ (2551 : 90)

ภาพประกอบ 9 แผนที่มณฑลยูนนานและเมืองต่างๆ

ยูนนาน (Yunnan) เป็นมณฑลชายแดนภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีน มีพื้นที่ทั้งสิ้น 394,000 ตารางกิโลเมตร ด้านตะวันออกติดกับมณฑลกุ้ยโจวและเขตปกครองตนเองมณฑลกว่างซี ด้านเหนือมีแม่น้ำจินซาเจียงกั้นคนละฟากกับมณฑลชื้อชวน ด้านตะวันตกเฉียงเหนือเชื่อมต่อกับเขตปกครองตนเองทิเบต ด้านตะวันตกติดกับประเทศพม่า ด้านใต้ติดกับประเทศลาวและเวียดนาม มีจำนวนประชากรประมาณ 42 ล้านคน มีชนกลุ่มน้อย (กลุ่มชาติพันธุ์) อาศัยอยู่มากถึง 25 ชนชาติ มีมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาในด้านดนตรี นาฏศิลป์ที่หลากหลาย เข้มแข็งและสืบทอดมายาวนานจนเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นเป็นของตนเอง

ภาพประกอบ 11 มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (Yunnan Arts University) แห่งแรก

มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (Yunnan Arts University) เปิดหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตจำนวน 7 คณะและ 2 สาขาวิชา คือ คณะดุริยางคศาสตร์ คณะละคร คณะเต้นรำ คณะจิตรกรรม คณะการออกแบบศิลป์ คณะการศึกษาผู้ใหญ่ คณะเหวินหัว สาขาวิชาศิลปะภาพยนตร์ สาขาวิชาศิลปะและวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนอีกจำนวน 1 แห่ง คือ โรงเรียนศิลป์ ปัจจุบันสถาบันศิลปะแห่งมณฑลยูนนานได้รับอนุญาตจากทบวงมหาวิทยาลัย ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เปิดสอนระดับปริญญาโทบัณฑิต จำนวน 5 สาขา ได้แก่ สาขาการละคร สาขาดุริยางคศาสตร์ สาขาการออกแบบด้านศิลป์ สาขาศิลปศาสตร์และสาขาจิตรกรรม มีนักศึกษาทั้งหมดประมาณ 7,000 กว่าคน และมีอาจารย์และบุคลากรประมาณ 600 คน มีศูนย์แลกเปลี่ยนศิลปะนานาชาติ มีหน้าที่การรับสมัคร การสอน การดูแลและการให้บริการแก่นักศึกษาชาวต่างชาติ ได้สมัครเข้ามาเรียนภาษาจีน วัฒนธรรมจีนและศิลปะต่างๆ นักศึกษาสามารถเลือกหลักสูตรระดับปริญญาโทกับหลักสูตรที่ไม่มีปริญญา ทั้งระยะยาวและระยะสั้น (จุ ไห่หยิง. 2555 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 12 มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (Yunnan Arts University) แห่งใหม่

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

นักการศึกษามีหน้าที่ศึกษา ค้นคว้าแสวงหาองค์ความรู้ วิธี แนวทาง ตลอดจน กระบวนการต่างๆ ทางการศึกษาอย่างต่อเนื่องทั้งนี้เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน ดังนั้น การศึกษาทุกรูปแบบต้องมีพัฒนาการที่หลากหลายโดยเฉพาะการพัฒนามนุษย์ ผู้วิจัยจึงต้องมีความรู้ ความเข้าใจทฤษฎีด้านการศึกษาซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและเกี่ยวข้องกับนักวิจัยดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอน
2. ทฤษฎีการเรียนรู้
3. ทฤษฎีการเรียนรู้ทักษะ
4. ทฤษฎีจิตวิทยาการสอน
5. ทฤษฎีหลักสูตร
6. ทฤษฎีการบริหารจัดการ
7. ทฤษฎีกระบวนการบริหาร
8. ทฤษฎีการบริหารทรัพยากรทางการศึกษา
9. ทฤษฎีวิวัฒนาการ
10. ทฤษฎีการแพร่กระจาย
11. ทฤษฎีการแลกเปลี่ยน

12. ทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่นิยม

13. ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์

แนวคิดการเรียนการสอน (The Concept of Teaching)

ศาสตร์ การเรียนการสอนนับเป็นศาสตร์อย่างหนึ่งที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายว่า “ระบบวิชาความรู้” ดังนั้น “ศาสตร์การสอน” จึงหมายถึง “ระบบวิชาความรู้เกี่ยวกับการสอน” ซึ่งตรงกับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “Pedagogy” ซึ่งมีความหมายดังนี้ “Pedagogy is the study and theory of the methods and principles of teaching” (Collins Cobuild English Dictionary, 1998)

การสอน (Teaching) เป็นเรื่องที่มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานพร้อมๆ กับการมีมนุษย์ขึ้นมาในโลก เพราะเมื่อมีคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การสอนก็ย่อมต้องเกิดขึ้น เนื่องจากเป็นพฤติกรรมทางธรรมชาติของมนุษย์ในการที่จะช่วยเหลือกันและกันในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต การสอนเป็นพฤติกรรมทางธรรมชาติของมนุษย์ เกิดขึ้นโดยทั่วไป ไม่เลือกเวลาสถานที่ เป็นลักษณะของการสอนที่ไม่มีรูปแบบแน่นอนตายตัว ลักษณะของการสอนที่เริ่มมีรูปแบบเกิดขึ้นเมื่อเริ่มมีนักปราชญ์ นักคิดและเจ้านักคิดต่างๆ เกิดขึ้น เขาเหล่านั้นได้ถ่ายทอด และเผยแพร่ ความรู้ ความคิด และความเชื่อของเขา โดยใช้ความสามารถและศิลปะเฉพาะตัวในการสอน

ในยุคก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 20 มนุษย์มีความเชื่อถืออย่างสูงในเทพเจ้า มีลัทธิทางศาสนาเกิดขึ้นหลายลัทธิ มนุษย์ได้รับการถ่ายทอดความเชื่อจากเจ้าลัทธิรวมทั้งนักปราชญ์และนักคิดต่างๆ ลักษณะของการถ่ายทอดเป็นไปในลักษณะของการครอบงำความคิดของผู้รับให้มีความเห็นความเชื่อคล้อยตามกันไป คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้กันในยุคนี้คือคำว่า “indoctrination” ซึ่งมาจากคำว่า “doctrine” อันหมายถึง “ลัทธิ” คำว่า “indoctrination” จึงหมายถึงการครอบงำทางความคิดโดยการฝังลัทธิความเชื่อต่างๆ ให้เข้าไปสู่ความคิดของผู้รับอย่างเข้มงวด โดยมีเป้าหมายที่จะให้ผู้รับละทิ้งความคิดความเชื่อเดิม และหันมารับความคิดความเชื่อใหม่ที่ให้ นับว่าเป็นลักษณะของการสอนที่ใช้กันมากในยุคนั้น

ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มมีแนวความคิดที่เป็นอิสระมากขึ้น การมองคนในแง่ดีเริ่มมีมากขึ้น กลุ่มนักคิดที่มีความเชื่อว่ามนุษย์เกิดขึ้นมาพร้อมกับความดี และมีเสรีภาพที่จะคิดและเชื่อถือในสิ่งต่างๆ ตามที่ตนเห็นว่าดีงาม มนุษย์มีเสรีภาพที่จะเลือกมากขึ้น ในยุคนี้วิธีการครอบงำปลูกฝังลัทธิความเชื่อต่างๆ เริ่มอ่อนตัวลง เจ้าลัทธิทั้งหลายหันมาใช้วิธีการถ่ายทอด ความรู้ ความเชื่อของตน โดยใช้การพรั่ำสอนซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อชักจูงโน้มน้าวจิตใจของผู้รับให้เห็นคล้อยตามความคิดความเชื่อนั้น ผู้ถ่ายทอดให้เสรีภาพแก่ผู้รับมากขึ้น การถ่ายทอดศิลปะของการชักจูง โน้มน้าวจิตใจมากขึ้น ในยุคนี้จึงมีการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ คำว่า “Inculcation” มากขึ้น ซึ่งหมายถึง การปลูกฝังความคิด ความเชื่อ โดยการพรั่ำสอนและใช้ศิลปะของการชักจูงโน้มน้าวจิตใจ

ต่อมาการถ่ายทอดและการปลูกฝังความคิดความเชื่อในลัทธิและค่านิยมต่างๆ เริ่มขยายตัวออกไปสู่เรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน อันที่จริงการถ่ายทอดความรู้ความคิดต่างๆ นี้ได้ก็ทำเป็นปกติวิสัยโดยทั่วไป ในการดำเนินชีวิตประจำวันอยู่แล้ว แต่เป็นการสอนที่เป็นไปตามธรรมชาติ ยังไม่มีลักษณะการสอนอย่างเป็นทางการ

การสอนอย่างเป็นทางการในเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากลัทธิความเชื่อ เริ่มเข้ามามีบทบาทสำคัญในเรื่องการสอนอาชีพต่างๆ คนเกิดความคิดในการพัฒนาความสามารถของตนในการทำอาชีพต่างๆ ที่ตนชอบหรือตรงกับความต้องการของตนโดยเข้าไปสมัครขอเป็นศิษย์ กับบุคคลที่มีความเก่ง ความชำนาญหรือความสามารถในด้านนั้นๆ เพื่อจะเรียนวิชาต่างๆ เช่น วิธีล่าสัตว์ ยิงธนู ฟันดาบ หรือ การดนตรีต่างๆ เป็นต้น ในยุคนี้นี้จึงมีการใช้คำศัพท์คำว่า “ครูและศิษย์” มากขึ้น การสอนในยุคนี้นี้เป็นไปในลักษณะของการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเชื่อ ทักษะ และเจตคติ โดยเน้นหนักที่บทบาทของผู้สอน ผู้สอนคือผู้ถ่ายทอดความรู้ได้ชื่อว่า “ครู” (Teacher) การถ่ายทอดความรู้โดยครู เรียกว่า “เป็นการสั่งสอน” หรือการสอน (Teaching) การสอนเป็นการบอกกล่าว สั่ง อธิบาย ชี้แจง หรือแสดงให้ดู การสอนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ทักษะเจตคติต่างๆ โดยครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ หรือครูและศิษย์มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในกระบวนการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ เป็นผู้จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นตามความคิดเห็นและความสามารถของตน ผู้เรียนหรือศิษย์เป็นผู้รับการถ่ายทอดตามความคิดเห็นตามแต่ครูจะให้ การสอนโดยครูนี้เกิดขึ้นได้ทุกแห่ง ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ แล้วแต่สถานการณ์และความพอใจของครู การถ่ายทอดลัทธิความเชื่อ ในลักษณะที่เป็นการครอบงำ (Indoctrination) การปลูกฝัง ชักจูง โน้มน้าว (Inculcation) การถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และเจตคติในลักษณะที่เป็นการสั่งสอนหรือการสอน (Teaching) นี้ ผู้สอนต้องใช้ความสามารถเฉพาะตนต้องใช้ศิลปะและเทคนิคในการสอนตามความรู้ ความคิด ประสบการณ์และความสามารถของตน โดยเชื่อกันว่าความสามารถที่สอนผู้อื่นได้ เป็นความสามารถที่มีพิเศษเฉพาะบางคนเป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่เกิด ไม่สามารถฝึกฝนกันได้ การสอนในช่วงนี้จึงมีลักษณะเป็น “ศิลป์” มากกว่า “ศาสตร์”

นับตั้งแต่สมัยของแฮร์บาร์ท (Herbart) ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา การสอนเริ่มมีลักษณะเป็นระบบระเบียบ มีขั้นตอนที่ชัดเจนขึ้น การสอน 5 ขั้นของแฮร์บาร์ทอันประกอบด้วยขั้นนำ ขั้นเสนอความรู้ใหม่ ขั้นสัมพันธ์ความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ขั้นสรุป และขั้นประยุกต์ใช้ มีพื้นฐานตั้งอยู่บนหลักการทางวิชาการ หลังจากนั้น นักคิด นักจิตวิทยา ทั้งหลายเริ่มให้ความสนใจในการศึกษาค้นคว้าวิจัยทางด้านการเรียนรู้และการสอนเพิ่มขึ้น การสอนมีลักษณะเป็น “ศาสตร์” เพิ่มขึ้นตามลำดับ กล่าวคือ การสอนเป็นเรื่องที่มีหลักการ มีทฤษฎี มีแบบแผนที่ศึกษากันได้ และฝึกฝนกันได้ มิใช่เป็นเรื่องที่ติดตัวมาแต่กำเนิดเฉพาะราย เฉพาะบุคคล อย่างไรก็ตามถึงแม้การสอนจะมีความเป็นศาสตร์เพิ่มขึ้นแล้วก็ตามแต่ครูยังมิบทบาทเป็นตัวเอกในการเรียนการสอน ครูเป็นศูนย์ การในการเรียนการสอน ครูเป็นผู้แสดง นักเรียนทำหน้าที่เป็นผู้รับ ต่อมาเมื่อวิทยาการทางการศึกษาก้าวหน้าขึ้นตามลำดับแนวคิดทางการสอนก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปจากแนวคิดที่ครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) นักการศึกษาคนสำคัญ ได้แนะนำแนวคิดใหม่ที่ว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีจากการกระทำ ดังนั้นในการสอนควรเน้นที่ตัวผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการกระทำ (Learning and Doing) แนวคิดนี้ประกอบกับการศึกษาค้นคว้าวิจัยจำนวนมากในระยะเวลาต่อมา ได้แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนควรจะเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนควรจะต้องนึกถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนควรมีบทบาทในการเรียนรู้มิใช่เป็นเพียงฝ่ายรับเท่านั้น นอกจากนั้น การวิจัยจำนวนมากยังได้แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนที่ดี โดยมีการวางแผนโดยใช้หลักการทางการศึกษาต่างๆ อย่างเหมาะสมสามารถช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผลสำเร็จได้ แนวคิดในยุคนี้นี้สะท้อนออกมาให้เห็นในคำศัพท์คำว่า (Instruction) ซึ่งหมายถึง “การเรียนการสอน” คำนี้มีความหมายต่างจากคำว่า (Teaching) หรือการสอนบ้างดังนี้ (Buch. 1973 : 1-12)

1. “การเรียนการสอน” คำนึงถึงการเรียนรู้ของผู้เรียนในการสอนผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ แทนการที่ครูเป็นศูนย์กลางในการเรียน ซึ่งเป็นลักษณะของ “การสอน”

2. “การเรียนการสอน” เป็นการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และเจตคติต่างๆ โดยมีการเตรียมการ มีการวางแผนตามหลักวิชา มีขั้นตอนหรือกระบวนการสอนที่เป็นแบบแผนชัดเจน มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมเพื่อให้บรรลุจุดหมาย เป็นการใช้ศาสตร์ในการสอน มากกว่าในเรื่อง “การสอน”

3. “การเรียนการสอน” ครอบคลุมปฏิสัมพันธ์หลายรูปแบบ มิใช่เพียงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคลเท่านั้น อาจเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสื่อต่างๆ ก็ได้ในขณะที่ “การสอน” เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ คือครูกับผู้เรียน

4. “การเรียนการสอน” มักเกิดขึ้นในสถานการณ์ของการเรียนการสอนในขณะที่ “การสอน” เกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่งไม่จำกัดเวลาและสถานที่

ในยุคที่แนวคิดนี้ได้รับการนิยามอย่างแพร่หลาย “การสอน” ที่มีลักษณะเป็น (ศาสตร์) มากกว่ายุคอื่นๆ ในอดีตรวมทั้งเริ่มได้รับการยอมรับจากวิชาชีพอื่นๆ ด้วยว่าการศึกษาและการสอนเป็น “ศาสตร์” แขนงหนึ่ง

แนวคิดเรื่อง (Instruction “การเรียนการสอน”) มีความหมายถึงการสอนโดยคำนึงถึงการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ความหมายของการสอนเปลี่ยนแปลงไปจากการถ่ายทอดความรู้ มาเป็นผู้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ซึ่งต้องอาศัยวิธีการหลายอย่าง แนวคิดนี้ได้รับการยอมรับกันโดยทั่วไป ประเทศไทยเรารับแนวคิดนี้เข้ามาด้วย และใช้คำนี้ในการสื่อสารกันในวงการ แต่ในเชิงปฏิบัติ ครูส่วนใหญ่มีความเคยชินในการสอนในลักษณะครูเป็นศูนย์กลาง ประกอบกับไม่ได้รับการช่วยเหลือให้ปฏิบัติตามและฝึกทักษะการสอนในแนวคิดใหม่อย่างเพียงพอ การสอนโดยครูเป็นศูนย์กลางจึงยังครองอำนาจอยู่อย่างเหนียวแน่นมาจนถึงปัจจุบัน โดยยังใช้คำว่า (Instruction) ลักษณะเช่นนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะชื่อ (Label) หรือ “คำศัพท์” แต่ความหมายมุมมองไม่ได้เปลี่ยนไป กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงการใช้ “คำศัพท์” แต่ “กระบวนทัศน์” (Paradigm) ในเรื่องนั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลง ในขณะเดียวกันก็มีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงจากแนวคิด “การสอน” มาเป็น “การเรียนการสอน” แต่ด้วยความเคยชินและชอบคำศัพท์เดิม (Teaching) จึงยังคงศัพท์นี้ในการสื่อสาร แต่ใช้ในความหมายเปลี่ยนไปเช่นนี้ เป็นลักษณะของการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ (Paradigm shift) แต่ไม่เปลี่ยนคำศัพท์หรือชื่อของสิ่งนั้น

เนื่องจากแนวคิดทางการศึกษาไม่เคยหยุดนิ่งอยู่กับที่ นักจิตวิทยา นักการศึกษา และนักคิดทั้งหลายก็พยายามแสวงหาแนวคิด แนวทาง และวิธีการใหม่ ที่จะนำการศึกษาให้ก้าวไปข้างหน้าต่อไปเรื่อยๆ การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ถึงแม้จะพยายามจัดให้มีแบบแผนที่เอื้อให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ของการเรียนแล้วก็ตาม แต่ผลก็ยังไม่เป็นที่คาดหวังมากนัก ยังมีผู้เรียนอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย กล่าวคือยังมีความรู้ในเรื่องต่างๆ ไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด หรือยังขาดทักษะความชำนาญในการกระทำสิ่งต่างๆ หรือยังขาดความรู้และเจตคติที่เหมาะสมในบางเรื่อง การจัดการศึกษาหรือให้การศึกษาแก่ผู้เรียนยังไม่ได้ผลตามที่คาดหวัง ซึ่งสาเหตุของปัญหานี้ยังมีจำนวนมาก

ปัจจัยและองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเรียนรู้นั้นมีหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งของจำนวนผู้เรียนที่มากขึ้นและในเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งทำให้การสอนมีผลต่อผู้เรียนระดับต่างๆ ไม่เท่าเทียมกัน ประกอบกับเวลาในการสอนปกติไม่อาจเพียงพอในการที่จะช่วยผู้เรียนเกิดทักษะหรือความรู้ความเข้าใจตามที่ต้องการรวมทั้งสาระที่จำเป็นต่อการศึกษายาวตัวมากขึ้นตามการเปลี่ยนแปลงของสังคมและความก้าวหน้าของวิทยาการซึ่งรุดหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง ด้วยเหตุนี้จึงปรากฏว่า ได้มีการจัดการฝึกอบรม และการฝึกปฏิบัติในบางจุดบางเรื่องเพิ่มเติมแก่ผู้เรียนกันอย่างแพร่หลาย ในบางกรณีอาจเป็นในลักษณะของการฝึกอบรมเสริมเพิ่มเติมแก่ผู้เรียนในบางจุดที่เป็นปัญหา ซึ่งผู้เรียนยังไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จในการเรียนการสอนปกติ หรือในบางกรณีอาจเป็นปัญหาและความต้องการของผู้เรียนโดยตรงก็ได้ ในปัจจุบันการฝึกอบรมนิยมทำกันมากในหน่วยงานต่างๆ เพื่อช่วยพัฒนาบุคลากรของหน่วยงานที่มีความรู้ความสามารถตามที่หน่วยงานประสงค์ การสอนในลักษณะของการฝึกอบรม (Training) เป็นการสอนที่เน้นเฉพาะเรื่องเฉพาะจุดอย่างต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งจะนานเพียงใดมักขึ้นอยู่กับปริมาณของสาระ เวลาที่จำเป็นต่อการฝึกฝน หรือเวลาที่จัดสรรได้และงบประมาณที่มี การฝึกอบรมนี้นับว่าเป็นลักษณะหนึ่งของการสอนที่เกิดขึ้น และสามารถใช่วิธีสอนเทคนิคการสอนต่างๆ เช่นเดียวกับที่ “Instruction” ใช้ แต่ “Training” ไม่ใช่ “Instruction” ความแตกต่างของทั้ง 2 คำ นี้อยู่ที่เป้าหมายของวิธีการทั้งสอง “instruction” เป็นประสบการณ์ที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งในระดับใดระดับหนึ่งที่กำหนดไว้ แต่การเรียนรู้เรื่องดังกล่าวมักไม่ได้มุ่งไปทำงานใดงานหนึ่งโดยเฉพาะผิดกับ “Training” ซึ่งมักจะจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทักษะที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานทันที ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ การเรียนภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยนั้น เป็นการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในลักษณะของ “instruction” เพราะเป็นการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรกำหนด ซึ่งมักเป็นวัตถุประสงค์โดยรวมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ความรู้ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ อย่างกว้างขวาง แต่ผู้เรียนที่มุ่งจะไปทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ (Guide) อาจต้องเข้ารับการฝึกอบรมที่มีลักษณะเป็นหลักสูตรระยะสั้น (Short Course) ที่ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยวโดยตรงและฝึกอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาหนึ่ง ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนแบบนี้ถือว่าเป็น “Training” เพราะเมื่อเรียนจบผู้เรียนจะนำความรู้และทักษะไปใช้ในการทำงานทันที

Smith และ Ragan (1999 : 3) กล่าวว่า “Training” แตกต่างจาก ตรงที่เป้าหมายของการนำความรู้ไปใช้ “training” จะจัดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน โดยมุ่งการนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานทันที (Immediate impact /upon a Specific Job Task) นอกจาก “instruction” จะแตกต่างกับ “Training” ดังกล่าวแล้ว ยังมีความแตกต่างกับ “training” ตรงที่ “training” มักจะหมายถึงการสอนโดยครูเป็นมนุษย์ แต่ “instruction” อาจหมายรวมถึงครูในลักษณะอื่นๆ ด้วยเช่นสื่อวัสดุสื่อมวลชน คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของผู้เขียนที่ได้นำเสนอไว้ข้างต้น ทั้งนี้ ทั้ง “teaching” “instruction” และ “training” ล้วนเป็นประสบการณ์ที่ “การศึกษา (Education) จัดขึ้น เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและการดำรงชีวิต”

Smith และ Ragan (1999 : 3) ได้แสดงความสัมพันธ์ของคำสำคัญทั้ง 4
ดังภาพประกอบ 13

ที่มา : Smith และ Ragan (1999 : 33)

ภาพประกอบ 13 ความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

นอกจากการสอนในลักษณะของการฝึกอบรมแล้ว ยังมีการสอนในลักษณะอื่นเพิ่มตามความจำเป็นอีก เช่น การติว (Tutoring) ซึ่งเป็นการสอนซ่อมเสริมเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในจุดที่เป็นปัญหาหรือเป็นความต้องการของผู้เรียน ซึ่งมักจะเป็นการสอนแบบตัวต่อตัว เพื่อให้ได้เป็นผลต่อผู้เรียน เพราะผู้เรียนสามารถซักถามได้ตลอดเวลา หรืออาจจะเป็นกลุ่มย่อยเพื่อช่วยผู้เรียนที่มีปัญหาหรือความต้องการในจุดเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน การสอนแบบชี้แนะ (Coaching) เป็นการสอนอีกแบบหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเป็นรายบุคคลประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ โดยผู้สอนทำหน้าที่สอน สาธิต และกำกับการปฏิบัติของผู้เรียน ให้คำชี้แนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติของผู้เรียน จนกระทั่งผู้เรียนประสบความสำเร็จการสอนในลักษณะคล้ายคลึงกับการกำกับชี้แนะ (Coaching) อีกแบบหนึ่ง คือ การนิเทศหรือการให้คำปรึกษา (Supervising) ซึ่งอาจทำเป็นรายบุคคลอยู่เป็นกลุ่มย่อยก็ได้

ในยุคที่เทคโนโลยีก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) ได้เข้ามามีบทบาทในการเรียนรู้ของมนุษย์สูงมาก สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เช่น วิทยุทัศน์ คอมพิวเตอร์ สามารถช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากที่กระจายกันอยู่ในพื้นที่ต่างๆ ของประเทศ ได้รับรู้และเรียนรู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางและทั่วถึง การสอนในลักษณะใหม่จึงเริ่มเกิดขึ้น ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องเดินทางมาเรียนกับครูผู้สอนโดยตรง ผู้เรียนจำนวนมาก ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด สามารถที่จะเรียนรู้จากครู ผู้สอนคนเดียวกัน ได้ในเวลาเดียวกัน โดยผ่านทางสื่อโทรทัศน์ หรือเรียนรู้ผ่านทางสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ การสอนทางไกล (Distance Teaching) ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ของมวลชน นอกจากนั้น ผู้เรียนที่มีคอมพิวเตอร์ ยังสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (Programmed instruction) ที่มีผู้จัดทำไว้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองซึ่งโปรแกรมสำเร็จรูปนี้ มีทั้งที่อยู่ในรูปแบบของสิ่งพิมพ์ ซึ่งได้แก่ หนังสือ ตำราเอกสาร หรืออาจอยู่ในรูปแบบของแผ่นดิสก์ ซึ่งกับเครื่องคอมพิวเตอร์ และนิยมเรียกกันว่า “คอมพิวเตอร์ช่วยสอน” (Computer Assisted Instruction) ปัจจุบันประเทศไทยกำลังอยู่ในยุคเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) ซึ่งเป็นยุคที่ประชาชนเริ่มตระหนักถึงความสำคัญถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Instruction

Unithout Teacher) ในขณะที่เทคโนโลยีทางการศึกษากำลังมีบทบาทสำคัญในวงการศึกษและการศึกษาเพื่อมวลชนอยู่ก็ได้มีทฤษฎีและแนวคิดกับการเรียนรู้และการสอนใหม่ เกิดขึ้นทฤษฎีที่กำลังได้รับความนิยมและก่อให้เกิดการเปลี่ยนทางด้านการเรียนการสอนอย่างมากได้ (Constructivism) และผลงานวิจัยทางด้านสมอง (Brain Research) ซึ่งให้มุมมองเกี่ยวกับการเรียนรู้และการเรียนการสอนที่แตกต่างไปจากเดิม จากการสอนที่เน้นครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยอาศัยความสามารถและศิลปะส่วนตัวของครู (Teaching) มาเป็นการที่ครูนำความรู้ทางด้านจิตวิทยาและการเรียนรู้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี (Instruction) ปัจจุบันทฤษฎีและผลงานวิจัยได้ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางปัญญาของบุคคลในการพยายามทำความเข้าใจในประสบการณ์เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวว่าสิ่งต่างๆ เหล่านั้นมีความหมายต่อตนอย่างไร ดังนั้นการเรียนรู้จึงเป็นกระบวนการ ที่ผู้เรียนจะต้องจัดกระทำ (Acting on) ไม่ใช่เพียงรับเข้ามา (Taking in) การเรียนการสอนจำเป็น ต้องเปลี่ยนแนวคิดจากครู ครูดำเนินการเรียนการสอน (Instruction) ไปเป็นผู้เรียนสร้างความรู้ (Construction) แนวคิดนี้กำลังได้รับความนิยมมากและหากมีการปฏิบัติกันอย่างจริงจังและต่อเนื่องจะเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในประวัติศาสตร์ต่อไป

สรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับการสอนมีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามกาลสมัยการเปลี่ยนแปลง หลักสำคัญจะเริ่มตั้งแต่การเริ่มคำนึงถึงการสอนที่ในฐานะที่เป็นศิลป์(Art)และเป็นศาสตร์ (Science) ลักษณะของการสอนวิวัฒนาการมาจากการสอนที่เป็นธรรมชาติอย่างไม่มีรูปแบบมาถึงการสอนอย่างมีรูปแบบ เริ่มตั้งแต่การใช้วิธีการครอบงำ ความคิด (Indoctrination) ของผู้เรียน เพื่อให้ละทิ้งความคิดความเชื่อเดิม ซึ่งต่อมาเปลี่ยนแปลงไปเป็นการพรัสอน ความคิด ความเชื่อ ซักจง โน้มน้าว (Inculcation) ให้ผู้เรียนเห็นคล้อยตาม ต่อไปจึงเริ่มมีการสอน (Teaching) ซึ่งเน้นบทบาทของครู แล้วจึงก้าวสู่การเรียนการสอนอย่างมีแบบแผน ใช้หลักวิชาจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยมากขึ้น แต่ยังมีการยึดครูเป็นศูนย์ หลังจากนั้นจุดเน้นได้เริ่มเปลี่ยนจาก ครูไปเป็นผู้เรียน คำว่าการสอนจึงเปลี่ยนไปเป็น “การเรียนการสอน ” (Instruction) ซึ่งเน้นบทบาทของผู้เรียนในการเรียนรู้และครอบคลุมการเรียนรู้ที่กว้างขึ้น มิใช่เป็นเพียงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์เท่านั้นต่อมาการสอนในลักษณะการฝึกอบรม (Training) เริ่มได้รับความนิยมเพราะสามารถใช้สอนเสริมในจุดที่เป็นปัญหาหรือเป็นความต้องการในระยะเวลาสั้นซึ่งสามารถจัดได้ทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน นอกจากนั้นแนวคิดของการสอนได้แตกแขนงออกไปอีกหลายลักษณะ ได้แก่ การสอนในลักษณะการติวหรือทวดวิชา (Tutoring) การสอนในลักษณะชี้แนะ (Coaching) การสอนในลักษณะให้คำปรึกษา (Supervising) การสอนทางไกลผ่านสื่อโทรทัศน์ (Distance Teaching) และต่อมาได้พัฒนาเป็นการสอนแบบไม่มีครู (Instructing Without Teacher) โดยพัฒนาเป็นบทเรียนสำเร็จรูป หรือโปรแกรมสำเร็จรูป (Programmed text) ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ในขณะเดียวกันเมื่อแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความรู้เข้ามามีบทบาทในการศึกษาแนวคิดของการสอนก็มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปเป็นการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ (Construction)

ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory)

การเรียนรู้ (Learning) คือกระบวนการที่ทำให้มนุษย์เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางความคิด มนุษย์เราสามารถเรียนรู้ได้จาก การได้ยิน การสัมผัส การอ่าน การเห็น รวมถึงผ่านการใช้ สื่อ อุปกรณ์ เครื่องมือ เป็นส่วนส่งผ่านทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) หมายถึงข้อความรู้ที่พรรณา อธิบาย ทำนาย ปรากฏการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้ ซึ่งได้รับการพิสูจน์ ทดสอบตามกระบวนการทาง

วิทยาศาสตร์ และได้รับการยอมรับว่าเชื่อถือได้ และสามารถนำไปนิรนัยเป็นหลักหรือกฎการเรียนรู้
ย่อยๆ หรือนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้แก่ผู้เรียนได้ ทฤษฎีโดยทั่วไปมัก
ประกอบด้วยหลักการย่อยๆ หลายหลักการในเรื่องของการเรียนรู้ มีผู้ให้ความหมายของคำว่า การเรียนรู้
ไว้หลากหลาย นักการศึกษาต่างมีแนวคิด โดยนำมาจากพัฒนาการของมนุษย์ ในแง่มุมต่างๆ เกิดเป็น
ทฤษฎีที่แตกต่างกันไป ดังความหมายของการเรียนรู้ต่อไปนี้

การเรียนรู้ (Learning) คือ กระบวนการของประสบการณ์ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมอย่างค่อนข้างถาวร ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนี้ไม่ได้มาจากภาวะชั่วคราว จุลินภาวะ หรือ
สภาวะตัญญาณ

การเรียนรู้ (Learning) คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งเนื่องมาจากประสบการณ์
(ประสบ การณ์ตรงหรือประสบการณ์ทางอ้อม)

การเรียนรู้ (Learning) คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งเนื่องมาจากประสบการณ์ที่
คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมหรือจากการฝึกหัด

การเรียนรู้ (Learning) คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งเนื่องมาจากประสบการณ์หรือ
การฝึกหัด และพฤติกรรมนั้นอาจจะคงอยู่ระยะหนึ่ง หรือตลอดไปได้

การเรียนรู้ (Learning) คือ กระบวนการที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความคิด คน
สามารถเรียนได้จากการได้ยิน การสัมผัส การอ่าน การใช้เทคโนโลยี การเรียนรู้ของเด็กและผู้ใหญ่จะ
ต่างกัน เด็กจะเรียนรู้ด้วยการเรียนในห้อง การซักถาม ผู้ใหญ่มักเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ที่มีอยู่ แต่การ
เรียนรู้จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ผู้สอนนำเสนอ โดยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ผู้สอน
จะเป็นผู้ที่สร้างบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ที่จะให้เกิดขึ้นเป็นรูปแบบใดก็ได้เช่น
ความเป็นกันเอง ความเข้มงวดกวดขัน หรือความไม่ระเบียบวินัย สิ่งเหล่านี้ผู้สอนจะเป็นผู้สร้างเงื่อนไข
และสถานการณ์เรียนรู้ให้กับผู้เรียน ดังนั้น ผู้สอนจะต้องพิจารณาเลือกรูปแบบการสอน รวมทั้งการสร้าง
ปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน การเข้าใจถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ สามารถช่วยให้เข้าใจถึงพฤติกรรม
ของบุคคลอื่นได้ เนื่องจากพฤติกรรมเป็นการแสดงออกของความต้องการของบุคคลและการที่จะช่วยให้
ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี จำเป็นต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่เขาต้องการเสียก่อน ใน
กระบวนการเรียนการสอน หากครูสามารถหาได้ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการอยู่ในระดับใดขั้นใด
ครูสามารถใช้ความต้องการพื้นฐานของผู้เรียนนั้นเป็นแรงจูงใจ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้และ
การช่วยให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนอย่างพอเพียง การให้อิสราภาพและ
เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนรู้ การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิด
ประสบการณ์ในการรู้จักตนเองตรงตามสภาพความเป็นจริง (ทิสนา แคมมณี. 2554 : 69)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทักษะ (Theory of Learning Skills)

Simpson (1972) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับ
การฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน
ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความ
ราบรื่นในการจัดการ ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 7 ขั้น คือ

1. ขั้นการรับรู้ (Perception) เป็นขั้นการให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะทำ โดยการให้ผู้เรียน
สังเกตการณ์ทำงานนั้นอย่างตั้งใจ

2. ขั้นการเตรียมความพร้อม (Readiness) เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงาน หรือแสดงพฤติกรรมนั้นทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและอารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะทำการ เคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะนั้นๆและมีจิตใจและสภาวะอารมณ์ที่ดีต่อการที่จะทำหรือแสดงทักษะนั้นๆ

3. ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม (Guided Response) เป็นขั้นที่ให้โอกาสแก่ ผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่งที่รับรู้ ซึ่งอาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรือการแสดงทักษะ นั้น หรืออาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองผิดลองถูก (Trial and Error) จนกระทั่งสามารถตอบสนองได้อย่าง ถูกต้อง

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง (Mechanism) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ๆ

5. ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ (Complex Overt Response) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียน ได้ฝึกฝนการกระทำนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญเป็นไปโดยอัตโนมัติ และด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง

6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ (Adaptation) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุง ทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่างๆ

7. ขั้นการคิดริเริ่ม (Origination) เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลายแล้ว ผู้ปฏิบัติจะเริ่มเกิดความคิดใหม่ๆ ในการกระทำหรือปรับการกระทำนั้นให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ

Davies (1971 : 50-56) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและ รวดเร็วขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบนี้มีทั้งหมด 5 ขั้น คือ

1. ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำ ที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการ กระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปกติก ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็น พิเศษในการสังเกต

2. ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำ หรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรจะแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆหรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็น ส่วนย่อยๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้าๆ

3. ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือ มีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอน จึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่ง ครบทุกส่วน

4. ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้นทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

5. ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างที่ชำนาญ

ทฤษฎีจิตวิทยาการสอน (Psychological Theory of Teaching)

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2546 : 27) กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการสอนไว้ดังนี้ ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เชื่อว่า มนุษย์และการเรียนรู้ของมนุษย์เป็นสิ่งที่สามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมภายนอกโครงสร้างบทเรียนในลักษณะเชิงเส้นตรง (Linear) โดยผู้เรียนทุกคนจะได้รับการเสนอเนื้อหาในลำดับที่เหมือนกันและตายตัว

1. ทฤษฎีปัญญานิยม (Cognitivism) พฤติกรรมมนุษย์เป็นเรื่องของจิตใจ ทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการออกแบบรูปแบบการเรียนรู้

2. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) โครงสร้างภายในของมนุษย์จะมีลักษณะเป็นเหมือนโหนดหรือกลุ่มที่มีการเชื่อมโยงกันอยู่ มนุษย์จะนำความรู้ใหม่ๆ ไปเชื่อมโยงกับกลุ่มความรู้เดิม (Pre-existing Knowledge)

3. ทฤษฎีความยืดหยุ่นทางปัญญา (Cognitive Flexibility Theory) เพื่อตอบสนองโครงสร้างขององค์ความรู้ที่แตกต่างกัน

ระบิล ภัคดิผล (2544 : 39-40) กล่าวถึงแนวคิดในการเพิ่มคุณค่าของการใช้เทคโนโลยีช่วยในกระบวนการเรียนรู้

กระบวนการทางปัญญา (Intellectual Skills) คือ กระบวนการที่มีองค์ประกอบสำคัญได้แก่

1. การรับรู้สิ่งเร้า (Stimulus)
2. การจำแนกสิ่งเร้าจัดกลุ่มเป็นความคิดรวบยอด (Concept)
3. การเชื่อมโยงความคิดรวบยอดเป็นกฎเกณฑ์ หลักการ (Rule) ด้วยวิธีอุปนัย

(Inductive)

4. การนำกฎเกณฑ์ หลักการไปประยุกต์ใช้ด้วยวิธีนิรนัย (Deductive)
5. การสรุปเป็นองค์ความรู้ใหม่ๆ (Generalization)

การนำหลักการมาประยุกต์ใช้ในการสอน ครูสามารถนำหลักการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้มาทำความเข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกทั้งด้านดีและไม่ดี รวมทั้งเจตคติต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ เช่น วิชาที่เรียน กิจกรรม หรือครูผู้สอน เพราะเขาอาจได้รับการวางเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่ก็เป็นได้ ครูควรใช้หลักการเรียนรู้จากทฤษฎีปลูกฝังความรู้สึกและเจตคติที่ดีต่อเนื้อหาวิชา กิจกรรมนักเรียน ครูผู้สอนและสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องให้เกิดในตัวผู้เรียน และครูสามารถป้องกันความรู้สึกล้มเหลว ผิดหวังและวิตกกังวลของผู้เรียนได้โดยการส่งเสริมให้กำลังใจในการเรียนและการทำกิจกรรม ไม่คาดหวังผลเลิศจากผู้เรียนและหลีกเลี่ยงการใช้อารมณ์หรือลงโทษผู้เรียน

จากแนวคิดและทฤษฎีของนักการศึกษา จะเห็นได้ว่ามีรายละเอียดมากมายแตกต่างกัน ผู้สอนควรได้วิเคราะห์ พินิจพิจารณาเลือกใช้ให้เหมาะสมกับความถนัดความสามารถของตนเองและผู้เรียนและให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมหรือผู้สอนอาจพัฒนาออกแบบระบบการสอนใหม่เป็นของตนเอง โดยคำนึงถึงจุดหมายของหลักสูตรเป็นประการสำคัญ

ทฤษฎีหลักสูตร (Theory Courses)

ทฤษฎีหลักสูตรถูกพัฒนาขึ้นโดย Zais (1976 : 87)

โดยให้นิยามทฤษฎีหลักสูตร คือ เซตที่แสดงถึงลักษณะต่างๆ ไป ทางตรรกวิทยาของความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องของความหมายแนวคิดข้อความต่างๆ ที่ผู้สร้างหลักสูตรคิดค้นขึ้นมาซึ่งใช้เป็นรูปแบบหรือระบบของปรากฏการณ์ทางด้านหลักสูตร ทฤษฎีหลักสูตรสามารถใช้ในการบรรยายลักษณะพยากรณ์และอธิบายปรากฏการณ์ทางหลักสูตรและใช้เป็นหลักหรือแนวทางในการจัดทำหลักสูตร” โดยทั่วไปหลักสูตรประกอบไปด้วยจุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล กระบวนการในการจัดองค์ประกอบทั้งสิ้นนี้เป็นกระบวนการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตร ลักษณะของรูปแบบหลักสูตรที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้รวบรวมมาจากแนวคิดของทฤษฎีการสร้างหลักสูตรของซาอิส

รูปแบบของหลักสูตรประกอบไปด้วยจุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ คือตัวผู้เรียน สังคม ปรัชญาการศึกษาและเนื้อหา จุดมุ่งหมายหมายถึง เป้าประสงค์ จุดหมายและจุดประสงค์

2. การกำหนดเนื้อหาขึ้นอยู่กับโครงสร้างของเนื้อหา การนำไปใช้ได้ของเนื้อหา เนื้อหาที่เป็นที่สนใจของผู้เรียนและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องและจำเป็นสำหรับการพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้านคุณลักษณะส่วนตัวและสังคม

เนื้อหา หมายถึง ความรู้ กระบวนการ ทักษะและค่านิยมเนื้อหาที่มีสองลักษณะ คือ เนื้อหาทั่วไปได้แก่ เนื้อหาที่ทุกคนควรเรียนรู้และเนื้อหาเฉพาะได้แก่ เนื้อหาสำหรับผู้ที่มีมุ่งศึกษาเพื่อนำไปประกอบอาชีพ

3. การจัดเนื้อหาให้เป็นกิจกรรมควรคำนึงถึงหลักสามประการคือ ความต่อเนื่องของเนื้อหาความลึกซึ่งโดยการเรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาและการบูรณาการหรือความสัมพันธ์ของเนื้อหา

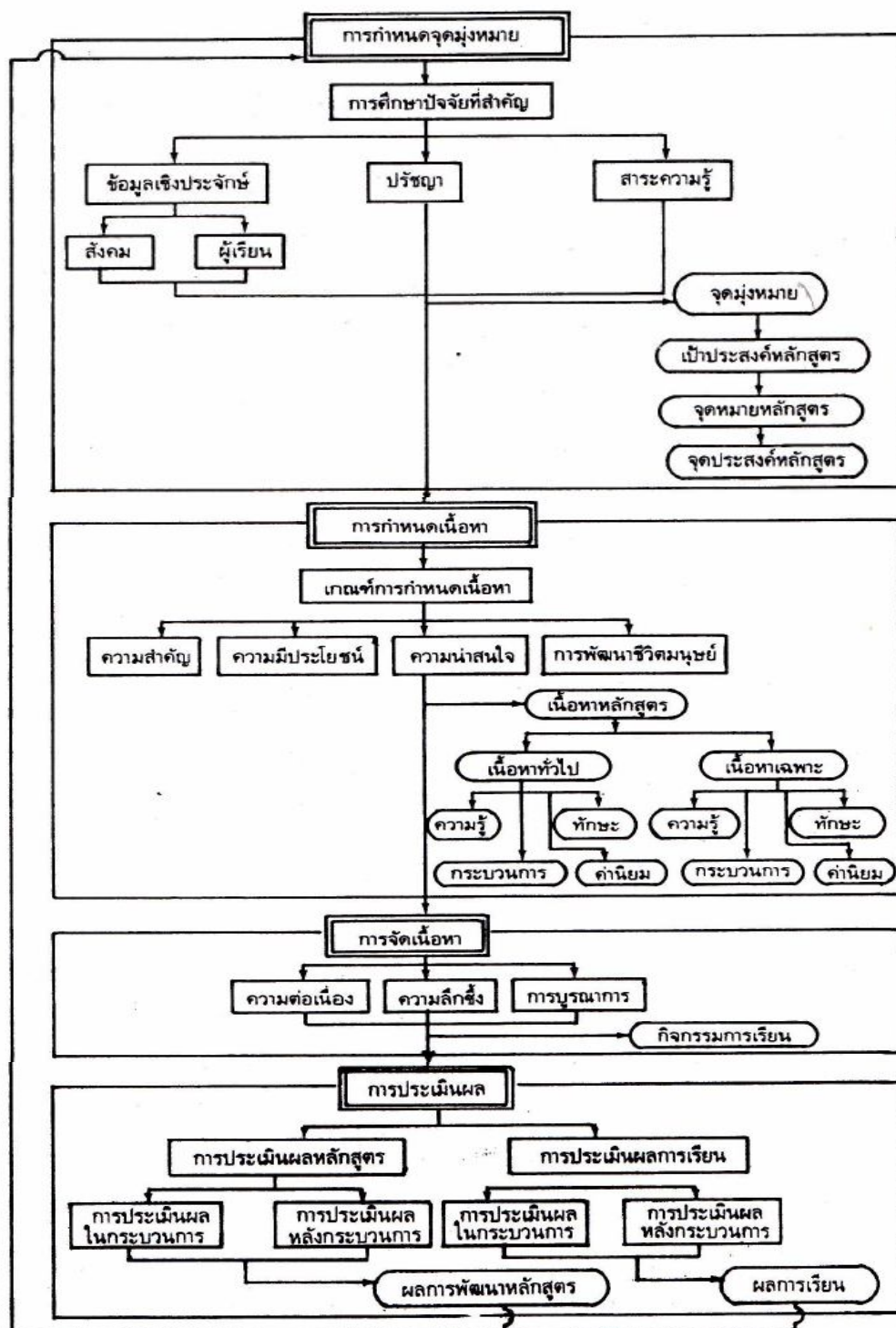
กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมที่ถูกกำหนดขึ้นโดยมีความสัมพันธ์กับเนื้อหา ซึ่งผู้เรียนจะเป็นผู้กระทำโดยมีครูเป็นผู้สอนหรือแนะแนวทาง

4. การประเมินผลเป็นกระบวนการหนึ่งของหลักสูตร เพื่อประเมินความสำเร็จของกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวมาแล้วสามประการ ซึ่งสามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนต่อไป

การประเมินผล หมายถึง การประเมินผลหลักสูตรและการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การประเมินผลหลักสูตร เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรและหลังการพัฒนาหลักสูตรเมื่อนำหลักสูตรไปใช้ในการเรียนการสอน การประเมินผลผู้เรียนจึง เกิดขึ้นซึ่งมีสองลักษณะเช่นกัน คือ การประเมินผลการเรียนของผู้เรียนในระหว่างการเรียนและหลังการเรียน ผลจากการประเมินผลและการประเมินผลการเรียนของผู้เรียนนำไปใช้ในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร ทำให้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาอยู่เสมอ

แผนภูมิแสดงรูปแบบหลักสูตรของ ซาอิส

ที่มา : Zaiis (1976 : 87)

ภาพประกอบ 14 รูปแบบหลักสูตรของซาอิส

กล่าวโดยสรุปได้ว่า รูปแบบของหลักสูตรโดยทั่วไปควรประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 อย่างคือ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล สำหรับเนื้อหาในแต่ละระดับการศึกษา ความต้องการของสังคม ความต้องการทางการศึกษาเช่น ลักษณะของผู้เรียน ปัญหาการศึกษา ความต้องการของสังคม ความต้องการทางการศึกษา เป็นต้น องค์ประกอบพื้นฐานเหล่านี้จะเป็นตัวบ่งชี้ให้การจัดทำหลักสูตรในแต่ละระดับการศึกษามีลักษณะเฉพาะเป็นของตัวเอง

ทฤษฎีการบริหารจัดการการศึกษา (Theory of Education Management)

มาสโลว์ (Maslow) เป็นผู้วางรากฐานจิตวิทยามนุษยนิยม เขาได้พัฒนาทฤษฎีแรงจูงใจซึ่งมีอิทธิพลต่อระบบการศึกษาของอเมริกันเป็นอันมาก ทฤษฎีของเขามีพื้นฐานอยู่บนความคิดที่ว่า การตอบสนองแรงขับเป็นหลักการเพียงอันเดียวที่มีความสำคัญที่สุดซึ่งอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมของมนุษย์ เขามีความเชื่อว่า มนุษย์มีแนวโน้มที่จะมีความต้องการอันใหม่ที่สูงขึ้น แรงจูงใจของคนเรามาจากความต้องการ พฤติกรรมของคนเรามุ่งไปสู่การตอบสนองความต้องการ มาสโลว์ (Maslow, 1962) แบ่งความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

1. ความต้องการทางกายภาพ (Physiological Needs) หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกายซึ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ เสื้อผ้า
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) หมายถึง ความต้องการมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ
3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) หมายถึง ความต้องการที่จะเป็นที่รักของผู้อื่น และต้องการมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น
4. ความต้องการยกย่องชื่อเสียง (Esteem Needs) หมายถึง ความปรารถนาที่จะมองเห็นตนเองว่ามีคุณค่าสูงเป็นที่น่าเคารพยกย่องจากทั้งตนเองและผู้อื่นต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นตนมีความสามารถ มีคุณค่า มีเกียรติ มีตำแหน่งฐานะ บุคคลที่มีความต้องการประเภทนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง
5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและความสำเร็จของชีวิต (Self Actualization Needs) หมายถึง ความต้องการที่จะรู้จักและเข้าใจตนเองตามสภาพที่แท้จริงเพื่อพัฒนาชีวิตของตนเองให้สมบูรณ์ (Self-fulfillment) รู้จักค่านิยม มาสโลว์ (Maslow) ตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับความต้องการมนุษย์ไว้ดังนี้
 - 5.1 มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอ
 - 5.2 ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมนั้น ๆ อีกต่อไป

5.3 ความต้องการของมนุษย์จะเรียงกันเป็นลำดับขั้น ตามความสำคัญ

Henry Fayol : บิดาทฤษฎีการบริหารจัดการสมัยใหม่ เป็นบิดาของทฤษฎีการจัดการปฏิบัติการ (Operational Management Theory) หรือบางทางก็ถือกันว่าเป็นบิดาของการบริหารจัดการสมัยใหม่เขาเชื่อว่าการบริหารนั้นเป็นเรื่องของทักษะ และเขาสนใจที่จะศึกษาองค์การโดยรวมและมุ่งเน้นที่กิจกรรมการจัดการ (Managerial activities) ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรม 5 อย่างคือ

1. การวางแผน (Planning)
2. การจัดองค์การ (Organizing)

3. การบังคับบัญชา หรือการสั่งการ (Commanding)
4. การประสานงาน (Coordinating)
5. การควบคุม (Controlling)

เทย์เลอร์ (Taylor) ก็คือผลผลิตของยุคอุตสาหกรรมในงานวิจัยเรื่อง “Time and Motion Studies” เวลาและการเคลื่อนไหว เชื่อว่ามีวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่จะบรรลุวัตถุประสงค์เพียงวิธีเดียวที่ดีที่สุด เขาเชื่อในวิธีแบ่งงานกันทำ ผู้ปฏิบัติระดับล่างต้องรับผิดชอบต่อระดับบน เทย์เลอร์ เสนอระบบการจ้างงาน(จ่ายเงิน)บนพื้นฐานการสร้างแรงจูงใจ สรุปหลักวิทยาศาสตร์ของเทย์เลอร์สรุปง่าย ๆ ประกอบด้วย 3 หลักการดังนี้

1. การแบ่งงาน (Division of Labors)
2. การควบคุมดูแลบังคับบัญชาตามสายงาน (Hierarchy)
3. การจ่ายค่าจ้างเพื่อสร้างแรงจูงใจ (Incentive payment)

การบริหารจัดการ(Administration Management) หรือ ทฤษฎีบริหารองค์การอย่างเป็นทางการ (Formal Organization Theory) ของเฮนรี ฟาโยล(Henri Fayol) บิดาของทฤษฎีการปฏิบัติการและการจัดการตามหลักบริหารทั้ง Fayol และ Taylor จะเน้นตัวบุคคลปฏิบัติงานกับวิธีการทำงาน ได้ประสิทธิภาพและประสิทธิผลแต่ก็ไม่มองด้าน“จิตวิทยา”(ภาวิตา ธาราศรีสุทธิ. 2542 : 17)

ฟาโยล์ (Fayol) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องหลักเกี่ยวกับการบริหารทั่วไป 14 ประการ (เมธี ปิรันธนานนท์. 2525 : 130-131) ประกอบด้วย การแบ่งงาน อำนาจ วินัย เอกภาพในการบังคับบัญชา เอกภาพในทิศทางการทำงาน ความสนใจของปัจเจกบุคคลกับความสนใจของฝ่ายสถาบัน การตอบแทนบุคลากรการมอบอำนาจ การเชื่อมโยงเป็นลูกโซ่ ระเบียบ หลักความยุติธรรม ความมั่นคงในการจ้างบุคลากรความริเริ่ม ความสามัคคีและความกลมกลืน

อย่างไรก็ตามลักษณะสำคัญที่มีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กันกับการบริหารจัดการของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน พอสรุปได้ 7 ประการ ดังนี้

1. หลักการทำงานเฉพาะทาง (Specialization) คือการแบ่งงานให้เกิดความชำนาญเฉพาะทาง
2. หลักสายบังคับบัญชา เริ่มจากบังคับบัญชาสูงสุดสู่ระดับต่ำสุด
3. หลักเอกภาพของบังคับบัญชา (Unity of Command)
4. หลักขอบข่ายของการควบคุมดูแล (Span of Control) ผู้ดูแลหนึ่งคนต่อ 6 คนที่จะอยู่ใต้การดูแลจึงจะเหมาะสมและมีประสิทธิภาพที่สุด
5. การสื่อสารแนวตั้ง (Vertical Communication) การสื่อสารโดยตรงจากเบื้องบนสู่เบื้องล่าง
6. หลักการแบ่งระดับการบังคับบัญชาให้น้อยที่สุดคือ ไม่ควรมีสายบังคับบัญชายืดยาวหลายระดับมากเกินไป
7. หลักการแบ่งความรับผิดชอบระหว่างสายบังคับบัญชาและสายเสนาธิการ (Line and Staff Division)

การบริหารองค์การในระบบราชการ (Bureaucracy) มาจากแนวคิดของ แมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber) ที่กล่าวถึงหลักการบริหารราชการประกอบด้วย หลักของฐานอำนาจจากกฎหมาย

การแบ่งหน้าที่และความรับผิดชอบ ที่ต้องยึดระเบียบกฎเกณฑ์ การแบ่งงานตามความชำนาญการ เฉพาะทาง การแบ่งงานไม่เกี่ยวกับผลประโยชน์ส่วนตัว ละมีระบบความมั่นคงในอาชีพ

อย่างไรก็ตาม ระบบราชการก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ซึ่งในด้าน ข้อเสีย คือ สายบังคับบัญชา ยาวการทำงานต้องอ้างอิงกฎระเบียบ จึงชักช้าไม่ทันการแก้ไขปัญหาในปัจจุบัน เรียกว่า ระบบ “Red tape” ในด้านข้อดี คือ ยึดประโยชน์สาธารณะเป็นหลัก การบังคับบัญชา การเลื่อนขั้นตำแหน่งที่มีระบบระเบียบ แต่ในปัจจุบันระบบราชการกำลังถูกแทรกแซงทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ ทำให้เริ่มมีปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีกระบวนการบริหาร (Administrative Process Theory)

ลูเทอร์ กุลิก (Luther Gulick) ได้กล่าวถึงกระบวนการบริหารไว้ 7 ประเภท เรียกตามตัวอักษรที่ขึ้นต้นซึ่งตรงกับคำว่า พอร์สคอรับ (POSDCoRB) ได้แก่

1. การวางแผน (Planning) หมายถึงการวางแผนหรือวางโครงการอย่างกว้างๆว่า มีงานอะไรบ้างที่จะต้องปฏิบัติตามลำดับความสำคัญ วางแนวทางทฤษฎีและแนวทางในการปฏิบัติ รวมถึงการวางแผนหลักสูตรการสอน แผนการสอน กิจกรรม การวัดผลประเมินผลพร้อมด้วยวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติงานนั้นๆ ก่อนลงมือปฏิบัติการ

2. การจัดองค์กร (Organizing) หมายถึง การจัดรูปโครงสร้างหรือเค้าโครงของการบริหาร โดยกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานย่อย หรือของตำแหน่งต่างๆ ของหน่วยงานให้ชัดเจน โดยมีหลักการแบ่งงานกันทำ หลักมอบหมายงาน หลักความชำนาญเฉพาะงาน หลักการมีอำนาจที่ชอบธรรม พร้อมด้วยกำหนดลักษณะและวิธีการติดต่อกันสัมพันธ์กันตามลำดับชั้นแห่งอำนาจหน้าที่สูงต่ำลดหลั่นกันไป

3. การจัดคนเข้าทำงาน (Staffing) หมายถึง การบริหารงานอันเกี่ยวกับตัวบุคคล โครงสร้างและวิธีการปฏิบัติของบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ทุกประเภทของหน่วยงาน การบริหารงานบุคคล ดังกล่าวรวมถึงตั้งแต่การแสวงหาคนมาทำงาน การบรรจุแต่งตั้ง การฝึกอบรม และการพัฒนาบุคคลที่บรรจุแต่งตั้งไว้แล้ว การบำรุงขวัญ การเลื่อนขั้นและลดขั้น ตลอดจนการพิจารณาให้พ้นจากงานและการบำรุงรักษาสภาพการทำงานที่ดี และมีประสิทธิภาพให้คงอยู่ต่อไป

4. การอำนวยการ (Directing) หมายถึง การวินิจฉัยสั่งการ หลังจากที่ตั้งระบบความคิดในการวิเคราะห์และพิจารณางานโดยรอบครบแล้ว ประกอบด้วย 5W2H เป็นการแสดงให้เห็นว่า จะทำอะไร (What) ทำไมจึงต้องทำหรือทำไมไปเพื่ออะไร (Why) ให้ใครทำหรือทำไมไปเพื่อใคร (Who/Whom) จะทำที่ไหน (Where) ทำเมื่อไร (When) ทำอย่างไร (How) และจะต้องใช้งบประมาณเท่าไร (How much) รวมทั้งการแนะนำ ชี้แจง ให้ความช่วยเหลือให้มีโอกาสได้ปรับปรุงทักษะ รวมถึงความสามารถในการเป็นผู้นำ (Leadership) การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี (Human Relations) และมีความสามารถในการจูงใจคน (Motivation) อีกด้วย

5. การประสานงาน (Coordinating) หมายถึง การประสานงานหรือสื่อสารสัมพันธ์หน่วยงานย่อย หรือตำแหน่งต่างๆภายในองค์กรหรือสำนักงานใหญ่ เพื่อก่อให้เกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ไม่มีการทำซ้ำซ้อนหรือขัดแย้งกัน แต่ทุกหน่วยทำงานประสานกลมกลืนกัน เพื่อวัตถุประสงค์หลักขององค์กรหรือหน่วยงานใหญ่ร่วมกัน

6. การรายงาน (Reporting) หมายถึง การเสนอรายงานไปยังผู้บริหารหรือไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งเบื้องบนและเบื้องล่าง การเสนอรายงานทำให้ผู้บริหารทราบความก้าวหน้าของงานทุกระยะ สะดวกแก่การประสานงานกับหน่วยงานอื่น ในขณะเดียวกันควรเสนอรายงานให้ผู้ร่วมงานหรือผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาได้ทราบด้วย จะเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีร่วมกันและเป็นการบำรุงขวัญไปในตัว การเสนอรายงานจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการบันทึกหลักฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติงานไว้เป็นระยะๆ มีการวิจัย การประเมินผล และการตรวจสอบเป็นระยะๆ จึงสามารถทำรายงานได้ถูกต้องรัดกุมสมบูรณ์

7. การจัดทำงบประมาณ (Budgeting) หมายถึง การจัดทำงบประมาณการเงิน การวางแผนในการใช้จ่ายเงิน เช่น การสั่งซื้อวัสดุอุปกรณ์เครื่องดนตรี การซ่อมเครื่องดนตรี การตัดชุด การแสดง อุปกรณ์ประกอบฉาก รวมถึงค่าใช้จ่ายต่างๆ การบัญชีและการควบคุมดูแลการใช้จ่ายเงินหรือตรวจสอบบัญชีโดยรอบครอบและรัดกุม (มัย สุขเอี่ยม. 2550 : 9)

อาจกล่าวได้ว่า กระบวนการบริหารจัดการ จะมีประสิทธิภาพโดยสมบูรณ์นั้น ผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ มีความรัก ความศรัทธาในการบริหารงานและการทำงาน นอกจากนั้นลักษณะของงานที่บริหารจัดการจะต้องมีขอบข่ายของงาน หน้าที่ความรับผิดชอบที่ชัดเจน สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้ จึงจะส่งผลให้การบริหารจัดการในการทำงานประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

ทฤษฎีการบริหารทรัพยากรทางการศึกษา (Theory Educational Resources Management)

ทรัพยากร หมายถึง สิ่งที่เป็นตัวกลางซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของคน วัสดุ เงินหรืออื่นๆ ที่จะเป็นเครื่องจะช่วยในการดำเนินงานขององค์กรให้สำเร็จได้

ทรัพยากรในการบริหารที่สำคัญคือ 4 Ms ได้แก่ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Materials) และการจัดการ (Management)

ทรัพยากรทางการศึกษาก็คือ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Materials) และการจัดการ (Management) ที่นำมาใช้ในการจัดการศึกษา

ดังนั้น การบริหารทรัพยากรทางการศึกษา คือ การพยายามใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลสูงสุดแก่สถานศึกษา (หวน พันธุพันธ์. 2548 : 1) รวมทั้งต้องมีหลักการวิธีการและหลักแนวคิดในการบริหารสิ่งต่างๆที่จะทำให้จัดการศึกษาบรรลุวัตถุประสงค์ทางการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีวิวัฒนาการ (Theory of Evolution)

ทฤษฎีวิวัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรม ออกุสต์ คอมท์ (ค.ศ. 1789 - 1857)

นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศสเป็นคนแรกที่นำทฤษฎีวิวัฒนาการมาใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยเชื่อว่าสังคมมีโครงสร้างที่สำคัญ 2 ส่วน คือ ส่วนที่ไม่เปลี่ยนแปลงหรือสถิต (Social Statics) กับส่วนที่เปลี่ยนแปลงหรือพลวัต (Social Dynamics) ส่วนที่เปลี่ยนแปลงนี้เองทำให้สังคมต้องเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สังคมได้วิวัฒนาการจากการมีโครงสร้างง่ายๆ ไปสู่โครงสร้างที่เพิ่มความซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบราบเรียบต่อเนื่องกันอย่างเป็นระบบ จากครอบครัวขยายเป็นชุมชนและสังคม ซึ่งมีความซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ สังคมมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงมาแล้ว 3 ยุคสมัย คือ

ยุคแห่งเทววิทยา (Theological Stage) เกิดขึ้นตั้งแต่แรกมีสังคมมนุษย์จนถึง ค.ศ. 1300 อันเป็นยุคแรกสุดของมนุษย์ที่ใช้ความเชื่อในอำนาจเหนือธรรมชาติ เช่น เทพเจ้าต่างๆ และผู้ที่มีพลังกำลังเข้มแข็งเป็นผู้ปกครองสังคม หรือเป็นยุคแห่งอำนาจทหาร และความเชื่อในเทพเจ้านั่นเอง

ยุคแห่งอภิปรัชญา (Metaphysical Stage) เกิดขึ้นในระหว่าง ค.ศ. 1300 - 1800 เป็นยุคสมัยที่มนุษย์เชื่อในพลังของสิ่งต่างๆ ที่เป็นนามธรรม เช่น ธรรมชาติมากกว่าเทพเจ้าซึ่งเป็นบุคคลเป็นยุคแห่งปรัชญาและกระบวนการทางกฎหมาย มนุษย์เริ่มรู้จักใช้ปัญญาและมีเหตุผลมากขึ้น ไม่เชื่อในพลังกำลังและอำนาจเหนือธรรมชาติว่าเหนือกว่ามนุษย์

ยุคแห่งวิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรม (Science and Industry Stage) เกิดขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1800 เป็นต้นมา เป็นยุคสมัยที่มนุษย์นำวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการต่างๆ และระบบอุตสาหกรรมขึ้น สังคมยุคนี้แตกต่างออกไปจากยุคที่ผ่านมาโดยสิ้นเชิง เช่น เกิดอาชีพใหม่ๆ มากขึ้น มีสถาบันใหม่ๆ มากขึ้น มีการจัดช่วงชั้นทางสังคมชัดเจนขึ้น มีปัญหาและความขัดแย้งมากขึ้น เป็นต้น (สุเทพ สุนทรภัสส์. 2540 : 181-186)

สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีได้ว่า สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาจากโครงสร้างง่ายๆ สู่โครงสร้างที่สลับซับซ้อนขึ้นและตัวแปรที่มีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงคือความเจริญทางวิทยาศาสตร์และวิชาการใหม่ๆ ที่เข้ามายังสังคมตามยุคตามสมัย

ทฤษฎีวิวัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมใช้ประกอบในการศึกษาประวัติความเป็นมาของสังคมและวัฒนธรรมในชุมชน อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงของชุมชนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ศึกษาปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม ปัจจัยสำคัญที่ทำให้สังคมและวัฒนธรรมดำรงอยู่ได้ ทำให้ทราบว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมต้องเกิดขึ้นในโครงสร้างหรือระบบของสังคมและวัฒนธรรมอย่างกว้างขวาง มีขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลง และใช้เวลา ยาวนาน

ทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม (The Diffusion Theory of Culture)

ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีนักมานุษยวิทยา 2 กลุ่มที่เน้นอิทธิพลการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม (Diffusion) ต่อการเปลี่ยนแปลง นักมานุษยวิทยากลุ่มแรกเป็นชาวอังกฤษ นำโดย สมิท (G. Elliot Smith) เพอร์รี (William J. Perry) และริเวอร์ส (W.H.R. Rivera) นักมานุษยวิทยานี้เสนอว่าอารยธรรมชั้นสูงมีจุดกำเนิดในประเทศอียิปต์แล้วจึงแพร่กระจายไปยังส่วนต่างๆ ของโลกกลุ่มและชนชาติต่างๆ ซึ่งมีการติดต่อหรือค้าขายกับชาวอียิปต์ได้นำเอาความรู้ด้านเกษตรกรรมการทำภาษาชนะ การหลอมเหล็ก การทอผ้าและการก่อสร้างไปใช้ ทำให้ศิลปวิทยาแขนงต่างๆ แพร่กระจายไปยังส่วนต่างๆ ของโลก นักมานุษยวิทยากลุ่มหนึ่งซึ่งสนใจในแนวคิดเรื่องการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมเป็น

นักมานุษยวิทยาชาวเยอรมันและออสเตรีย เช่น ฟรีดริช เกรบ (Fritz Graeb) และ วิลเฮล์ม ชมิทท์ (Wilhelm Schmidt) นักมานุษยวิทยากลุ่มนี้เสนอว่า จุดศูนย์กลางของวัฒนธรรมนั้นมิได้มีเพียงจุดเดียวหากแต่มีหลายจุด แต่ละจุดก็แพร่กระจายวัฒนธรรมของตนออกไปรอบๆ เป็นวงกลม เรียกว่า Culture Circle หรือ Kulturkreis ดูเหมือนว่าทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมของนักมานุษยวิทยาทั้งสองกลุ่มดังกล่าวข้างต้นจะวางอยู่บนข้อสมมติฐานว่า มนุษย์ส่วนใหญ่ในสังคมต่างๆ มักไม่ค่อยมีความคิดสร้างสรรค์ ไม่รู้จักคิดค้นสิ่งใหม่แต่มักคอยลอกเลียนจากผู้อื่นอยู่เสมอ

แนวความคิดของนักมานุษยวิทยาทั้งสองกลุ่มนี้ ได้รับการโจมตีจากนักมานุษยวิทยาอเมริกันในเวลาต่อมาและเสื่อมความนิยมลง (ยศ สันติสมบัติ. 2548 : 25)

สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีได้ว่า การแพร่กระจายทางวัฒนธรรมเกิดจากความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันระหว่างสังคมและมีการรับวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน

ทฤษฎีการแลกเปลี่ยน (Exchange Theory)

ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนประกอบขึ้นด้วยจากการนำเอาหลักการต่าง ๆ ของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาผสมผสานกับแนวคิดอื่น ๆ (การบูรณาการ) อันได้แก่ความคิดทางเศรษฐศาสตร์ และแนวคิดในเรื่องของนักมานุษยวิทยาสายการหน้าที่ ที่ว่าด้วยเรื่องของพฤติกรรมและการแลกเปลี่ยนของกันและกันในหมู่คนในชุมชนเผ่า (ในทางหน้าที่ของของขวัญกับพฤติกรรมและการแลกเปลี่ยน) ในการศึกษาดังกล่าวต้องทำความเข้าใจต่อการศึกษาด้านพฤติกรรมของมนุษย์เป็นด้านหลัก ทั้งนี้เพราะอิทธิพลของแนวคิดดังกล่าวมีอยู่สูงมาก โดยเฉพาะบุคคลผู้มีอิทธิพลต่อทฤษฎีนี้ก็คือ สกินเนอร์ ซึ่งเขาเองได้เสนอไว้ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

การปฏิเสธแนวความคิดที่ว่าด้วยเรื่องข้อเท็จจริงทางสังคม (Social Fact) และคำนิยามของสังคมของนักทฤษฎีโครงสร้างและการหน้าที่และความขัดแย้ง เพราะเขาให้ข้อเสนอที่ว่าความคิดดังกล่าวเป็นการคิดที่ตั้งอยู่บนฐานอันมองสังคมเป็นสิ่งลึกลับ ไม่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน เขามองว่าการให้คำอธิบายดังกล่าวควรชัดเจนเป็นรูปธรรม ไม่ต้องอาศัยการสร้างกรอบความคิดหรือทฤษฎีใหม่ขึ้นมา และเขายังมองว่าการกระทำของนักทฤษฎีทางสังคมวิทยาสายการนิยามทางสังคม เช่น ทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่ ทฤษฎีความขัดแย้ง นั้นเป็นพวกที่มองสังคมเป็นสังคมสถิตย ไม่มองสังคมเป็นพลวัต คือมีการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากปฏิสัมพันธ์ของปัจเจกบุคคลและมองตัวปัจเจกบุคคลแบบไร้ความหมายคือไม่มีสำนึกในการกระทำที่มีต่อสังคม หรือต่อปัจเจกบุคคลด้วยกัน อันเนื่องมาจากตัวกระตุ้นภายนอกก็คือสังคมนั่นเอง ในทัศนะของเขาถือว่าการที่มองผิดอย่างมหันต์

เขาเห็นว่าการจะมองสังคมหรือรู้ถึงการเป็นสังคม ให้เราให้การตรวจสอบและควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ ของสภาวะการณ์ในช่วงต่างๆของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมหนึ่งๆกล่าวคือ จะดูคนให้ดูพฤติกรรมของเขามีต่อสังคมในช่วงนั้นๆเช่น ภาวะสงครามมีผลต่อพฤติกรรมของคนในช่วงนั้นอย่างไร เป็นต้น ซึ่งกระบวนการศึกษาที่สำคัญของเขาก็คือการศึกษากิจกรรมในเรื่องของการเรียนรู้ กล่าวคือพฤติกรรมหนึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ (รับรู้) จากพฤติกรรมหนึ่งๆ มา เช่น เด็กทารกร้องไห้ แม่ก็จะรู้ว่าเด็กร้องเพราะหิวนมหรือปัสสาวะรด อันเนื่องมาจากพฤติกรรมการเรียนรู้ก่อนหน้า เป็นต้น

พฤติกรรมของมนุษย์อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมที่ไม่ใจจ้ำจี้กับพฤติกรรมที่ใจจ้ำจี้ แนวคิดการให้ “การสนับสนุน (Reinforcement) โดยจำแนกได้ 2 ประเภทคือการให้รางวัล (Reward) ซึ่งจะทำให้เกิดพฤติกรรมหรือการกระทำนั้นๆ ขึ้นอีกในอนาคตกับการทำโทษ (Punishment) ซึ่งมีผลทำให้เกิดการละพฤติกรรมนั้นหรือไม่ให้เกิดพฤติกรรมนั้นอีก ซึ่งทั้ง 2 ประเภทนี้ยังอาจกล่าวได้ว่า มีผลทั้งทางบวกและทางลบต่อการสนับสนุนในการให้เกิดพฤติกรรม หรือการกระทำได้ กล่าวคือ ผลของการให้รางวัลในทางบวก เช่น เมื่อทำดี ผลที่จะได้รับคือคำชมเชย(เป็นรางวัลซึ่งให้เกิดผลในทางบวก) ทำให้ทำความดีต่อไป ส่วนแบบของการให้รางวัลในทางลบก็คือการที่ละสิ่งหนึ่งเพื่อให้เกิดผลตอบแทนที่มากขึ้น เช่น การนอนไม่ติด(ไม่ดูหนังภาคดึก-เป็นรางวัลในทางลบ) ทำให้เราเรียนหนังสือได้รู้เรื่องมากขึ้นส่วนการทำโทษเช่นกัน ในทางลบคือการทำโทษโดยตรง เช่นการลงโทษต่างๆทางกฎหมาย (ซึ่งอาจให้ผลกลายเป็นรางวัลได้ด้วยเช่นกัน) ซึ่งจะให้เกิดการหยุดการกระทำนั้น ๆ

เลยทันที และการลงโทษที่ให้ผลในทางลบก็คือ การชู้หรือไม่ให้รางวัล หรือสิ่งตอบแทนที่เคยได้รับ เช่น การชู้ดีกว่าถ้าไม่หยุดร้องไห้จะไม่ให้กินขนม ทำให้เด็กหยุดร้องไห้เป็นต้น (การที่เด็กหยุดร้องไห้ถือเป็นค่าของการตอบโต้)

เงื่อนไขเป็นสำคัญในการให้การสนับสนุน หรือความหมายของการสนับสนุน กล่าวคือ อาหารเป็นการสนับสนุนได้ในรูปแบบของรางวัล และการลงโทษ(ทางลบ โดยชู้ว่าไม่ให้) แต่ในขณะนั้น เกิดเงื่อนไขคือความหิว หรืออดอยาก ทำให้อาหารสำคัญมากที่สุด แต่ถ้าขณะนั้นเงื่อนไขคือความหิวไม่มี อาจทำให้อาหารลดความสำคัญลงก็ได้

การสนับสนุน (การเกิดปฏิสัมพันธ์) นำไปสู่การสร้างลักษณะทั่ว ๆ ไป และนำไปสู่การวิเคราะห์สังคมได้ (ลักษณะทั่ว ๆ ไปที่กล่าวถึงคือเกิดจากตัวกระตุ้นต่าง ๆ ที่มีต่อการสนับสนุน จนทำให้เกิดลักษณะทั่ว ๆ ไป) เช่น เด็กชอบกินของหวาน ผู้ใหญ่อาศัยความรู้ตรงนี้ นำของหวานเป็นรางวัลให้กับเด็กที่ทำตัวน่ารัก ผู้ใหญ่ใช้การให้รางวัลโดยของหวานเป็นตัวกระตุ้นการทำตัวน่ารักของเด็ก และพฤติกรรมการทำตัวน่ารักของเด็กก็กลายเป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะทั่ว ๆ ไป กล่าวคือผู้ใหญ่จะเป็นคนกำหนดลักษณะอันพึงประสงค์ในได้ (อยู่ในการควบคุม) โดยตัวสนับสนุน

นอกจากนี้แล้วในแนวทฤษฎีการแลกเปลี่ยนก็มีข้อสมมติทางเศรษฐศาสตร์อยู่ด้วย กล่าวคือ มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผล และยอมใช้เหตุผลในการหาผลประโยชน์สูงสุดแก่ตนเอง และสิ่งที่มนุษย์ได้ครอบครองเป็นเจ้าของแล้ว ความสำคัญของสิ่งนั้นย่อมน้อยลง นำไปสู่เรื่องที่ว่าราคาของสิ่ง ๆ ใด เกิดขึ้นจากความต้องการและปริมาณ รวมถึงรสนิยมของมนุษย์เอง ราคาจะยิ่งสูงถ้าหายากและความต้องการมีมาก รวมถึงกระบวนการผลิตอันผูกขาดทำให้ราคาสินค้าสูง

ซึ่งทั้งหมดนี้ เป็นแนวคิดหลัก ๆ ของทฤษฎีการแลกเปลี่ยน อาจกล่าวได้ว่าเป็นความพยายามของนักทฤษฎีที่จะบูรณาการความคิดต่าง ๆ ให้ออกมาเป็นทฤษฎีที่เป็นแนวทางใหม่ให้กับนักสังคมวิทยา และบุคคลที่มีส่วนสำคัญในการผสมผสานแนวคิดต่าง ๆ ได้อย่างดีและเป็นรูปเป็นร่างชัดเจนก็คือ จอร์จ โฮมส์ มันส์ให้ความสำคัญต่อการศึกษาพฤติกรรมของปัจเจกบุคคลอย่างมากในทางสังคมวิทยา หากเราได้ทำการศึกษา ก็คงต้องยอมรับว่า เขายอมรับจิตวิทยาในการศึกษาสังคมวิทยาอยู่สูง เขายังเชื่อว่าสังคมวิทยาเป็นวิทยาศาสตร์ทางสังคม และกระบวนการในการศึกษาวิทยาศาสตร์ทางสังคมก็ต้องอิงกระบวนการทางวิทยาศาสตร์อีกแขนงหนึ่งนั่นก็คือจิตวิทยา ในการศึกษางานของเขา สิ่งที่สำคัญคือ concept ในงานของเขา เราอาจกล่าวได้ว่าเป็น แนวคิดที่เชื่อมโยงระหว่างจิตวิทยาและเศรษฐศาสตร์เบื้องต้นเอาไว้ในการศึกษาของเขา เช่น แนวคิดที่ว่าด้วยเรื่องของการกระทำ รางวัล คุณค่า ต้นทุน แรงกระตุ้น การรับรู้ การคาดหวัง และการลงโทษ

ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory) ได้พยายามอธิบายให้เข้าใจถึงการเพิ่มและสูญเสียอำนาจ เหมือนกับกระบวนการแลกเปลี่ยนอิทธิพลระหว่างผู้นำกับผู้ตามที่เกิดขึ้นตลอดเวลาในการอยู่ร่วมกัน ทฤษฎีนี้พิจารณาบนพื้นฐานของกระบวนการมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่อใช้อธิบายพฤติกรรมของกลุ่มคนในสังคมอันซับซ้อน

สิ่งสำคัญของการมีความสัมพันธ์กันในสังคมก็เพื่อแลกเปลี่ยนผลประโยชน์หรือความพอใจด้านต่าง ๆ กัน การนำประสบการณ์นั้น ๆ มาใช้ได้ ในการดำเนินการแลกเปลี่ยนทางสังคม ไม่ใช่แต่เพียงผลประโยชน์ด้านวัตถุ ยังรวมทางด้านจิตใจ เช่น การถูกยอมรับ ยกย่องและผลกระทบทางจิตใจอื่นๆ ทุกคนเรียนรู้การแลกเปลี่ยนทางสังคมตั้งแต่เยาว์วัย และพัฒนาการแลกเปลี่ยนตามความคาดหวังของตนเองมากขึ้นและต้องการความยุติธรรมมากขึ้นด้วย

การเกิดผู้นำในกลุ่มขนาดเล็ก (Emergent Leaders in Small Groups) โดยทั่วไปเมื่อ บุคคลมีความสัมพันธ์กัน ก็จะมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งถูกยอมรับให้เป็นผู้นำของกลุ่มขึ้นมา เมื่อผู้นำนั้นได้ แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการทำงานต่าง ๆ ของกลุ่ม ตามความคาดหวังของสมาชิกได้ดีกว่าคนอื่น และมีความจงรักภักดีต่อกลุ่ม หรือทำงานเพื่อกลุ่มมากกว่าส่วนตัวนอกจากจะได้รับยกย่องให้เป็น ผู้นำแล้ว ยังมีอิทธิพลต่อสมาชิกของกลุ่มในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการ ตัดสินใจของกลุ่ม การยอมรับในฐานะและอิทธิพลของผู้นำ จะขึ้นอยู่กับความสามารถดำเนินการ จัดหาสิ่งที่กลุ่มต้องการ เช่น วัสดุอุปกรณ์ ข่าวสาร ข้อมูลที่จำเป็นแก่กลุ่ม รวมทั้งการแก้ไขปัญหาสำคัญๆ ของกลุ่มได้ด้วยดี ยิ่งกว่านั้นหากผู้นำสามารถหาแนวทางใหม่ ๆ ทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จ ความศรัทธาและไว้วางใจ ในความเป็นผู้เชี่ยวชาญของผู้นำก็จะยิ่งมากขึ้น และยึดมั่นตลอดไป แต่ถ้าหากแนวทางใหม่ ๆ นั้นไม่ ประสบความสำเร็จ และการไม่สำเร็จนั้นเนื่องมาจากการตัดสินใจที่ผิดพลาด หรือเนื่องจากการไม่มี ความสามารถของผู้นำมากกว่าการล้มเหลวที่มาจากสิ่งแวดล้อมที่คาดการณ์ไม่ได้ ผู้นำก็จะถูกประเมิน ค่าภาวะผู้นำในด้านลบ และจะลดมากขึ้นถ้าการดำเนินการที่ก่อให้เกิดล้มเหลวนั้นเนื่องจากการต้องการ ผลประโยชน์ของตนเองมากกว่าเพื่อส่วนรวม การสูญเสียฐานะและอำนาจของการเป็นผู้นำนั้นจะมาก หรือน้อย

นอกจากจะขึ้นอยู่กับความล้มเหลวของการดำเนินการแล้ว ยังขึ้นอยู่กับขนาดของความ คาดหวังที่สมาชิกในกลุ่มเคยมีให้กับผู้นำด้วย คือ ถ้าสมาชิกให้การยกย่องผู้นำ ไว้วางใจในความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญสูงเมื่อผู้นำผิดพลาดก็จะสูญเสียฐานะและอำนาจมากกว่าผู้นำที่ผู้ตาม คาดหวังไว้น้อย และผู้นำจะยิ่งสูญเสียฐานะและอำนาจมากขึ้น ถ้าการล้มเหลวนั้นก่อให้เกิด ผลกระทบอย่างมากต่อสมาชิกของกลุ่ม

ผู้นำแบบทางการในองค์กรต่าง ๆ (Formal Leaders in Organizations) ผู้นำอย่างเป็นทางการก็จะมีกระบวนการเพิ่มอิทธิพล หรือสะสมอิทธิพลได้ เมื่อแสดงให้เห็นในความ เชื่อว่า ความเชี่ยวชาญ และจงรักภักดีต่อองค์กรของตน เหมือนกับผู้นำที่เกิดขึ้นในกลุ่มขนาดเล็กที่กล่าวมาแล้ว ทางกันตรงที่ ผู้นำทางการมีอำนาจหน้าที่ (Authority) ซึ่งเป็นอำนาจจากตำแหน่ง (Position Power) และมี ภาระหน้าที่ในการบริหารโดยตรง จึงทำให้มีอิทธิพลโดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับยอมรับในความสามารถของ ผู้นำจากผู้ตามเท่าใดนัก นอกจากนั้นผู้นำที่ไม่มีความสามารถก็ยังสามารถจะเกาะยึดอยู่กับตำแหน่งได้ จนหมดวาระหรือเกษียณด้วยซ้ำไป อย่างไรก็ตามผู้นำแบบทางการก็สามารถจะสูญเสียการยอมรับฐานะ และอำนาจจากความเชี่ยวชาญ (Expert Power) ซึ่งได้มาอย่างถูกต้องตามกฎหมายระเบียบได้ (คาดว่าต้องมี ความเชี่ยวชาญจึงได้เป็นผู้นำ)

เนื่องจากการแสดงออกถึงการไม่มีความสามารถในการปฏิบัติงาน การไม่มีความคิดริเริ่ม ใหม่ ๆ และยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาสำคัญ ๆ ที่เกิดขึ้นได้อีกด้วย ผู้นำแบบทางการจะมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ ผู้นำจากการแต่งตั้ง และผู้นำจากการเลือกตั้ง ผู้นำที่มาจากการเลือกตั้งจะสร้างความหวังสูงให้แก่ ผู้ตาม และจะต้องมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้นกว่าผู้นำจากการแต่งตั้งการวิจัยผู้นำ พบว่า ผู้นำจากการเลือกตั้งต้องการการสนับสนุนจากผู้ตาม มากกว่าผู้นำที่มาจากการแต่งตั้ง และ มีแนวโน้มจะปกป้องผลประโยชน์ต่างๆ รวมทั้งหาทางเปลี่ยนแปลงให้เกิดผลดีแก่ผู้ตามมากกว่าผู้นำ แบบแต่งตั้ง อย่างไรก็ตาม ผู้นำที่มาจากการเลือกตั้ง จะถูกต่อต้านได้ง่ายกว่าผู้นำที่มาจากการแต่งตั้ง

ถ้าหากงานที่ปฏิบัติไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ในการพิจารณาภาระหน้าที่ของผู้นำที่จะก่อให้เกิดอำนาจหรือสูญเสียอำนาจนั้น ไม่ใช่พิจารณาเฉพาะความสามารถในการแก้ปัญหา และการทำให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มเท่านั้น หากแต่ต้องพิจารณาถึงภาระหน้าที่ของผู้นำต่อไปนี้ด้วย คือการจัดตั้งหน่วยงานที่มีประสิทธิภาพ การจัดสรรรางวัลตอบแทนที่ยุติธรรม การสนับสนุนด้านจิตใจ การเป็นตัวแทนของกลุ่มในการรักษาสผลประโยชน์ การสามารถป้องกันการให้อยู่รอดในสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง สนองตอบต่อความต้องการและความคาดหวังของสมาชิก นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับชนิดของกลุ่มคนและสถานการณ์ ซึ่งเป็นปัจจัยที่จะทำให้ผู้นำประสบความสำเร็จในการปฏิบัติภาระหน้าที่ดังกล่าวด้วยหรือไม่

ทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่ (Structural-Functional Theory)

แนวความคิดทางมานุษยวิทยาอีกแนวทางหนึ่งที่เกิดขึ้นจากความขัดแย้งกับทฤษฎีวิวัฒนาการ คือ แนวความคิดแบบหน้าที่นิยม(Functionalism) แนวความคิดนี้คล้ายคลึงกับแนวความคิดของโบแอสในแง่ของการเน้นการทำความเข้าใจภาคสนามและการเก็บบันทึกข้อมูลทางสังคมวัฒนธรรมอย่างละเอียดถี่ถ้วนแต่แนวความคิดนี้ก็มิใช่แตกต่างจากแนวความคิดของโบแอส โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นของการไม่ให้ความสำคัญหรือความสนใจต่อประวัติศาสตร์ หรือการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรมแต่กลับสนใจสังคมวัฒนธรรมในลักษณะที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยไม่คำนึงหรือเปรียบเทียบกับความเป็นมาในอดีตนักมานุษยวิทยาสองท่านซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้กำเนิดทฤษฎีหน้าที่นิยม คือ Radcliffe-Brown (1881-1955) และ Malinowski (1884-1942)

ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 ขณะที่โบแอสกำลังฝึกนักมานุษยวิทยาอเมริกันรุ่นแรก ๆ อยู่ที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย แรดคลิฟฟ์-บราวน์ก็กำลังศึกษาวิชามานุษยวิทยากับริเวอร์ส(W.H.R. Rivera) และเฮดดอน (A.C.Haddon) ปรมาจารย์ของมานุษยวิทยาอังกฤษมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ในปี ค.ศ.1906 แรดคลิฟฟ์-บราวน์เดินทางไปทำการวิจัยภาคสนามที่หมู่เกาะอันดามัน ข้อมูลจากการทำวิจัยครั้งนี้ได้รวบรวมอยู่ในหนังสือ The Andaman Islanders (1922) ซึ่งเป็นหนังสือที่สร้างชื่อเสียงให้กับแรดคลิฟฟ์-บราวน์เป็นอย่างมาก นอกจากนั้นท่านยังได้ทำการวิจัยภาคสนามอีกหลายครั้งในออสเตรเลีย(1910-1912)และแอฟริกาใต้ (1916-1919)แรดคลิฟฟ์-บราวน์ได้รับเชิญให้เป็นศาสตราจารย์ทางด้านมานุษยวิทยาประจำมหาวิทยาลัยหลายแห่งเช่นอ็อกฟอร์ด เคปทาวน์ ซิดนีย์และชิคาโก ผลงานสำคัญของแรดคลิฟฟ์-บราวน์มีอยู่หลายชิ้นด้วยกัน เช่น Three Tribes of Western Australia (1913), The Social Organization of Australoan Tribes (1913), African Systems of Kinship and Marriages (1950) และ Structure and Function in Primitive Society (1952) เป็นต้น

แนวคิดแบบหน้าที่นิยมของแรดคลิฟฟ์-บราวน์ เป็นการมองสังคมโดยเปรียบเทียบกับสิ่งมีชีวิต (Organism) ตัวอย่างเช่น ร่างกายของคนเราประกอบด้วยระบบการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ซึ่งแต่ละระบบก็มี “โครงสร้าง” และ “หน้าที่” ของตัวเอง เช่น ระบบย่อยอาหาร ประกอบด้วยอวัยวะต่างๆ เช่น กระเพาะ ลำไส้ ฯลฯ เพื่อทำหน้าที่ย่อยอาหารเป็นของเหลวและดูดซึมไปตามเส้นเลือด เป็นต้น ทุกๆ ระบบภายในร่างกายจะทำหน้าที่อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ร่างกายมีชีวิตรูปแบบปกติสุข หากระบบใดหยุดทำหน้าที่ก็จะทำให้เกิดอาการผิดปกติของร่างกาย สังคมก็เช่นเดียวกันประกอบไปด้วยระบบต่าง ๆ เช่น ระบบครอบครัว เศรษฐกิจ ศาสนา การเมือง ฯลฯ ซึ่งแต่ละระบบก็มีโครงสร้างและหน้าที่เฉพาะแต่ละระบบจะทำหน้าที่เพื่อให้สังคมดำเนินไปอย่างราบรื่น

หน้าที่ของนักมานุษยวิทยาตามทัศนะของแรดคลิฟฟ์-บราวน์ก็คือ การค้นหาและอธิบายว่าระบบต่าง ๆ ของสังคม มีโครงสร้างและหน้าที่อย่างไร แต่ละระบบมีความสัมพันธ์กันอย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างระบบต่าง ๆ ของสังคมก็คือ โครงสร้างสังคม (Social Structure) นั่นเอง ในแต่ละระบบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างจะประกอบไปด้วย “สถาบัน” (Institutions) ต่างๆ เช่นระบบศาสนา จะประกอบไปด้วยพิธีกรรม ความเชื่อ องค์การทางศาสนา ฯลฯ ซึ่งแต่ละสถาบันจะทำหน้าที่ร่วมกันอย่างใกล้ชิดเพื่อให้ระบบดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ระบบต่าง ๆ ของสังคมจะทำงานอย่างใกล้ชิดเพื่อรักษา “ความสมดุล”(Equilibrium) ของสังคมเอาไว้

แรดคลิฟฟ์-บราวน์ได้นำเอาเมโนท์ส์ในเรื่อง “หน้าที่” (Function) มาจากเดอร์ไคม์ (Emile Durkheim) นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศสโดยนำมาใช้ผสมกับเมโนท์ส์เรื่อง “โครงสร้างสังคม” บางครั้งแนวความคิดของแรดคลิฟฟ์-บราวน์จึงได้รับการขนานนามว่า “โครงสร้างหน้าที่นิยม” (struturalfunctionalism) เพื่อแยกแยะออกจากแนวคิดหน้าที่นิยมของมาลินอสกี

แรดคลิฟฟ์-บราวน์เสนอว่า เราสามารถศึกษาโครงสร้างของสังคม(หรือความสัมพันธ์ของคนในสังคม) โดยดูจากหน้าที่พฤติกรรมต่างๆ ว่ามีส่วนช่วยในการสร้างความเป็นปึกแผ่นและรักษาความสมดุลของสังคมได้อย่างไรบ้าง ตัวอย่างเช่น แรดคลิฟฟ์-บราวน์อธิบายพิธีกรรม ความเชื่อและเทพนิยายต่างๆ ของชาวอันดามันว่าเป็นส่วนหนึ่งของระบบศาสนาซึ่งมีหน้าที่เสริมสร้าง ความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในสังคม พิธีกรรมช่วยเสริมสร้าง “อารมณ์ร่วม” (Collective Emotions) และช่วยควบคุมความประพฤติของสมาชิกสังคมให้อยู่ในกรอบของจารีตประเพณี กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พิธีกรรมมีหน้าที่หลักในการช่วยบำรุงรักษาความสามัคคีกลมเกลียวระหว่างสมาชิกสังคม ส่วนการตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจนั้น เป็นหน้าที่รองลงมาของพิธีกรรมมานุษยวิทยาและการประยุกต์ใช้ทฤษฎีในการอธิบายพฤติกรรม

ในที่นี้ได้เลือกพิจารณาทฤษฎีพื้นฐานทางมานุษยวิทยาบางส่วน เพื่อสื่อความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับประเด็นและแนวทางการศึกษาเชิงมานุษยวิทยา ประเด็นสำคัญประการหนึ่งที่ควรทำความเข้าใจตรงจุดนี้คือ ฐานทฤษฎีที่แตกต่างกันย่อมนำไปสู่กรอบการวิเคราะห์ วิธีการเก็บข้อมูล และแนวทางการประยุกต์ใช้ทฤษฎีเพื่ออธิบายพฤติกรรมในลักษณะที่แตกต่างกันไปด้วย

ตัวอย่างเช่น สังคมดั้งเดิมมากมายหลายแห่งมีพิธีกรรมการเปลี่ยนสถานภาพของเด็กผู้ชาย (Male initiations rites) เพื่อเปลี่ยนสถานภาพจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ พิธีกรรมเหล่านี้อาจมีรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามแต่ละสังคมวัฒนธรรมแต่ละแห่ง แต่โดยเนื้อหาสาระแล้วพิธีกรรมการเปลี่ยนสถานภาพจะเป็นการแยกเด็กออกไปจากสังคมในช่วงระยะเวลาหนึ่งบังคับให้เด็กทนทุกข์ทรมานต่างๆ เช่น อดอาหาร อดนอน การตะคอก เขียนดีไปจนถึงขั้นการขลิบหนังหุ้มอวัยวะเพศ(Circumcision) และการอบรมสั่งสอนให้มีความสามัคคีภายในกลุ่ม เป็นต้น

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีที่แตกต่างกันมาอธิบายพิธีกรรมการเปลี่ยนสถานภาพของเด็กผู้ชายก็ย่อม ทำให้คำอธิบายหรือมุมมองแต่ละชุดมีความแตกต่างกัน เช่น เบอร์ตัน (Roger V. Burton) และ ไวต์ดิง (John W.M. Whiting) นักมานุษยวิทยาจิตวิทยาได้นำเอากรอบทฤษฎีจิตวิทยามาอธิบายพิธีกรรมการเปลี่ยนสถานภาพว่า ในสังคมที่เด็กผู้ชายนอนกับแม่เป็นเวลาหลายปี (ในสังคมเหล่านี้มักมีกฎหมายห้ามการร่วมประเวณีระหว่างสามีภรรยาหลังการคลอดบุตรอย่างน้อยหนึ่งปี) เด็กผู้ชายจะมีความใกล้ชิดผูกพันกับเพศหญิงและมีความเป็นผู้หญิง (Femininity) สูง เมื่อเด็กเติบโตขึ้นและเริ่มเรียนรู้บทบาท

ตามเพศของผู้ชายก็จะเกิดความรู้สึกขัดแย้งทางเอกลักษณ์ (Identity) และทำให้การปรับตัวเป็นผู้ใหญ่มีความราบรื่นมากขึ้น

ในขณะเดียวกัน แฟรงก์ ยัง (Frank Young) นักมานุษยวิทยาหน้าที่ยิม ได้อธิบายพิธีกรรมการเลื่อนสถานภาพของเด็กผู้ชายว่ามี “หน้าที่” ในการเสริมสร้างความเป็นปึกแผ่นให้กับองค์กรทางการเมือง พิธีกรรมนี้ช่วยต่อยอดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความสมานฉันท์ในกลุ่มเด็กผู้ชายเพราะเด็กเหล่านี้จะต้องทำงานร่วมกันต่อไปในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นการล่าสัตว์ การศึกษา สงครามหรือในกิจกรรมอื่น ๆ ของสังคม ยังได้เสนอว่าสังคมใดที่ผู้ชายมีอำนาจและมีการรวมตัวกันสูง พิธีกรรมการเลื่อนสถานภาพของเด็กผู้ชายก็จะมีพลังความรุนแรงมากขึ้น

ประเด็นสำคัญสำหรับการพิจารณาตรงนี้ มิได้อยู่ที่ว่าคำอธิบายพิธีกรรมการเลื่อนสถานภาพของใครเป็นสิ่งที่ถูกต้องน่าเชื่อถือมากกว่ากัน และการอธิบายทั้งสองแนวก็ไม่จำเป็นต้องถูกต้องเสมอไป การหยิบยกเอาความแตกต่างของการอธิบายมานำเสนอ ณ จุดนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าการเอาทฤษฎีที่แตกต่างกันมาศึกษาปรากฏการณ์เดียวกัน ทำให้เราได้รับมุมมองและคำอธิบายที่แตกต่างกันออกไป

กรอบทฤษฎียังเป็นตัวกำหนดแนวทางในการทำวิจัย การตั้งประเด็นคำถาม การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลจากการทำวิจัยภาคสนามอีกด้วย การไม่ยึดติดอยู่กับทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง การเลือกใช้กรอบทฤษฎีที่หลากหลาย โดยพิจารณาจากความเหมาะสมกับประเด็นที่นักมานุษยวิทยาสนใจศึกษาและบริบทสังคมแต่ละแห่ง จึงเป็นวิธีการอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งนักมานุษยวิทยาหลายท่านในปัจจุบันเลือกใช้ (Radcliffe-Brown. 1940 : 233-234)

ทฤษฎีทางสุนทรียศาสตร์ (Aesthetic Theory)

การสร้างความสำเร็จในแนวคิดของสุนทรียศาสตร์อย่างสมบูรณ์นั้น ค่อนข้างยากในการหาข้อยุติ ซึ่งมีมิติและมุมมองที่หลากหลาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระบบการเรียนรู้และวัฒนธรรมตะวันตกกับตะวันออกแตกต่างกัน สุนทรียศาสตร์ขยายมาจากรากฐานเดียวกันกับแนวคิดเชิงปรัชญาของตะวันตก ซึ่งตะวันตกเองแยกปรัชญากับศาสนาออกจากกัน แต่ความหมายสุนทรียศาสตร์ในมุมมองของตะวันออกนั้น แนวคิดเชิงศาสนากับปรัชญาอยู่ในตัวเดียวกัน สุนทรียศาสตร์ยังมีลักษณะความหมายที่หลากหลาย (Pluralistic Meanings) เพราะเนื่องจากเป็นศาสตร์สัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้และศาสตร์ความรู้แขนงอื่น ๆ อีกมาก ซึ่งความหมายทางสุนทรียศาสตร์ที่ผู้วิจัยนำมาเป็นประเด็นตัวอย่าง จึงเป็นความหมายพื้นฐานทั่วไป

นักวิชาการได้ให้ความหมายของสุนทรียศาสตร์ ไว้หลายท่าน อาทิ เพลโต (Plato) กับ อริสโตเติล (Aristotle) (สุชาติ สุทธิ. 2541 : 10) ให้นิยาม Aesthetics ไว้ว่า เป็นการเรียนรู้ประสบการณ์ของความรู้สึก อันเกิดจากความงามจากธรรมชาติและศิลปะ สอดคล้องกับ ฟเลว (Flew. 1979 : 6) กล่าวว่า สุนทรียศาสตร์ คือ การศึกษาศิลปะเชิงปรัชญา ส่วนนักปรัชญาชาวเยอรมันได้เสนอว่า การตัดสินคุณค่าของสุนทรียศาสตร์นั้นไม่ไปตามกรอบของเชิงทฤษฎี หรือคุณค่าเชิงปฏิบัติการหรือพฤติกรรม แต่เป็นการตัดสินคุณค่าความพอใจเป็นหนึ่งเดียวของจิตพิสัย ที่สะท้อนออกมาจากภายในจิตใจคน ดังนั้นสุนทรียศาสตร์จึงเป็นตัวสมานระหว่างความรู้สึกกับพฤติกรรมตามธรรมชาติของคน ซึ่งหมายถึงจิตที่มีความเป็นอิสระเสรีตามธรรมชาติของมนุษย์ (Kant. 1790 : 11)

สุนทรียศาสตร์เชิงความคิดแนวตะวันออก(Eastern Conceptual Aesthetics) ยึดถือรากฐานวัฒนธรรมของพราหมณ์และพุทธ ซึ่งมีอิทธิพลต่อศิลปะและความงามของไทย โดยมีพื้นฐานแนวคิดที่ว่า ปรัชญา ศาสนา สุนทรียศาสตร์ และศิลปะ มิได้ประยุกต์แยกตัวออกมาเป็นเรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะ เพราะแนวคิดตะวันออกเชื่อว่าไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดแยกออกจากกันได้ หรือทั้งหมดรวมอยู่เป็นสิ่งเดียวกันในโลกทางวัฒนธรรมของวิญญาน ทั้งนี้เพราะปรัชญา ศาสนา สุนทรียศาสตร์ และศิลปะ นอกจากนำไปสู่ความโปรดปรานทางใจในโลกของโลเกียะแล้ว ยังนำไปเป็นสิ่งที่หล่อเลี้ยงความต้องการทางวิญญานในโลกของธรรมะอีกด้วย

สุนทรียศาสตร์เชิงการคิดของพราหมณ์ (Bramanistic Conceptual Aesthetics) หากมองในเชิงทฤษฎีของสุนทรียญาณ อันเป็นต้นแบบเฉพาะและสำคัญของสุนทรียศาสตร์ตะวันออก หรือสุนทรียศาสตร์ที่เป็นบ่อเกิดของศิลปะในวัฒนธรรมทางวิญญานนั้น หมายถึง การให้ญาณสมาธิเป็นวิถีทางหรือตัวแปรในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะทุกรูปแบบของศิลปะที่ปรากฏออกมาให้เห็นและรับรู้ได้นั้น เกิดจากปรัชญาทางความงาม (Philosophy of Beauty) ซึ่งเป็นความงามในจักรวาลของอุดมคติ ละเอียดลออทุกแง่มุมโดยใช้การคิดคำนวณทางจินตนาการออกมาด้วยระบบมาตราเชิงอุดมคติ มากกว่าสาระของความงามที่มาจากการรับรู้ของส่วนหนึ่งส่วนใดของธรรมชาติรอบตัวที่พบเห็นโดยตรงบนพื้นโลก แนวคิดเชิงเหตุผลของตรรกศาสตร์ (Logical Reason) ที่เรียกว่าศิลปะเชิงสัญลักษณ์ มีอิทธิพลอยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์ของศิลปะตะวันออกทุกรูปแบบของพราหมณ์และพุทธ นับตั้งแต่ยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน

รูปแบบของศิลปะ (The Term of Arts) ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าสาระสำคัญของความเป็นศิลปะนั้นเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาลที่ไหลวนผ่านสายธารของอุดมคติ เป็นวิญญานอยู่ภายในของแต่ละจุดของปรากฏการณ์ที่รับรู้ได้จากรูปแบบของศิลปะ นับตั้งแต่ศิลปะอักษร บทกวี การประพันธ์ ซึ่งมีสาระทางความงาม เช่น การพรรณนาลักษณะความสวยงามของใครสักคนในบทวรรณกรรม ความสวยงามของผู้นั้นจะปรากฏออกมาให้รับรู้และสัมผัสกับความเป็นจริงได้ ในทำนองเดียวกันในศิลปะการแสดงที่เป็นรูปแบบของนาฏกรรม (Dramatic Arts) คละเคล้ากับความไพเราะและความหวานฉ่ำของบทขับและเสียงเพลงที่สื่อความหมายแก่ความสวยงามของผู้นั้น เป็นการเฉพาะจากศิลปะดนตรี (Musical Arts) และหากจะมองหาความสวยงามของผู้นั้นเป็นภาพลักษณะทางการเห็นนั้นหมายถึงทัศนศิลป์ (Visual Arts) ทั้งหมดคือความสวยงามที่หมายถึงใครคนนั้นจากปรากฏการณ์ในแต่ละรูปแบบของศิลปะ ด้วยเกณฑ์ความงามของผู้สร้างสรรค์ศิลปะแต่ละรูปแบบ โดยศิลปินสาขานั้นจะต้องยึดถือเป็นเกณฑ์ของ สัจธรรมที่มั่นคงในอุดมคติตามวิชาชีพศิลปะของตนเอง จากการคำนวณความเหมือนใครคนนั้น ตั้งอยู่บนความสัตย์ เพื่อให้ได้ปรากฏการณ์ที่หมายถึงใครคนนั้นได้อย่างแท้จริงทั้งการพรรณนาจากบทกวีหรือวรรณกรรม ตัวแสดงในนาฏกรรม บทขับหรือเสียงเพลงในศิลปะดนตรีหรือภาพที่รับรู้จากผลงานทัศนศิลป์ ย่อมสื่อคุณค่าทางความงามของใครคนนั้นออกมาให้รับรู้ได้เสมอกัน (สุชาติ สุทธิ. 2541 : 20)

การแสดงออกทางอารมณ์ (The Expression Theory) E.F. Carritt ได้เสนอแนวคิดไว้ในหนังสือ ทฤษฎีความงามเมื่อปี ค.ศ. 1914 และ R.G. Collingwood ได้เสนอแนวคิดไว้ในหนังสือ หลักของศิลปะ เมื่อปี ค.ศ. 1938 ว่าการแสดงออกทางอารมณ์เป็นการนำไปสู่การเคลื่อนไหวทางศิลป์ ผลงานด้านศิลปะคือการแสดงออกทางอารมณ์ของศิลปินเผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยเฉพาะเผยแพร่กับผู้ที่มีความต้องการทางด้านศิลปะ

การใช้พลังอารมณ์ของศิลปิน เพื่อปลุกและสื่ออารมณ์แล้วรวบรวมลงไปงานศิลปะนั้น เพลโต อริสโตเติล รวมทั้งนักวาดศิลป์ชาวกรีก และชาวโรมันท่านอื่น ได้สังเกตมานานแล้ว สิ่งนี้อาจเป็นสิ่งใหม่คือ การสร้างทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ขึ้นใหม่ทั้งหมด Leo Tolstoy นักเขียนและนักปรัชญาชาวรัสเซีย ได้เสนอแนวคิดของท่านในหนังสือชื่อ ศิลปะคืออะไร เมื่อปี ค.ศ. 1893 ก่อนสาส์นศิษย์ของโคเรเซ จะนำเอาความคิดนี้ขึ้นมาพิจารณา โดยท่านได้อธิบายเรื่องราวศิลปะที่ทำให้ประสบการณ์สุนทรียะกับมนุษย์ ด้านคุณธรรมและอารมณ์เสรีทางศาสนา ที่ปราศจากกามตัณหา งานศิลปะที่แท้จริงตามที่คณะของท่านคืองานที่สามารถทำให้ผู้อื่นคล้อยตามอย่างเต็มที่กับอารมณ์ของศิลปินที่อยู่ในผลงานศิลปะนั้นๆ (ไพฑูรย์พัฒน์ใหญ่ยิ่ง. 2541 : 28)

แนวคิดที่ว่าด้วยความงาม ทักษะที่แตกต่างกันของสุนทรียศาสตร์เหล่านั้น ก็ให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับความงามขึ้นหลายแนวคิด ดังนี้

1. ความงามเป็นคุณสมบัติของวัตถุ ผู้เชื่อในทฤษฎีนี้เชื่อว่าวัตถุต่าง ๆ ล้วนแต่มีความงามในตัวของตัวเอง เช่น สวยเพราะสีส้ม ทรวดทรง พื้นผิว ไม่ว่าเราจะสนใจวัตถุนี้หรือไม่ การที่เราเริ่มให้ความสนใจในวัตถุนั้นก็เพราะความงามของวัตถุนั้นเอง Aristotle ให้ทักษะเกี่ยวกับความงามที่เป็นวัตถุวิสัยนี้ว่า สุนทรียธาตุนั้นมีจริง โดยไม่ขึ้นกับความคิดของมนุษย์ สุนทรียธาตุ มีมาตรการตายตัวในตัวเอง ดังนั้นความงามทางวัตถุจึงเป็นความสมบูรณ์อันเกิดจากรูปร่าง รูปทรง สี สีสัน สัดส่วนที่ประกอบกันเข้าอย่างกลมกลืน มีความสมดุล จึงถือว่าความงามที่เป็นวัตถุวิสัยหรือสุนทรียธาตุนั้นเป็นความงามที่สมบูรณ์แบบ

2. ความงามคือความรู้สึกเปลितเปลิบ แนวคิดตามทฤษฎีนี้กล่าวคือ การที่เราจะมองเห็นคุณค่าของความงามในสิ่งใด จิตจะเป็นตัวกำหนดความงาม Plato ได้ให้ทักษะเกี่ยวกับเรื่องของความงามว่า ความงามที่แท้จริงนั้นอยู่ที่โลกจินตนาการ (World of Idea) ท่านเชื่อว่าความงามอยู่ที่จิตเป็นตัวกำหนด ส่วนความคิดนั้น อยู่ในห้วงแห่งจินตนาการที่อยู่นอกเหนือไปจากโลกนี้ กล่าวคือ ต้นแบบแห่งความงามขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่มีลักษณะใกล้เคียงกับจินตนาการในต้นแบบมากเพียงใดย่อมถือว่าเป็นความงามเพียงนั้น ความชอบความเปลิดเปลิบเป็นสิ่งแสดงถึงคุณค่าตามมา

3. ความงามเป็นสภาวะสัมพันธ์ นักคิดบางคนเชื่อว่าความงามไม่ใช่เป็นจิตวิสัยอย่างสิ้นเชิงและก็ไม่ใช่เป็นวัตถุจิตวิสัยอย่างสิ้นเชิงเช่นกัน แต่เป็นสภาวะสัมพันธ์ระหว่างวัตถุกับบุคคล ทักษะนี้ก็นับว่ามีส่วนถูกต้องอยู่กับการยอมรับว่าทั้งบุคคลและวัตถุมีความสำคัญด้วยกันทั้งคู่ ในการตีคุณค่าทางสุนทรียะ แต่เราก็ต้องยอมรับว่าความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งสองสิ่งดังกล่าวมาแล้วนั้นเองที่เป็นรากฐานรองรับคุณค่าทางสุนทรียะอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นการที่จะอธิบายว่า ความงามคือ สภาวะสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจึงเป็นคำอธิบายที่ไม่หนัก

ทฤษฎีทางสุนทรียรสหรือราสา (Aesthetic Theory of Rasa)

ทฤษฎีสุนทรียรส หรือราสา (Aesthetic Theory of Rasa) หรือทฤษฎีความงามที่มาจากการสัมผัสเปรียบเทียบกับเสมือนความเป็นรสชาติ (Flavor) ของสิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่กระทบกับความรู้สึกของการรับรู้ทางกาย จิต และวิญญาณของมนุษย์ ราสา (Rasa) จึงหมายถึง ความงาม (Beauty) เป็นคุณค่าทางสุนทรียภาพอันเป็นแกนหลักของการศึกษาสุนทรียศาสตร์ ตามแนวคิดของศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูสุนทรียศาสตร์พราหมณ์หรือฮินดูราสา (Rasa) หรือทฤษฎีรส ฤาษีในตำนานชื่อ ภรต (Bharata) ราว พ.ศ. 1043) เป็นผู้นำคำว่า ราสา (Rasa) มาใช้กับอารมณ์ต่างๆ อันเป็นไปตามธรรมชาติของมนุษย์ เช่น ความยินดี เศร้า โกรธ ความเป็นวีรบุรุษ ความกลัว ความน่ารังเกียจ และความประหลาดใจ

อารมณ์ดังกล่าวถูกแปรเปลี่ยนโดยศิลปินเป็นรสต่างๆ เช่น น้ำสงสาร น้ำพิศว และเรื่องของอารมณ์หรือเพศสัมพันธ์ โดยมีได้ถือว่าอารมณ์เป็นการดูหมิ่นจริยธรรม แต่ยอมรับว่าเหมาะสมสำหรับชีวิตที่ดีนักปรัชญาอินเดีย (ฮินดู) สนใจกับความสำเร็จของรสชาติ เกี่ยวกับประสบการณ์ทั้งหมดของการสร้างและซาบซึ้งในศิลปะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศิลปะการแสดงและต่อรสชาติชนิดต่างๆ เช่น รสชาติ ที่คนรู้สึกหรือถูกสร้างขึ้น นับว่าเป็นการเพิ่มคุณค่าของศิลปะยิ่งขึ้นที่กระทบกับความรู้สึกของการรับรู้ทางกาย จิตและวิญญาณของมนุษย์ โดยทั่วไปคนทั้งหลายเข้าใจเรื่อง “รสชาติ” ว่าเป็นความรู้สึกอรรถาธิบายทางลิ้นจนเข้าใจผิดไปเป็นเรื่องอาหารการกินเท่านั้น อันที่จริงแล้ว “รสชาติ” เป็นผลที่เกิดจากอายตนะทั้ง 6 คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ ซึ่งจัดเป็นอายตนะภายใน ที่จะเป็นเครื่องติดต่อกับอายตนะภายนอก คือ รูป เสียง กลิ่น รส โสภณพละ และธรรมารมณ์ รสชาติทางตา ได้แก่ การรับรู้ความสวยงามของรูป รสชาติทางหู ได้แก่ การรับรู้ความไพเราะของเสียง รสชาติทางจมูก ได้แก่ การรับรู้ความหอมทางกลิ่น รสชาติทางลิ้น ได้แก่ การรับรู้ความอร่อยของรสชาติอาหาร รสชาติทางกาย ได้แก่ การรับรู้ความสวยงามทางการสัมผัส และรสชาติทางใจ ได้แก่ การรับรู้อันหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นความงามของรูปและเสียง กลิ่น ความอร่อย ความนุ่มนวลอ่อนหวาน ผ่านเข้าสู่ใจโดยตรง โดยไม่ต้องส่งผ่านทางอายตนะภายในทั้ง 5 แต่ประการใด การรับรู้ “รสชาติ” ผ่านทางใจโดยตรง เกิดจากความคิดและจินตนาการ โดยมีประสบการณ์ตรงพื้นฐาน ถ้าไม่มีประสบการณ์ตรงมาก่อน รสชาติทางใจจะไม่เกิดขึ้นเลย โดยทั่วไปรสชาติทางใจจะเกิดขึ้นขณะที่จิตเข้าสู่ภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น (Psychic distance) หรือสมาธิ ซึ่งจะต้องอาศัยการปฏิบัติสมาธิ จนสามารถนิมิต แล้วนำมาสร้างสรรค์เป็นงานศิลปะได้ (สุชาติ สุทธิ. 2542 : 23)

จากแนวความคิดตามทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์เชื่อมโยงกับประเด็นการจัดการเรียนการสอนดนตรี โดยศึกษาด้านสุนทรียภาพอันเกิดจากการฟัง การมองเห็น และการสัมผัสกับศิลปะการแสดงและการบรรเลงดนตรีของวิทยาลัยดนตรี สถาบันศิลปะแห่งมณฑลยูนนานตลอดจนการวิเคราะห์ด้านการเข้าถึงสุนทรียภาพของผู้แสดงและผู้บรรเลงดนตรีแล้ว ปัจจัยแห่งสุนทรียศาสตร์ล้วนเป็นผลอันจะก่อให้เกิดความงาม สร้างสรรค์พลังในการแสดงและการบรรเลงดนตรี ซึ่งจะช่วยให้ผู้เสพได้รับความสุข ความประทับใจ ตลอดจนช่วยให้การแสดงและการบรรเลงดนตรีตลอดจนนักดนตรีได้รับความนิยมและมีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

เฉลิมพล งามสุทธิ (1980 : ไม่มีเลขหน้า) ได้สำรวจทัศนคติของผู้ที่ศึกษาดนตรีไทยเกี่ยวกับการศึกษาดนตรีไทยในประเทศไทย พบว่า ทัศนคติต่อการศึกษาดนตรีไทยระหว่างผู้บริหารและผู้สอนดนตรีมีทัศนคติที่ดีต่อการสนับสนุนการศึกษาดนตรีไทย ไม่แตกต่างกันแต่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิธีการบริหารและวิธีสอนดนตรี อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างทั้งสองคือ ทั้งผู้บริหารและผู้สอนดนตรียอมรับและเข้าใจข้อที่ว่า ดนตรี เป็นการศึกษาทางวิชาการที่มีความสำคัญเท่าเทียมกับวิชาอื่นๆ

ปราณี เจียรดิษฐ์อาภรณ์ (1972 : 95) ได้วิจัยบทบาทของดนตรีไทยในสังคมไทยศึกษาในเฉพาะกรณีประเทศไทย ผลการวิจัย สรุปเป็นสาระสำคัญดังนี้ ดนตรีไทยใช้ความจำเป็นหลักในการจำเพลงต่างๆวิธีการเรียนจะเรียนกันตัวต่อตัว ครูผู้สอนมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนจะต้องฝึกตัวเป็นศิษย์ โดยจะต้องผ่านพิธีเกี่ยวกับครุถึง 3 พิธี คือ พิธียกครู ไหว้ครู และพิธี

ครอบครู ดังนั้นจึงทำให้ศิษย์ต้องอยู่ในกรอบประเพณี ยึดมั่นในคำสอนของครูโดยไม่มีใครกล้าเปลี่ยนแปลงประเพณีการเล่นดนตรีไทย ที่เคยทำสืบเนื่องมาแต่โบราณ

ณัฐวุฒิ มาจันทิก (2544 : 1) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ ตามหลักสูตรดนตรีระดับประถมศึกษา พ.ศ.2533 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษาอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ โดยภาพรวมด้านกิจกรรมเน้นจังหวะ กิจกรรมการฟังและร้องเพลง กิจกรรมนาฏศิลป์อยู่ในระดับปานกลางและนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่มีเพศระดับชั้นเรียนและขนาดโรงเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ โดยภาพรวมด้านกิจกรรมเน้นจังหวะ กิจกรรมเน้นการฟังและร้องเพลง กิจกรรมนาฏศิลป์ไม่แตกต่างกัน

นิพนธ์ วรรณเวช (2544 : 1) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการสอนดนตรีกลุ่มวิชาเลือกเสรีระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร ผลวิจัยพบว่า ครูดนตรีมีสภาพการสอนวิชาดนตรีด้านหลักสูตร เนื้อหา วิธีสอน สื่อการสอนและวัดผลประเมินผล เมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมากและด้านสื่อการสอนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาการสอนวิชาดนตรี ด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอน สื่อการสอนและการวัดผลประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง ครูดนตรีส่วนใหญ่ต้องการให้มีการสัมมนาหลักสูตรวิชา ต้องการให้มีตำราด้านการเรียนการสอนให้เพียงพอและเห็นว่า ควรเพิ่มเวลาสำหรับการเรียนการสอนให้มากขึ้น

ไพรัช ธีรภุคศิริ (2544 : 1) ได้ศึกษาสภาพการสอนวิชาดนตรีในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาด้านตัวครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางดนตรี ได้รับมอบหมายงานอื่นๆ นอกเหนือจากงานสอนหลายอย่าง ครูผู้สอนต้องทำหน้าที่ครูประจำชั้นและต้องสอนหลายวิชา วิชาดนตรียังไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาการ การแข่งขันทางวิชาการจึงเน้นหนักในวิชาสามัญ ทำให้การจัดกิจกรรมวิชาดนตรีไม่บรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตร ปัญหาด้านการเตรียมการสอนพบว่า ครูผู้สอนไม่ได้วิเคราะห์หลักสูตร มีทำแผนการสอน การจัดสื่อไม่สอดคล้องกับกิจกรรม ครูผู้สอนไม่มีการวิเคราะห์เครื่องมือวัดผล ปัญหาด้านการเรียนการสอนพบว่า ครูผู้สอนไม่สอนด้านเนื้อหาสาระทางดนตรี

ธวัช เต็มถวน (2548 : 134-136) ได้ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกรมศิลปากร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกรมศิลปากร ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วย 1) ด้านหลักสูตร ได้แก่ การพัฒนาหลักสูตร การประเมินหลักสูตร และการบริหารหลักสูตร 2) ด้านอาจารย์ ได้แก่ การสรรหาอาจารย์ การกำหนดภารกิจของอาจารย์ การประเมินผลการปฏิบัติงานอาจารย์ และการพัฒนาอาจารย์ 3) ด้านกระบวนการเรียนการสอน ได้แก่ การทำแผนการสอน การจัดทำประมวลการสอน การจัดตารางสอน การจัดอาจารย์เข้าสอน วิธีการสอน และการสอนซ่อมเสริม 4) ด้านนักศึกษา ได้แก่ การคัดเลือกนักศึกษา การพัฒนานักศึกษา และคุณภาพบัณฑิต 5) ด้านการวัดและประเมินผล ได้แก่ หลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล และความรับผิดชอบใน

การวัดและประเมินผล 6) ด้านปัจจัยเกื้อหนุน ได้แก่ อาคารสถานที่ ห้องสมุด อุปกรณ์การสอน และห้องพยาบาล

เทพิกา รอดสการ (2548 : 98-102) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีของ นักศึกษาวิชาเอกดนตรีในมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภาคเหนือ ผลการศึกษาพบว่า

1. นักศึกษาวิชาเอกดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคเหนือมีพฤติกรรมการเรียน วิชาดนตรีโดยรวมและในแต่ละด้านเหมาะสมในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาชายและหญิงมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีโดยรวมและในแต่ละด้านไม่ แตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีโดยรวมและในแต่ละ ด้านไม่แตกต่างกัน

4. นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีโดยรวมและในแต่ละ ด้านไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่มหาวิทยาลัยราชภัฏต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรี โดยรวมและด้านพฤติกรรมการเรียนในห้องเรียนไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านพฤติกรรมการเรียนนอก ห้องเรียนที่นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีแตกต่างกับนักศึกษาที่ ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง และมหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง และมหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูล สงคราม และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรี แตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง และมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรี โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำมี พฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีแตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ปานกลางและสูง เมื่อพิจารณา เป็นรายด้านพบว่า ด้านพฤติกรรมการเรียนในห้องเรียน นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำและปานกลางมี พฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีแตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ส่วนด้านพฤติกรรมการเรียนนอกห้องเรียน นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำมีพฤติกรรมการ เรียนวิชาดนตรีแตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนดนตรีต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรี โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีโดยรวม และในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538 : 1) กล่าวว่า นิัยทางการเรียนคือ คือพฤติกรรมของบุคคล ที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจและความมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ ให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ประกอบด้วย ความตั้งใจเอาใจใส่ต่อการเรียน การ จัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆโดยไม่ย่อท้อต่อ อุปสรรค มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน อดทน รับผิดชอบ พึ่งตนเองและมีความภาคภูมิใจใน ผลการเรียนของตน

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2546 : 5-19) ได้ศึกษารูปแบบการบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษาแนวใหม่ในต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่า การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยในประเทศที่เป็นกรณีศึกษา ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย อังกฤษ มาเลเซียและมองโกเลีย มีนวัตกรรมการบริหารจัดการคล้ายคลึงกันในด้านต่าง ๆ คือ การใช้เทคโนโลยีสื่อสารและสารสนเทศทั้งการบริหารวิชาการ และการดำเนินการมีความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกและการร่วมเป็นเครือข่าย มีการแสวงหารายได้และการควบคุมรายจ่าย มีอิสระในการปกครองตนเอง ผู้เรียนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายมากขึ้น และประการสุดท้ายมุ่งเน้นการควบคุมคุณภาพและปรับปรุงการดำเนินงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการดำเนินงาน

จุมพล พูลภัทรชีวิน (2532) พบว่า สถานะการศึกษาเอกชนสัมฤทธิ์ผลสูง มีความพร้อมด้านอาคารสถานที่ มีความพร้อมทางวัสดุ อุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน ด้านการบริหาร โรงเรียนเอกชนสัมฤทธิ์ผลสูง มีการบริหารแบบประชาธิปไตยกึ่งเผด็จการ การตัดสินใจจะอยู่ใต้ความคิดเห็นของผู้บริหารระดับสูง การบริหารงานมีแผนงานต่างๆ เป็นปฏิทินหรือเป็นลายลักษณ์อักษร ด้านคุณวุฒิของครูมีความพร้อมสูงมากส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ด้านนักเรียนและผู้ปกครองพบว่า นักเรียนโรงเรียนเอกชนสัมฤทธิ์ผลสูงมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ผู้ปกครองคาดหวังที่จะให้นักเรียนเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น

สธน ไรจตระกุล (2546 : ไม่มีเลขหน้า) ได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏ กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริหารฝ่ายวิชาการ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ และประธานโปรแกรมวิชาดนตรี กับผู้สอนวิชาดนตรี จากสถาบันราชภัฏ จำนวน 192 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for window สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลการวิจัยพบว่า 1.ผู้บริหารฝ่ายวิชาการและผู้สอนวิชาดนตรีมีความคิดเห็นต่อสภาพการจัดการเรียนการสอน วิชาดนตรีในสถาบันราชภัฏในด้านการวางแผนงานวิชาการ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการพัฒนาและส่งเสริมทางด้านวิชาการ และด้านการประเมินผลงานวิชาการ อยู่ในระดับปานกลาง 2.ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารฝ่ายวิชาการและผู้สอนวิชาดนตรีในสถาบันราชภัฏในภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

ประพิรพรรณ โพธิ์กระจำจ (2521 : 98) ได้ศึกษาบทบาทในด้านสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน 10 แห่ง พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อบทบาทด้านการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมอยู่ในระดับอยู่ในระดับสูง เป็นการแสดงให้เห็นว่าสถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ

ยุพิน คล้ายมนต์ (2536 : 1-2) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องอิทธิพลของวัฒนธรรมจีนที่มีต่อไทย พบว่า อิทธิพลของวัฒนธรรมจีนที่มีต่อไทย จำแนกได้ดังนี้

1. ศิลปกรรมและสถาปัตยกรรม ได้แก่ จิตรกรรมฝาผนังในศาลเจ้า ภาพวาด ภาพสลักรูปประติมากรรม ลวดลายสิ่งของ ลวดลายนามธรรม ภาพเขียน ฯลฯ

2. ดนตรี นาฏศิลป์และศิลปหัตถกรรม ได้แก่ บทประพันธ์และการบรรเลงดนตรี การแสดงลิลาและนาฏศิลป์ การละเล่นต่างๆ ตลอดจนการประดิษฐ์และการผลิตเครื่องดนตรี เช่น ซอ ซึง ขลุ่ย แคน พิณ ฉิ่ง ฉาบ ของไทย ซึ่งมีลักษณะความคล้ายคลึง ทั้งด้านรูปทรง สันฐาน เสียงและทำนอง

3. ภาษา ภาษาไทยปัจจุบัน ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน มีจำนวนไม่น้อยที่ใช้คำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาจีน ทั้งคำโดด คำผสม ทั้งจีนกลาง กวางตุ้ง แต่จิ๋วและอื่นๆ

4. ระบบความเชื่อทางศาสนาและการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ได้แก่ ความเชื่อในเรื่องผี วิญญาณบรรพบุรุษหรือวีรบุรุษ วีรสตรี ด้านพิธีกรรม การเข้าทรง การกราบไหว้ สัญลักษณ์การให้โชค ลาภสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และความวิบัติต่างๆตามความคิดของศาสนาพุทธและลัทธิเต๋า

ทินกร อัทไพบุลย์ (2555) ได้ทำการวิจัยแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการดนตรีและศิลปะการแสดงของกลุ่มชาติพันธุ์ไทลื้อในมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน สรุปว่าแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการดนตรีและศิลปะการแสดงต้องควบคู่กับนโยบายรัฐดำเนินนโยบายในการใช้วัฒนธรรมความหลากหลายของชาติพันธุ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจโดยใช้การบริหารจัดการและการสืบทอดดนตรีและศิลปะการแสดงดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ไทลื้อและชาติพันธุ์อื่นให้คงอยู่ด้วยความมั่นคงท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Kim-Won (1983 : 341-348) ได้วิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีจีน ราชวงศ์ที่ 2-3 ในคริสต์ศตวรรษที่ 11-16 มีเครื่องเป่าคือ Shang นอกจากนั้นยังกล่าวถึงเครื่องดนตรีที่จากหิน คือ กระดิ่ง และกล่าวถึง กลอง กระดิ่ง ขลุ่ยรูปไข่ ขลุ่ยก่อนกลมที่ทำของดินเหนียว หิน หรือกระดูก เครื่องดนตรีเหล่านี้ปรากฏหลักฐานในจารึก รูปแกะสลัก และทางกายภาพของเครื่องดนตรีที่เหลืออยู่ ซึ่งนำหลักฐานเหล่านี้มาตีความ ทำให้ทราบเครื่องดนตรีที่ใช้เป่าคือ Shang และเครื่องอื่นๆ ใช้บรรเลงร่วมกับการร้องเพลงของคนชั้นสูง นอกจากนี้ยังเกี่ยวพันเพลงและการเต้นที่เรียกว่าการเต้นชนก การเต้นฝน การไล่ผี และใช้ในยามสงคราม

Nettl (1983 : 410) ได้กล่าวถึงความเป็นมา และความสำคัญ ในการศึกษาดนตรีในวัฒนธรรมทางดนตรีที่ไม่ใช่ ดนตรีตะวันตก (Non Western Music) นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการบันทึกตัวโน้ต (Transcription) และหน้าที่ของดนตรีในวัฒนธรรม แหล่งกำเนิดของดนตรีการเปลี่ยนแปลงของดนตรีในฐานะที่ถูกนำไปศึกษาถ่ายทอดทางดนตรีและทำเนียบมุขปาฐะ (Oral Tradition) รวมทั้งเทคนิคภาคสนาม

Dubopxki และคณะ (1955 : 1) ได้ศึกษาวิทยาศาสตร์การประสมเสียงเครื่องดนตรีซึ่งมีใจความว่าลักษณะรวมศูนย์ของกฎเกณฑ์แห่งภาษาดนตรี เป็นพื้นฐานการศึกษาในแง่ขยายตัวแบบธรรมชาติ สังคม ดนตรีวิทยา เสียงดนตรีและมีเสียงจังหวะและทำนองของความสูงต่ำ ความเร็ว ช้า ของดนตรี มีลักษณะพิเศษที่เป็นเอกลักษณ์ทางดนตรีศาสตร์การเกี่ยวข้องของสังคมไม่สามารถตัดแยกออกจากโลกดนตรีได้และศิลปะดนตรีพื้นเมืองของนานาชาติล้วนแล้วแต่เป็นทรัพย์สินสมบัติของมวลมนุษยชาติทั่วโลก

Childs (1976 : 1445-A) ได้วิจัยนวัตกรรมและการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรสำหรับครูสอนดนตรีในรัฐโคโรราโด พบว่า หลักสูตรการสอนวิชาดนตรีในปัจจุบันไม่จำเป็นต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง แต่พบว่าการสอนรายวิชาต่างๆในหลักสูตรนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปและควรให้มีการสร้างนวัตกรรมใหม่ๆขึ้น ส่วนเทคนิคการสอนและอุปกรณ์การสอนนั้นจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยขึ้น เพื่อให้ได้ประโยชน์ทั้งการเรียนการสอนและครอบคลุมถึงการศึกษาดนตรีร่วมสมัยทุกชนิด

Copland (2004 : 1-192) ได้พูดถึง ลักษณะการฟังดนตรีและการสร้างสรรค์ผลงานทางดนตรีรวมทั้งองค์ประกอบทางดนตรี ซึ่งประกอบด้วยจังหวะ ลีลา ทำนอง เสียงประสาน กระแสเสียง คีตลักษณะการประสานเสียง

Nettl (1984 : 296) กล่าวไว้ในหนังสือ Theory and Method in Ethnomusicology ว่าดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เพราะดนตรีเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ซึ่งจะถูกสร้างขึ้นมาให้มีความสอดคล้องกับลักษณะของแต่ละสังคม จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย เพื่อรับใช้สังคมนั้นๆ และยังได้กล่าวถึง บทบาทของดนตรีในสังคมแบบดั้งเดิมว่าดนตรีจะปรากฏอยู่ในวัฒนธรรมของชนกลุ่ม เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงข้อเท็จจริงบางประการของสังคมในอดีต ดนตรีจะมีบทบาทต่อสังคมในอดีตมากทั้งในด้านความบันเทิงและเป็นเครื่องประกอบที่สำคัญของพิธีกรรมครั้งนี้ รวมทั้งการเต้นรำและเพลงเกิดขึ้นจากพื้นฐานของความเชื่อและพิธีกรรม

Malm (1959 : 1-236) ได้กล่าวถึง

1. ดนตรีของชาวเกาะต่าง ๆ
2. ดนตรีของบอเนียว
3. ดนตรีของแอฟริกา, ดนตรีเอธิโอเปียและดนตรีตะวันออกกลาง
4. ดนตรีเอเชียกลาง และเอเชียใต้
5. เอเชียอาคเนย์
6. เอเชียตะวันออก
7. เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยได้พูดถึงเครื่องดนตรี ระบบเสียงและลักษณะการผสมวง มีภาพและโน้ตสากลประกอบ

Miller และ Chonpairot (1995 : 1-24) ได้พูดถึงเครื่องดนตรีประเทศต่างๆ ว่าแบ่งเป็น 4 ประเภท เครื่องเป่า (Aero phones) เครื่องสาย (Chordophones) กลอง (Membranophones) เครื่องตี (Idiophones) และได้กล่าวถึงระบบเสียง และบันไดเสียง

Sachs (1940 : 25-59) กล่าวถึงการกำเนิดของเครื่องดนตรีหรือเครื่องกระทบเริ่มจากการเคลื่อนไหวร่างกายที่เป็นจังหวะ การกระตืบเท้า การตบมือ การตบเข่า การตบสะโพกและส่วนอื่นๆ จากธรรมชาติของร่างกาย ในการประกอบการเต้นรำรวมถึงการนำเอาวัสดุต่างๆจากธรรมชาติเพื่อมาทำเป็นเครื่องตีประเภทต่างๆ เช่น เครื่องเขย่า เครื่องกระทบ บั้งกระทบ เครื่องเคาะ และกลองประเภทต่าง ๆ

Giuriati (1988 : 286-302) มหาวิทยาลัย แมรีแลนด์ (University of Maryland) ทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก เรื่อง ดนตรีดั้งเดิมของกัมพูชาในกรุงวอชิงตันดีซี (Khmer traditional music in Washington, D.C 1988) เมื่อปี ค.ศ. 1998 มีความมุ่งหมายเพื่อทราบถึงกระบวนการก่อตั้ง การผสมผสานทางวัฒนธรรมทางดนตรีของกัมพูชากับสังคมอเมริกัน ใช้เวลาในการศึกษา 3 ปี โดยศึกษาจากนักดนตรีอาชีพและกึ่งอาชีพ โดยศึกษาจากบทเพลงต่าง ๆ จำนวน 80 เพลง มีทั้งเพลงพิณพิเพ็ท เพลงมโหรี เพลงการ และเพลงอาลัย พบว่าเพลงเขมรในสหรัฐอเมริกามีการเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพราะสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไป แต่ดนตรีเขมรก็ยังใช้ในการบรรเลงประกอบพิธีกรรมสำหรับชุมชนเขมรในวอชิงตันดีซี

Ramon (2009 : 105-142) ได้วิจัยการสืบทอด วิธีการสอนปฏิบัติ และการศึกษา : การศึกษาเชิงวิเคราะห์เกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีดั้งเดิมของเอเชียช่วงหลังยุคอาณานิคมและหลังยุคสมัยใหม่ (Transmission, Pedagogy, and Education: A Critical Study of Asian Traditional Music Cultures in Post Colonial and Post Modern Times in Thailand and Indonesia) พบว่า การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อการสืบทอดและวิธีการสอนปฏิบัติทางดนตรีดั้งเดิมของเอเชีย สถาบันยุคใหม่ มีบทบาทสำคัญในการสืบทอดและวิธีการสอนดนตรีแบบดั้งเดิม ซึ่งจะต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในอนาคต ซึ่งมีทั้งส่วนที่ได้มาและส่วนที่สูญเสียไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูศิลปินและศิลปินว่า รักษาสมดุลระหว่างของเก่าและของใหม่ได้เพียงใด ศึกษาวิทยาศาสตร์การประสมเสียงเครื่องดนตรี ซึ่งมีใจความว่าลักษณะรวมศูนย์ของกฎเกณฑ์แห่งภาษาดนตรี เป็นพื้นฐานการศึกษาในแง่ขยายตัวแบบธรรมชาติ สังคม ดนตรีวิทยา เสียงดนตรีและมีเสียงจิ้งหะและทำนองของความสูงต่ำ ความเร็ว ช้า ของดนตรี มีลักษณะพิเศษที่เป็นเอกลักษณ์ทางดนตรีศาสตร์การเกี่ยวข้องของสังคมไม่สามารถตัดแยกออกจากโลกดนตรีได้และศิลปะดนตรีพื้นเมืองของนานาชาติล้วนแล้วแต่เป็นทรัพย์สินสมบัติของมวลมนุษยชาติทั่วโลก

Nettl (1953 : 1-143) ได้กล่าวถึง

1. ความหมายของคำว่า Primitive Culture (วัฒนธรรมล้าหลัง)
2. บทบาทของดนตรีในสังคมที่ล้าหลัง
3. พัฒนาการและระเบียบวิธีวิจัยทางดนตรีวิทยา
4. บันไดเสียงและทำนอง
5. จังหวะลีลาและคีตลักษณ์
6. เสียงเพลงที่มีทำนองซ้อนกันหลายทำนอง
7. เรื่องของเครื่องดนตรี
8. เรื่องคนอินเดียแดงในอเมริกาใต้
9. ดนตรีนิกรในอเมริกา
10. ทฤษฎีการเกิดของดนตรี

Meeker (2007 : 284-318) ได้ศึกษาการสืบทอดทางดนตรี ดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีประยุกต์ และดนตรีสมัยนิยมในเวียดนามตอนเหนือ (Musical transmissions: Folk music, mediation and modernity in northern Vietnam) เมื่อปี ค.ศ. 2007 โดยเน้นกรณีเพลงพื้นบ้านอันเป็นที่นิยมแพร่หลาย เพื่อศึกษาว่า เพลงพื้นบ้านเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรเมื่อสภาพสังคมเปลี่ยนไป พบว่าเพลงพื้นบ้านกลายเป็นเพลงสมัยนิยมแพร่หลายในสื่อต่าง ๆ และรัฐพยายามอนุรักษ์ของเดิมเพื่อไม่ให้สูญไป

Birch (1969 : 1743-A) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ทำให้ทัศนคติทางด้านดนตรีของครูแตกต่างกัน โดยใช้แบบสอบถามที่มีชื่อว่า The Oregon Test for Attitude Toward Music เพื่อวัดทัศนคติที่สัมพันธ์กับประสบการณ์ทางด้านดนตรีและความเชื่อมั่นของตนเองในการสอนดนตรี ซึ่งผลของการวิจัยพบว่า ประสบการณ์ทางด้านดนตรีกับทัศนคติที่มีผลต่อดนตรีประสบการณ์ทางดนตรีและความเชื่อมั่นในตนเองและทัศนคติที่มีผลต่อดนตรีสัมพันธ์กับความเชื่อมั่นในตนเองในการสอนดนตรี แต่จำนวนปีที่ทำการสอนดนตรีกับทัศนคติที่มีต่อดนตรี ไม่แตกต่างกัน

Chuang (2007 : 152-B) ได้ศึกษาผลของการใช้ผังมโนทัศน์การคิดของครูผู้สอนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้ผังมโนทัศน์การคิดของครูผู้สอนก่อนการสอนดนตรี โดยผู้วิจัยได้เข้าร่วมศึกษาวิธีสอนเบื้องต้น ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 19 คน ที่เป็นครูสอนดนตรีและให้ฝึกการเขียนผังมโนทัศน์ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยการบันทึกเทปวีดีโอแล้วนำมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการสร้างผังมโนทัศน์การคิดจะสามารถช่วยให้การคิดดีขึ้น สามารถพัฒนาแนวคิดและมีประสิทธิภาพในการสอนดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Lin และ Chen (2009 : 219-A) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการสอนดนตรีประเภทเครื่องกระทบในโรงเรียนอนุบาลโดยวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้เพื่ออภิปรายการพัฒนาแผนการสอนดนตรีประเภทเครื่องกระทบการวางแผนการสอนและการพัฒนาครูผู้สอนดนตรีเพื่อให้เกิดการพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพตลอดจนมีวิธีการเรียนการสอนดนตรีอย่างไร แผนการสอนดนตรีประเภทเครื่องกระทบ ตลอดจนการสร้างสรรค์การเรียนการสอนตามสภาพแวดล้อมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้กับนักเรียนระดับอนุบาลซึ่งมีวัตถุประสงค์คือ 1) การใช้แผนการสอนเครื่องดนตรีประเภทเครื่องกระทบในระดับชั้นอนุบาลมีผลอย่างไร 2) ประสิทธิภาพของแผนการสอนดนตรีประเภทเครื่องกระทบต่อความสามารถของนักเรียนมีผลอย่างไร คำแนะนำในการวิจัยครั้งนี้เพื่อปรับปรุงแผนการสอนประเภทเครื่องกระทบซึ่งผู้วิจัยเคยเป็นผู้สอนดนตรี ปฏิบัติโดยใช้หลักในการวิจัย ซึ่งแผนการสอนได้นำมาทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เป็นเวลา 16 สัปดาห์ ในแต่ละชั้นใช้เวลาเรียนคาบละ 30 นาที เรียนสัปดาห์ละ 1 วัน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสนใจในการเรียนรู้ของนักเรียนและการมีส่วนร่วมในการเรียนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น 2) ความสามารถด้านดนตรีของนักเรียนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น 3) ครูมีพัฒนาการสอนตลอดจนพัฒนาแผนการสอนดีขึ้นกว่าเดิม

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น จะพบว่าการจัดกระบวนการเรียนการสอนจะมีวิธีการเรียนการสอนที่ปรับเปลี่ยนไปตามสถานะรายบุคคล บุคลิกภาพ ความพร้อม วุฒิภาวะ และความสามารถ ในการเรียนรู้ของนักเรียน อีกทั้งต้องใช้กลวิธีด้านจิตวิทยาการสอน การสร้างเสริมแรงจูงใจ ความสามารถในการถ่ายทอดองค์ความรู้ของผู้สอนซึ่งมีผลต่อความสำเร็จของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ทำการศึกษวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร (Document) และเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Study) ในบริบทพื้นที่ในสถาบันศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย
 - 1.1 เนื้อหา
 - 1.2 พื้นที่วิจัย
 - 1.3 วิธีวิจัย
 - 1.4 ระยะเวลา
 - 1.5 บุคลากรผู้ให้ข้อมูล
2. วิธีดำเนินการวิจัย
 - 2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.3 การจัดกระทำข้อมูล
 - 2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.5 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร (Document) และเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Study) ในบริบทพื้นที่ในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
 - 1.1 ศึกษากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
 - 1.2 ศึกษาแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
2. พื้นที่ทำการวิจัย

พื้นที่การศึกษวิจัย เรื่อง “กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน คือ วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

3. วิธีวิจัย

ใช้วิธีการสำรวจข้อมูล (Survey Data) และการวิจัยในเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Document) และข้อมูลภาคสนาม (Field Data) จากเครื่องมือวิจัยคือ แบบสำรวจ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Structured Interview) และแบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามความมุ่งหมายและนำเสนอรายงานการวิจัย

4. ระยะเวลาการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยภาคสนามตั้งแต่ปี 2555 เป็นต้นไป

5. กลุ่มบุคลากรผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มบุคลากรผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาวิจัยเรื่อง “กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” ประกอบด้วย คณะผู้บริหาร คณะครู อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้อง รวมถึงนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน และศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

5.1 กลุ่มผู้รู้ (Key Informants) จำนวน 10 คน ประกอบด้วย

5.1.1 คณะผู้บริหาร(อธิการบดี รองอธิการบดี/คณบดี รองคณบดี)

5.1.2 หัวหน้าสำนักงาน/ฝ่าย ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักของการจัดการศึกษาดนตรี ในเรื่องของปรัชญาและนโยบายการศึกษา การวางแผนแนวทางการจัดการศึกษา โครงสร้างการจัดการศึกษา การดำเนินงานด้านดนตรี โดยวิธีการเลือกกลุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

5.2 กลุ่มผู้ปฏิบัติ (Casual Informants) จำนวน 10 คน ได้แก่

5.2.1 คณะครู อาจารย์ที่สอนประจำในแต่ละสาขาวิชาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

5.2.2 กลุ่มนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบันทุกสาขาวิชา ซึ่งเป็นผู้ทราบเกี่ยวกับ การดำเนินงานและผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงาน ได้มาโดยวิธีการเลือกกลุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

5.3 กลุ่มทั่วไป (General Informants) จำนวน 10 คน ประกอบด้วย

5.3.1 ครู อาจารย์/ผู้เชี่ยวชาญหรืออาจารย์เชิญสอนที่สอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องในสาขาวิชาดนตรีของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

5.3.2 นักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาชีพเลือกเสรีสาขาดนตรี

5.3.3 เจ้าหน้าที่หรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการประสานงาน ธุรกิจที่ดำเนินงานให้การจัดการกระบวนการเรียนการสอนดนตรีของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

5.3.4 ศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาหรือผู้เกี่ยวข้องโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานซึ่งเป็นผู้ทราบเกี่ยวกับภาพรวมของการดำเนินงานของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานได้มาโดยวิธีการเลือกกลุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 แบบสำรวจเบื้องต้น (Basic Survey) เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยทำขึ้นเพื่อใช้การสำรวจและเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับพื้นที่การวิจัยและกระบวนการเรียนการสอนดนตรีของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

1.2 แบบสังเกต

ใช้แบบสังเกต (Observation) เป็นการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และไม่มีส่วนร่วม (Non Participant Observation) ใช้กับกลุ่มผู้รู้ กลุ่มผู้ปฏิบัติและกลุ่มทั่วไป

1.3 แบบสัมภาษณ์ (Interview) มี 2 แบบคือ

1.3.1 แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Structured Interview)

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ เกี่ยวกับ ชื่อ นามสกุล เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ที่อยู่ เป็นต้น

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

1.3.2 แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview)

แบบสังเกต (Observation) มี 2 แบบ คือแบบสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และแบบสังเกตไม่มีส่วนร่วม (Non Participant Observation) เพื่อใช้สังเกตกลุ่มเป้าหมายของประชากรพื้นที่ที่วิจัยโดยผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตสภาพทั่วไป ความเป็นอยู่ วัฒนธรรมองค์กร กระบวนการเรียนการสอนภายในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการวิจัย สามารถตอบคำถามของการวิจัยได้ตามที่กำหนดไว้ ซึ่งมีวิธีการเก็บข้อมูล ดังต่อไปนี้

2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากเอกสาร งานวิจัย หรือที่ได้ศึกษาไว้ในประเด็นที่เกี่ยวกับปรัชญาและนโยบายการศึกษา แผนและทิศทางการจัดการศึกษาในด้านดนตรี โครงสร้างการจัดการศึกษาด้านดนตรี การดำเนินงานด้านดนตรีของสถาบันศิลปะแห่งมณฑลยูนนานองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเนื้อหาเกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา ซึ่งดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารจากสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน หน่วยงานราชการ หนังสือ ตำรา รายงาน

การประชุม งานวิจัย ปรินทิพนิพนธ์ ภาคนิพนธ์ การศึกษาค้นคว้าจากวิดิทัศน์และอินเทอร์เน็ต โดยรวบรวมแล้วแยกประเด็นตามเนื้อหาที่กำหนด

2.2 การเก็บข้อมูลจากภาคสนาม

การเก็บข้อมูลจากภาคสนาม เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากพื้นที่ที่ทำการศึกษาวิจัย โดยวิธีการสำรวจจากแบบสำรวจ การสัมภาษณ์เดี่ยวที่ไม่เป็นทางการ (Informal Interview) และการสัมภาษณ์ที่เป็นทางการ (Formal Interview) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนคือใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึกและใช้เทคนิคการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม

3. การจัดกระทำข้อมูล

3.1 นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากเอกสารต่างๆ มาทำการศึกษาและสังเคราะห์ข้อมูล พร้อมจัดระบบหมวดหมู่ให้ครอบคลุมตามความมุ่งหมายของการวิจัย

3.2 นำข้อมูลจากภาคสนามที่เก็บรวบรวมได้จากการสำรวจเบื้องต้น การสังเกต และการสัมภาษณ์ ซึ่งได้จัดบันทึกไว้และในแถบบันทึกเสียงมาถอดความ แยกประเภท จัดหมวดหมู่ และสรุปสาระสำคัญและสังเคราะห์ข้อมูลให้ครอบคลุมตามประเด็นที่ทำการศึกษาวิจัย

3.3 นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากเอกสาร และข้อมูลภาคสนาม มาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์แบบสามเส้า (Triangular)

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.1 การวิเคราะห์แบบอุปมาน (Induction) คือ วิธีตีความจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น หรือจากปรากฏการณ์ในพื้นที่ แล้วนำมาวิเคราะห์และสรุปผล

4.1.2 การวิเคราะห์โดยการจำแนกชนิดข้อมูล (Typological Analysis) คือการจำแนกข้อมูลเป็นชนิดๆ (Typological) ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันไป และการตีความโดยใช้แนวคิดทฤษฎีเป็นแนวทางในการวิเคราะห์

4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

บทที่ 4

กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

การวิจัย เรื่อง “กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดของกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ดังนี้

1. องค์ประกอบกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
 - 1.1 การบริหารจัดการ
 - 1.2 บุคลากร
 - 1.2.1 อาจารย์
 - 1.2.2 นักศึกษา
 - 1.2.3 ผู้บริหาร
 - 1.2.4 ผู้ปกครอง
 - 1.3 หลักสูตร
 - 1.4 งบประมาณ
 - 1.5 สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ
2. กระบวนการเรียนการสอน
 - 2.1 หลักการสอน
 - 2.1.1 การเตรียมความพร้อมพื้นฐาน
 - 2.1.2 การวางแผนและเตรียมการสอน
 - 2.1.3 การใช้จิตวิทยาการเรียนรู้
 - 2.1.4 การประเมินผลและรายงานผล
 - 2.2 วิธีการสอน
 - 2.2.1 การนำเข้าสู่บทเรียน
 - 2.2.2 กิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2.2.3 การสรุปบทเรียน
 - 2.2.4 การวัดและประเมินผล
3. ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
 - 3.1 ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ระดับท้องถิ่นและมณฑล
 - 3.2 ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ระดับชาติและนานาชาติ

องค์ประกอบการเรียนรู้การสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

1. การบริหารจัดการ (Management)

การบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีลักษณะโครงสร้างเชิงระบบที่มีความสัมพันธ์ของงาน มีลักษณะสายงานของความรับผิดชอบและต้องรายงานผลการใช้อำนาจในการปฏิบัติงานขององค์กรให้ประสบผลสำเร็จตามนโยบายรัฐบาลและเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งจะมีหน่วยงานหรือคณะบุคคลควบคุมดูแลตามที่กฎหมายรัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐประชาชนจีน ดังนั้นโครงสร้างการบริหารงานในมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จึงต้องมีการจัดวางระบบการบริหารงานที่มีความคล่องตัว สามารถในการปรับเปลี่ยนระบบ เพิ่มประสิทธิภาพโดยสนับสนุนกระบวนการจัดการศึกษา และผลักดันการนำนวัตกรรมตลอดจนเทคโนโลยีใหม่ๆ ทันสมัยในการบริหารงานเข้ามาใช้

ภาพประกอบ 15 ตรามหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 16 อาคารอำนวยการ มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 17 อาคารเรียนภายในมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 18 อาคารหอพักมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

การบริหารจัดการศึกษา (Management Education) ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ใช้รูปแบบในการบริหารงานการศึกษาที่จัดขึ้นโดยรัฐสองส่วน กล่าวคือ องค์กรสูงสุดของรัฐ ได้แก่ สภาประชาชนแห่งชาติจีน (Nation People's Congress) โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุข เป็นผู้กำหนดนโยบายแผนการพัฒนา งบประมาณด้านการศึกษาในภาพรวม และในส่วนของสภาประชาชนท้องถิ่นและรัฐบาลท้องถิ่น (Local People's Congresses and Local People's Governments) จะมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบการปฏิบัติงาน ตรวจสอบและสนับสนุนงบประมาณ เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ นโยบายและแผนการพัฒนาการศึกษาชาติ วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จึงได้มีการกำหนดพันธกิจการจัดการศึกษา ให้สอดคล้อง ตอบสนองและเป็นไปตามนโยบาย โดยมีการประชาสัมพันธ์ให้สื่อสารมวลชนได้รับทราบแนวทางการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งมีพันธกิจดังนี้ (เจ้า เจิ้งฟาง. 2556 : สัมภาษณ์)

1. เป็นศูนย์กลางที่มุ่งผลิตนักดนตรีที่เป็นเลิศและมีอาชีพ
2. เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความสนใจและความถนัด
3. มุ่งผลิตบัณฑิตเป็นครู นักวิจัย ค้นคว้าและสร้างสรรค์
4. นำดนตรีชนเผ่าต่างๆ ในมณฑลยูนนานมาจัดการศึกษาอย่างเป็นระบบ
5. จัดการศึกษาดนตรีวงออเคสตรา ควบคู่กับดนตรีพื้นบ้านยูนนานและพัฒนา

ให้มีชื่อเสียงในอนาคต

6. พัฒนาดนตรีดั้งเดิมของสาธารณรัฐประชาชนจีนให้เป็นที่รู้จัก ยอมรับทั้งในระดับชาติและนานาชาติ

7. จัดการศึกษาให้คนในศตวรรษที่ 21 รู้และเข้าใจดนตรีและนำการจัดการเรียนระบบพิเศษมาสอนให้คนชาติ

ภาพประกอบ 19 การเสนอแนวทางการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนแก่สื่อสารมวลชน

2. บุคลากร (Man)

บุคลากรของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญและรอบรู้ในสาขาวิชาชีพซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบตามสายบังคับบัญชาและโครงสร้างการบริหารบุคคลทั้งหมดจำนวน 150 คนแบ่งออกเป็นผู้ชายจำนวน 60 คน และผู้หญิงจำนวน 90 คน

2.1 อาจารย์ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ประกอบด้วยครู อาจารย์ ปราชญ์ผู้รู้ที่มีความรู้ มีทักษะความเชี่ยวชาญในวิชาชีพด้านดนตรีเป็นอย่างยิ่ง มีความชำนาญในนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้กับกิจกรรมการเรียนการสอนและเทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้สามารถผลิตนักศึกษาที่เรียนจบการศึกษาในสาขาวิชาชีพต่างๆ มีความรู้ความสามารถเป็นเลิศ สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพที่ศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจารย์ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีเงินเดือนที่รัฐบาลจัดให้ประมาณเดือนละ 15,000 - 40,000 บาท มีทั้งหมดจำนวน 94 คน ดังตัวอย่าง

สถิติจำนวนบุคลากร

ลำดับ	ตำแหน่ง	จำนวน	หมายเหตุ
1	ศาสตราจารย์	13 คน	
2	รองศาสตราจารย์	37 คน	
3	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	13 คน	
4	อาจารย์	21 คน	
5	ผู้เชี่ยวชาญ/ปราชญ์ผู้รู้	10 คน	
	รวม	94 คน	

2.2 นักศึกษาที่เลือกศึกษาในสาขาวิชาชีพด้านดนตรีและขับร้องของวิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประกอบไปด้วยนักศึกษาที่ศึกษาในหลักสูตรแบบมีปริญญาและหลักสูตรแบบไม่มีปริญญา ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท(บัณฑิตวิทยาลัย) มีทั้งหมดจำนวน 1744 คน แบ่งออกเป็นระดับการศึกษาดังตาราง ดังตัวอย่าง

สถิติจำนวนนักศึกษา

ลำดับ	ระดับชั้นการศึกษา	จำนวนนักศึกษา	หมายเหตุ
1	ปริญญาตรี	1444 คน	
2	ปริญญาโท	70 คน	
3	ศึกษาผู้ใหญ่(แบบไม่มีปริญญา)	230 คน	
	รวม	1744 คน	

นอกจากนี้ นักศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน แต่ละคนจะมีบัตรประจำตัวนักศึกษาเพื่อใช้เป็นหลักฐานสำคัญในระหว่างศึกษาตั้งแต่แรกเข้าจนจบการศึกษา ดังภาพประกอบ 20

ภาพประกอบ 20 บัตรประจำตัวนักศึกษา วิทยาลัยดนตรีวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

2.3 ผู้บริหาร

ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีด้วยกันทั้งหมด 3 ระดับ ได้แก่

2.3.1 ผู้บริหารระดับสูง

2.3.2 ผู้บริหารระดับกลาง

2.3.3 ผู้บริหารระดับล่าง

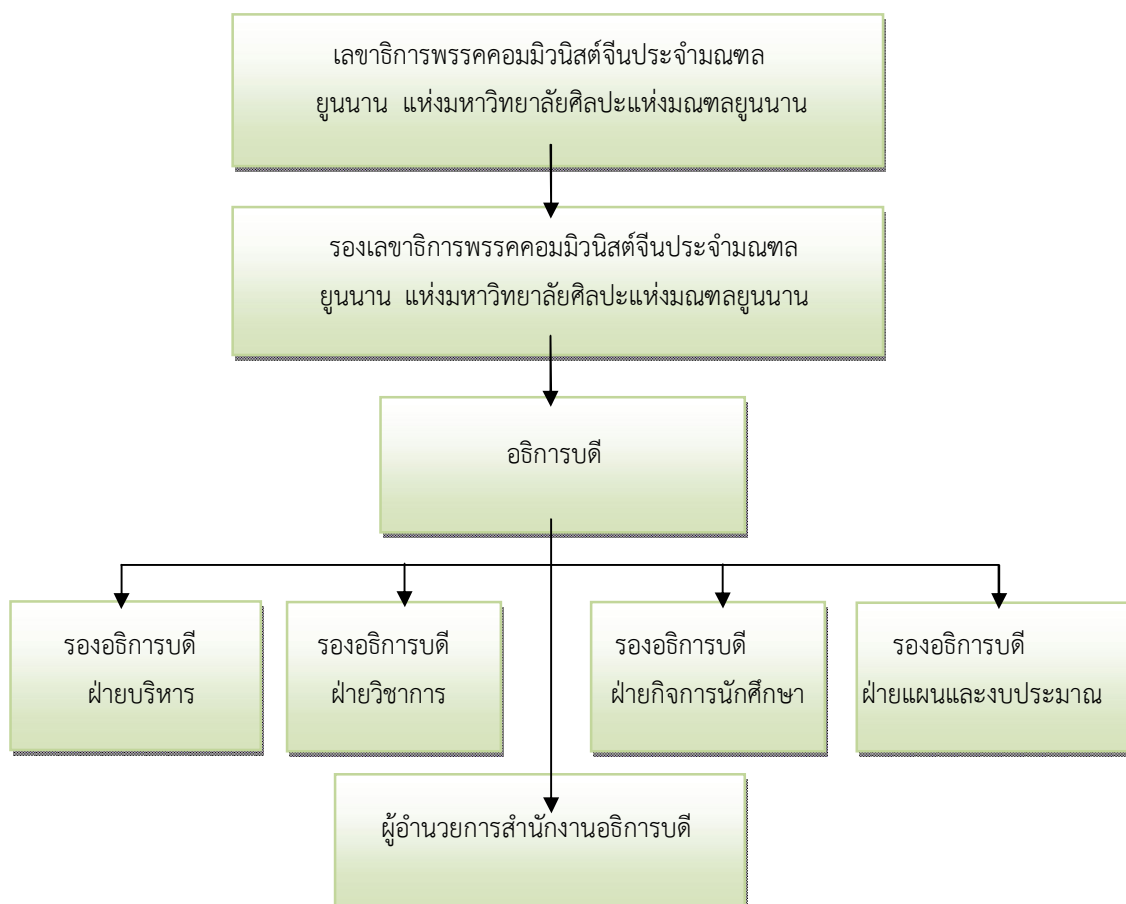
ผู้บริหารระดับสูง มีหน้าที่ มีหน้าที่วางแผนกลยุทธ์ (Strategic Planning) ควบคุมและอำนวยความสะดวกในการบริหารจัดการของผู้บริหารของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานวางแผนกลยุทธ์ (Strategic Planning) คือนำนโยบายการจัดการศึกษาจากรัฐบาลกลางมาบูรณาการกับแผนการจัดการศึกษาของมณฑลยูนนาน และวางแผนระยะยาว กำหนดทิศทางของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ อย่างเคร่งครัด

ผู้บริหารระดับกลาง มีหน้าที่ ควบคุมการบริหารงาน (Management Control) วางแผนการปฏิบัติงาน ติดตาม ตรวจสอบงานให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ จัดสรรทรัพยากร และ ประเมินผลการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพเพื่อเป็นไปตามเป้าหมายของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ผู้บริหารระดับล่าง มีหน้าที่ ควบคุมการปฏิบัติงาน (Operational Control) หรือ การดำเนินงานด้านการเรียนการสอนในแต่ละสาขาวิชาที่ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนกำหนดไว้ให้ประสิทธิผลและมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้จากระบบการสรรหา มีวาระการดำรงหน้าที่บริหารจัดการวาระละ 4 ปีมีการกำหนดสายงานการบังคับบัญชาและแบ่งภาระงานในการรับผิดชอบ ครอบคลุมตามพันธกิจอย่างชัดเจน (เนี้ย เอ้อ. 2556 : สัมภาษณ์) ดังภาพประกอบ 21

โครงสร้างการบริหารงาน มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 21 โครงสร้างการบริหารงานในมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ทำเนียบผู้บริหาร
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 22 Yuan Bin เลขานุการพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำมณฑลยูนนานแห่งมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 23 Yuan Xiaolin รองเลขานุการพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำมณฑลยูนนานแห่งมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 24 Wu Weiming อธิการบดี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 25 Chen YanPing รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 26 Pan Hong รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 27 Lu Yuhui รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง
มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

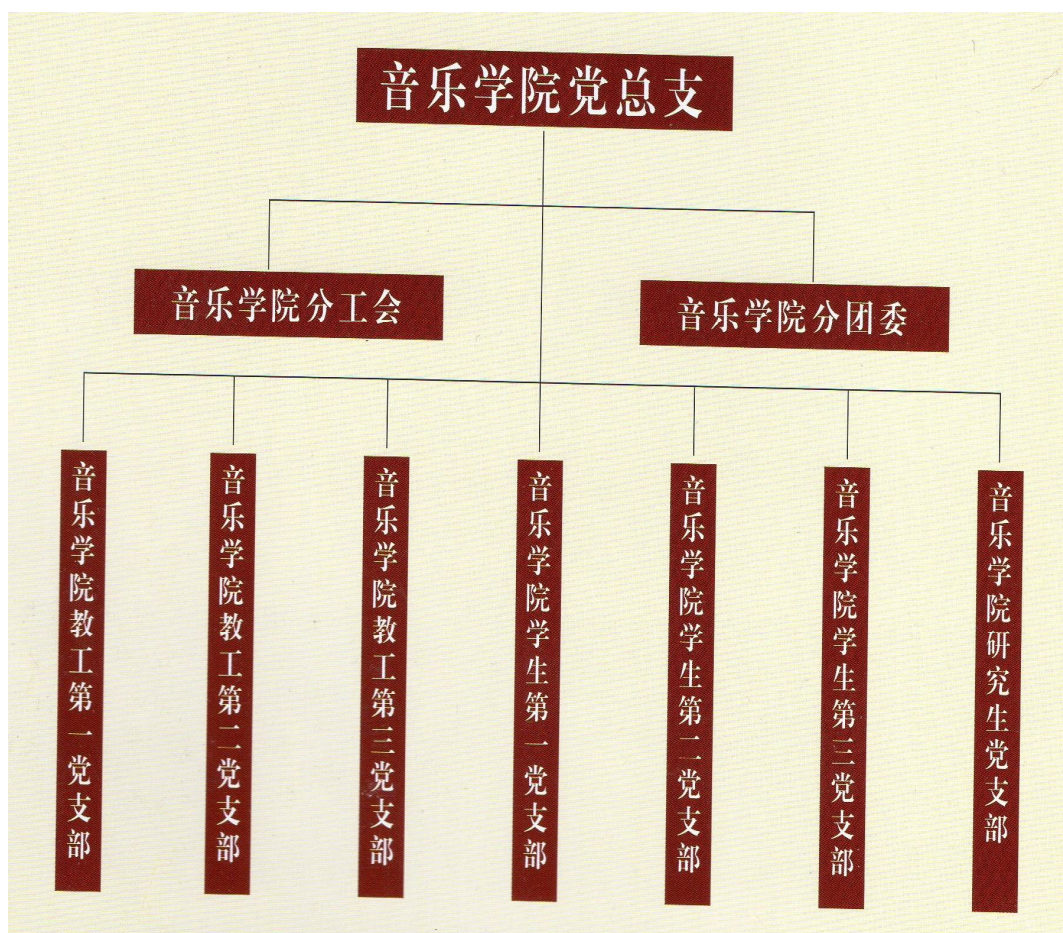
ภาพประกอบ 28 Guo Ha รองอธิการบดีฝ่ายแผนและงบประมาณ มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง
มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 29 Liu Quan ผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

โครงสร้างการบริหารงานกรรมการสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรี
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (ต้นฉบับ)

ภาพประกอบ 30 โครงสร้างการบริหารงานกรรมการสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำ
วิทยาลัยดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

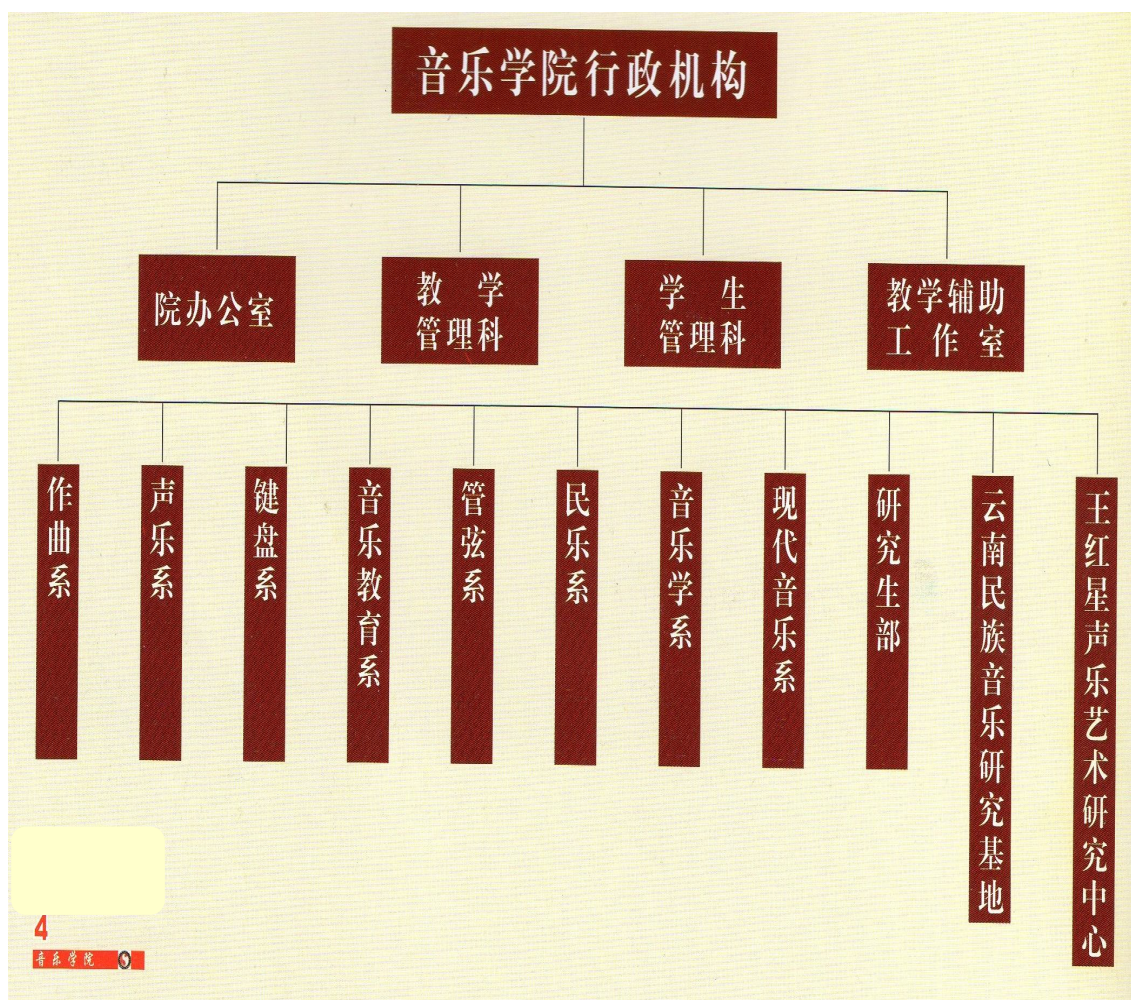
**โครงสร้างการบริหารงานกรรมการสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรี
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน(ฉบับแปล)**

ภาพประกอบ 31 โครงสร้างการบริหารงานกรรมการสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

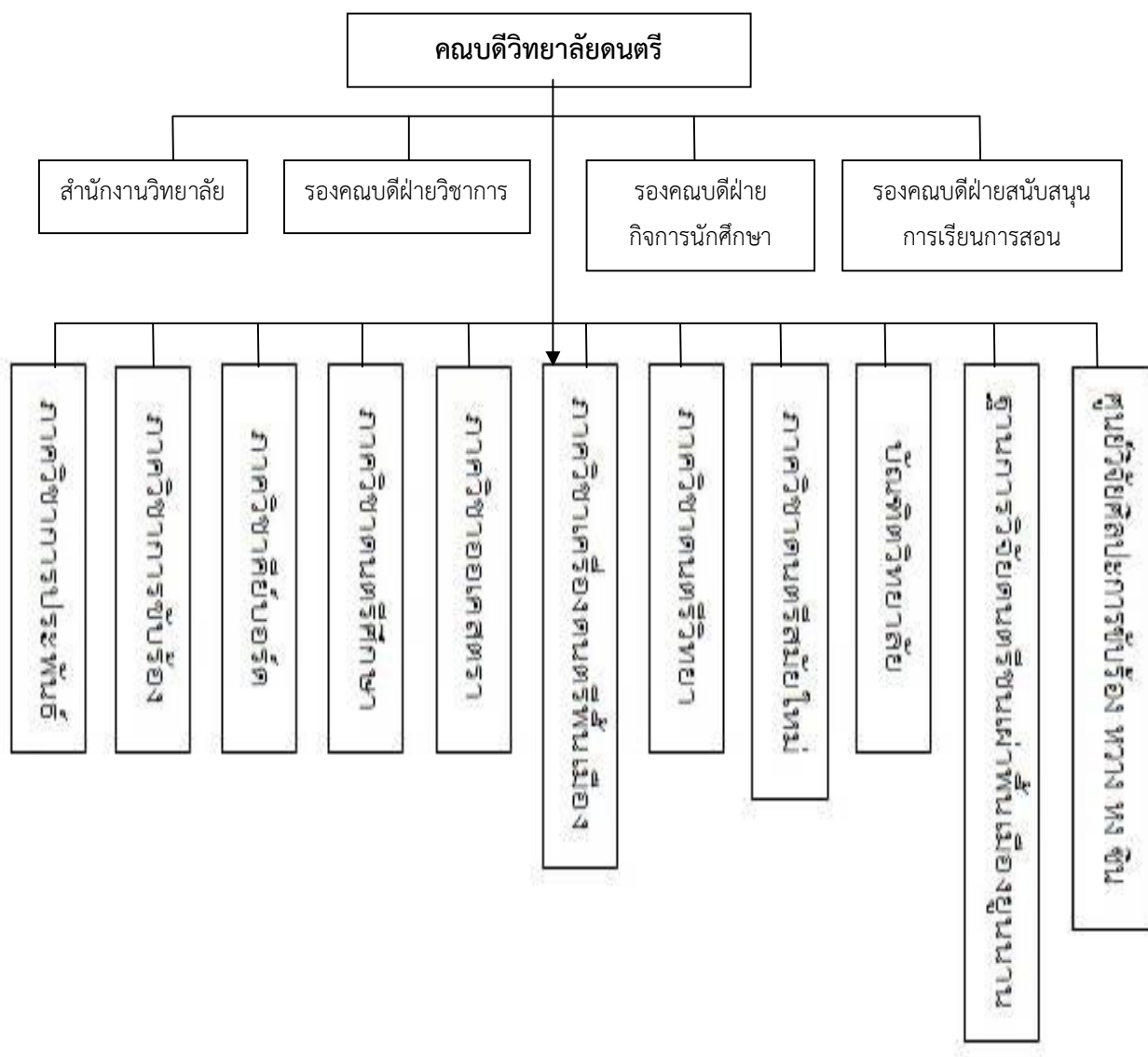
โครงสร้างการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (ต้นฉบับ)

ภาพประกอบ 32 โครงสร้างการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

**โครงสร้างการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน (ฉบับแปล)**

ภาพประกอบ 33 โครงสร้างการบริหารงานในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

2.4 ผู้ปกครอง

ผู้ปกครอง มีหน้าที่ให้การสนับสนุนส่งเสริมทั้งด้านความคิด แรงงาน ทุนทรัพย์ สิ่งอำนวยความสะดวก ร่วมวางแผนการจัดการศึกษา ควบคุมพฤติกรรมผู้เรียน เพื่อส่งเสริมให้กระบวนการจัดการศึกษาสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นสถานศึกษาที่มีข้อจำกัดจากปัจจัยเบื้องต้น ทั้งนี้เนื่องจากภาระหน้าที่ในการจัดการศึกษาได้ถูกกำหนดและบริหารจัดการโดยนโยบายระดับรัฐบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่งในฐานะเป็นผู้สนับสนุนส่งเสริมสร้างพลังความสำเร็จทางการศึกษาอย่างมาก กล่าวคือ (ยิว ชิงซาน. 2556 : สัมภาษณ์)

2.4.1 อบรมเลี้ยงดู ปลูกฝังให้นักศึกษาเป็นผู้มีระเบียบวินัย ใฝ่เรียนรู้

2.4.2 ฝึกให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีความมานะ บากบั่น เพียรพยายามและอดทน

2.4.3 ปลูกฝังค่านิยม แนวคิดและให้ความสำคัญในการศึกษา

2.4.4 ผู้ปกครองมีส่วนสำคัญในการวางแผนอนาคตทางการศึกษาของนักศึกษา

2.4.5 สนับสนุนส่งเสริม สร้างความตระหนักและทัศนคติให้นักศึกษาเลือก

เรียนในสถาบันการศึกษาที่มุ่งเน้นวิชาชีพเฉพาะ

2.4.6 เป็นผู้สนับสนุนค่าใช้จ่ายทุกมิติตามที่รัฐบาลกำหนดอย่างพอเพียง

2.4.7 มีส่วนร่วมในการรับรู้เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาการเรียนได้อย่างต่อเนื่องและเกิดประสิทธิผลมีประสิทธิภาพ

3. หลักสูตร

หลักสูตรการจัดการศึกษามีการกำหนดทิศทาง เป้าหมาย เนื้อหาและแนวทางดำเนินการ โดยรัฐบาลกลางและรัฐบาลระดับมณฑลยูนนานหรือท้องถิ่น ซึ่งมีความเพียงพอและสามารถสนองต่อความต้องการของผู้เรียน จากนั้นนำมาประกาศใช้จัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ผู้บริหารจะทำหน้าที่ตรวจสอบกระบวนการเรียนการสอนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย เนื้อหา การประเมินผลของหลักสูตร จัดสัมมนาเพื่อวิเคราะห์หลักสูตร ยึดการนำแนวคิดหลักการของการศึกษาของชาติไปปฏิบัติอย่างรอบคอบ มีการปรับมาตรฐานการเรียนการสอนให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดของการยกระดับคุณภาพของประชาชน หลักสูตรมุ่งเน้นการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพคนเน้นการบ่มเพาะความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการปฏิบัติ ก้าวทันพลวัต เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นแบบอย่างของผู้สร้างระบอบสังคมนิยมที่มีการพัฒนาพร้อมทุกๆด้านเปี่ยมไปด้วยความรู้ มีทักษะเฉพาะในระดับสูง มีความคิดเปิดกว้าง สร้างสรรค์และมีทักษะในการนำความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพได้อย่างแข็งแกร่ง นอกจากนี้หลักสูตรยังได้เสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้ผู้เรียนมีวินัย รู้จักการวางแผน รู้จักที่จะเรียนรู้การทำงาน สร้างสรรค์และใช้ชีวิตโดยสมบูรณ์ (เหมิง เหวิน. 2556 : สัมภาษณ์) ซึ่งประกอบด้วยหลักสูตร แบบมีวุฒิปริญญาและไม่มีวุฒิปริญญาจำนวน 5 คณะและ 2 สาขาวิชา ดังตัวอย่าง

หลักสูตรแบบมีปริญญา

คณะ	สาขาวิชา	ระยะเวลาการศึกษา
คณะดุริยางคศาสตร์	การขับร้อง ดนตรีพื้นบ้านจีน ดนตรี ประเภทเครื่องเป่าและเครื่องสาย ดนตรี สมัยใหม่) ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การประพันธ์เพลงและทฤษฎีทางเทคนิค ในการแต่งบทเพลง ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	ดุริยางคศาสตร์(หลักสูตรศึกษาศาสตร) ได้แก่ ดนตรีศึกษา ดนตรีวิทยา ระดับปริญญาตรี	4 ปี

คณะ	สาขาวิชา	ระยะเวลาการศึกษา
คณะจิตรกรรม	จิตรกรรม ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การวาดภาพ ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การแกะสลักและการปั้นระดับปริญญาตรี	5 ปี

คณะ	สาขาวิชาที่รับสมัคร	ระยะเวลาการศึกษา
คณะการออกแบบศิลป์	การออกแบบศิลป์(การออกแบบศิลป์เพื่อสิ่งแวดล้อม การออกแบบเพื่อถ่ายทอดทางจักขุสัมผัส การออกแบบศิลปะเพื่อสาธารณะ) ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การออกแบบศิลปะศาสตร์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การออกแบบศิลป์(ศิลปะและการออกแบบทางด้านชนกลุ่มน้อย) ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	ภาพเคลื่อนไหว ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การถ่ายภาพ(ทางพาณิชย์และสื่อมวลชน) ระดับปริญญาตรี	4 ปี

คณะ	สาขาวิชาที่รับสมัคร	ระยะเวลาการศึกษา
คณะนาฏศิลป์	การแสดง ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การแสดง(นางแบบและการแต่งกาย การสร้างแบบ) ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การกำกับการแสดง ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	วรรณคดีทางละครและภาพยนตร์ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	ศิลปะทางการกระจายเสียงและการจัดและดำเนินการ ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	นาฏศิลป์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การถ่ายภาพ(ทางพาณิชย์และสื่อมวลชน) ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การออกแบบบทจิตรกรรมในด้านละครภาพยนตร์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	นาฏยศาสตร์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การเรียบเรียงบทและกำกับการแสดงทางนาฏศิลป์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี

คณะ	สาขาวิชาที่รับสมัคร	ระยะเวลาการศึกษา
คณะเต็นรำ	การแสดง(การแสดงทางการเต้นรำ) ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การศึกษาทางศิลปะ ระดับปริญญาตรี	4 ปี

คณะ	สาขาวิชาที่รับสมัคร	ระยะเวลาการศึกษา
วิชาศิลป์ภาพยนตร์และ โทรทัศน์	การเรียบเรียงบทและกำกับการแสดง ทางกระจายเสียงและโทรทัศน์ สาย การเรียบเรียงบทและกำกับการแสดง ทางโทรทัศน์ระดับปริญญาตรี	4 ปี
	การถ่ายภาพ(ภาพยนตร์และ โทรทัศน์)ระดับปริญญาตรี	4 ปี
วิชาศิลป์และวัฒนธรรม	บริหารสาธารณะ(บริหารทางศิลป์ บริหารทางกิจการทางวัฒนธรรม) ระดับปริญญาตรี	4 ปี

หลักสูตรแบบไม่มีปริญญา

หลักสูตร	ระยะเวลาการศึกษา
การเรียนภาษาจีนแบบตัวต่อตัว	มากกว่า 1 เดือน
การเรียนภาษาจีนห้องเล็ก	มากกว่า 1 สัปดาห์
การเรียนศิลป์แบบตัวต่อตัว	มากกว่า 1 สัปดาห์
การเรียนศิลป์ห้องเล็ก	มากกว่า 1 สัปดาห์
การเรียนศิลป์(เข้าเรียนชั้นธรรมดาของนักศึกษาจีน)	จัดตามตารางจริง
การแปลในเวลาเรียนศิลป์	จัดตามตารางจริง

การจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ได้มีการกำหนดและให้ความสำคัญของหลักสูตรการศึกษา ที่สามารถพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาให้เกิดประสิทธิผลซึ่งมีความสอดคล้องกับนโยบาย สภาพปัญหา แนวคิดของรัฐบาลทั้งในระดับชาติและท้องถิ่น เพื่อสนองความต้องการของสังคม ชุมชนและนำไปสู่การพัฒนาวัฒนธรรมดนตรี สังคมและประเทศอย่างยั่งยืน ดังตัวอย่าง

หลักสูตรดนตรีศึกษา/ดนตรีวิทยา

วิชาชีพ

ลำดับ	ระดับชั้น	รายวิชาที่ศึกษา	จำนวน คาบเรียน	หมายเหตุ
1	ปริญญาตรีปี 1	ประวัติดนตรีจีนและดนตรีโลก	2 คาบ	คาบเรียนละ 40 นาที
		การร้องและบันทึกโน้ต	4 คาบ	
		การรวมวง		
		วิชาเอก(ตามสาขา/เครื่องมือ)		
2	ปริญญาตรีปี 2	การร้องและบันทึกโน้ต	9-12 คาบ	
		การประพันธ์เพลง		
		การอำนวยเพลง		
		การรวมวง		
		วิชาเอก(ตามสาขา/เครื่องมือ)		
3	ปริญญาตรีปี 3	วิธีการสอนดนตรีและเทคนิคการสอนดนตรี	9-12 คาบ	
		การประพันธ์เพลง		
		การอำนวยเพลง		
		การรวมวง		
ลำดับ	ระดับชั้น	รายวิชาที่ศึกษา	จำนวน คาบเรียน	หมายเหตุ
4	ปริญญาตรีปี 4	ฝึกงานด้านการสอน	2 คาบ	ระหว่างปิดภาคเรียน
				จำนวน 3 เดือนและเขียนรายงานผลการสอน
		เขียนงานวิทยานิพนธ์	4 คาบ	เป็นรายบุคคลหลังฝึกงานด้านการสอนเรียบร้อยแล้ว

วิชาการศึกษาทั่วไป

ลำดับ	ระดับชั้น	รายวิชาที่ศึกษา	จำนวนคาบเรียน	หมายเหตุ
1	ปริญญาตรีปี 1	การเมืองการปกครองจีน	2 คาบ	คาบเรียนละ 40 นาที
		ภาษาอังกฤษ	4 คาบ	
2	ปริญญาตรีปี 2	ภาษาจีน	9-12 คาบ	
		ภาษาอังกฤษ	4 คาบ	
		ปรัชญาการศึกษา	1 คาบ	
3	ปริญญาตรีปี 3	ภาษาจีน	9-12 คาบ	
		ภาษาอังกฤษ	4 คาบ	

รายวิชาบังคับ

ลำดับ	รายวิชา	จำนวนคาบเรียน	จำนวนหน่วยกิต	หมายเหตุ
1	ปรัชญาและแนวคิดหมาเค่อซื่อ	72	4	
2	ปรัชญาและแนวคิดเต็งเสี่ยวผิง	72	4	
3	ปรัชญาและแนวคิดเหมาเจ๋อตุง	36	2	
4	การปกครองและเศรษฐกิจ	36	2	
5	คุณธรรมและจริยธรรม	36	2	
6	กฎหมาย	36	2	
7	วรรณคดีจีน	36	2	
8	ภาษาอังกฤษ	288	16	
9	พลศึกษา	144	4	
10	คอมพิวเตอร์พื้นฐานทางวัฒนธรรม	72	3	
11	การเมืองการปกครองจีน	144	-	
	รวม		41	

รายวิชาเลือก

ลำดับ	รายวิชา	จำนวนคาบเรียน	จำนวนหน่วยกิต	หมายเหตุ
1	วัฒนธรรม สังคมและความเป็นอยู่	36	2	
2	วัฒนธรรมชนชาติ	36	2	
3	ภูมิปัญญาท้องถิ่นยูนนาน	36	2	
4	สุนทรพจน์และการพูด	36	2	
5	สุนทรียศาสตร์	36	2	
6	ประวัติศาสตร์ยูนนาน	36	2	
7	ประวัติศาสตร์ชนชาติยูนนาน	36	2	
8	จิตวิทยา	36	2	
9	พื้นฐานการพูดภาษาจีน	36	2	
	รวม		41	

4. งบประมาณ (Money/Budget)

งบประมาณ เป็นปัจจัยสนับสนุนให้แผนงาน โครงการ กิจกรรมต่างๆดำเนินไปสู่วัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์กร วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลจะได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับการบริหารจัดการจากภาครัฐทั้งหมด โดยยึดหลักการบริหารงบประมาณแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์และบริหารงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน ลักษณะการบริหารแบบคล่องตัวโปร่งใสและตรวจสอบได้ บริหารจัดการเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาโดยแท้จริงส่งผลให้นักศึกษามีคุณภาพที่ดีเน้นการบริหารงบประมาณแบบเสมอภาคเท่าเทียมกัน โดยรัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนค่าเล่าเรียน วัสดุอุปกรณ์ตลอดจนอาคารสถานที่ งบประมาณเป็นจำนวนเงินที่ประมาณว่าหรือคาดว่าจะได้รับและจะใช้จ่าย เพื่อดำเนินกิจกรรมในด้านต่างๆของสถาบัน แสดงให้เห็นถึงแผนการปฏิบัติงานของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน แหล่งที่มาของรายได้เพื่อนำไปเป็นรายจ่ายของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน จะได้รับสนับสนุนงบประมาณในการบริหารจัดการศึกษาจาก 2 แหล่ง ได้แก่ งบประมาณราชการแผ่นดินและงบประมาณจากค่าเล่าเรียนของนักศึกษา

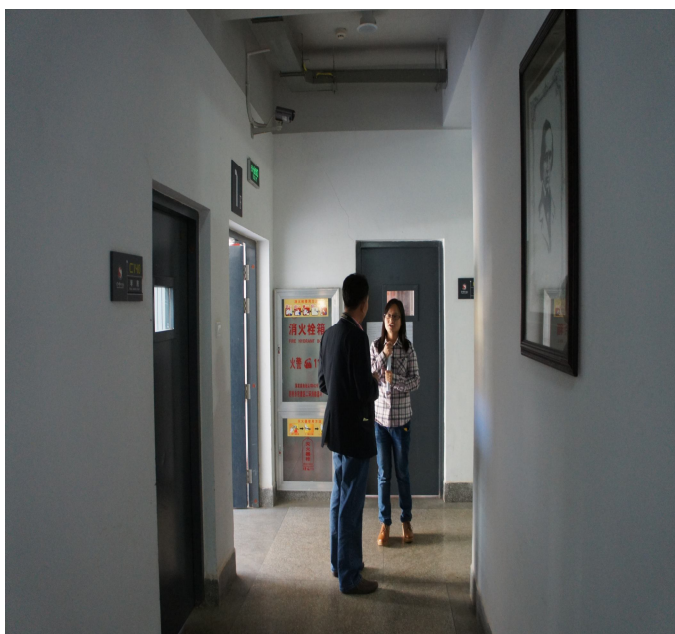
4.1 งบประมาณราชการแผ่นดิน (Government Budget)

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานเป็นสถาบันการศึกษาที่มีสถานภาพเป็นหน่วยงานของรัฐ จึงได้รับงบประมาณดำเนินการจากรัฐบาลเพื่อใช้สำหรับการบริหารจัดการประมาณ 50% ของงบดำเนินการทั้งหมดของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เช่น งบประมาณสำหรับก่อสร้างอาคารเรียน อาคารฝึกปฏิบัติ ปรับปรุงห้องเรียน ระบบสาธารณูปโภค เป็นต้น

ภาพประกอบ 34 อาคารเรียนวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ภาพประกอบ 35 สภาพภายในอาคารเรียน วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

4.2 ค่าธรรมเนียม (Tuition Fees)

ค่าธรรมเนียมการศึกษาของสถานศึกษาในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
รัฐบาลเริ่มมีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2528 ต่อมาในปี พ.ศ. 2536
รัฐบาลได้มีกรอบแนวคิดและแนวทางในการปฏิรูปและการพัฒนาการศึกษาโดยระบุว่า “การศึกษาใน
ระดับอุดมศึกษาไม่ใช่การศึกษาภาคบังคับ โดยหลักการทั่วไป นักศึกษาควรต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายตาม
สมควร” นับแต่นั้นเป็นต้นมา นักศึกษาจึงเริ่มเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการศึกษาระดับอุดมศึกษา
ของตนเอง โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายส่วนตัว

ปัจจุบันค่าธรรมเนียมการศึกษาจะแตกต่างกันไปตามสาขาวิชา โดยเฉพาะสาขาวิชาชีพเฉพาะจะมีค่าธรรมเนียมที่สูงกว่าสาขาวิชาอื่นๆ เช่น วิชาชีพด้านดนตรี ศิลปวัฒนธรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เป็นต้น (เนี้ย เอ่อ. 2556 : สัมภาษณ์)

ค่าธรรมเนียมการศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ดังตัวอย่าง

ค่าธรรมเนียม ระดับปริญญา

คณะ	สาขาวิชาที่รับสมัคร	เวลาการศึกษา	ค่าเล่าเรียน
คณะดุริยางคศาสตร์	การขับร้อง ดนตรีพื้นบ้านจีน ดนตรีออร์เคสตรา ดนตรีแอ็คคอเดียน ดนตรีสมัยใหม่ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	ค่าเล่าเรียนสำหรับ หลักสูตรต่างๆทาง ศิลปะคือ 20,000
	การประพันธ์และทฤษฎีทางเทคนิคในการ แต่งบทเพลง ระดับปริญญาตรี	4 ปี	หยวนต่อปี หรือ ประมาณ
	ดุริยางคศาสตร์(ดนตรีศึกษา ดนตรีวิทยา ระดับปริญญาตรี	4 ปี	100,000 บาท (อัตราแลกเปลี่ยน 1 หยวน : 5 บาท)
คณะจิตรกรรม	จิตรกรรม ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การวาดภาพ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การแกะสลักและการปั้นระดับปริญญาตรี	5 ปี	
คณะ การ ออกแบบ ศิลป์	การออกแบบศิลป์(การออกแบบศิลป์ เพื่อสิ่งแวดล้อม การออกแบบเพื่อ ถ่ายทอดทางจักขุสัมผัส การออกแบบศิลปะ เพื่อสาธารณะ) ระดับปริญญาตรี	4 ปี	ค่าเล่าเรียนสำหรับ หลักสูตรต่างๆ ทาง ศิลปะคือ 20,000 หยวนต่อปี หรือประมาณ 100,000 บาท (อัตราแลกเปลี่ยน 1 หยวน : 5 บาท)
	การออกแบบศิลปะศาสตร์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การออกแบบศิลป์(ศิลปะและการออกแบบ ทางด้านชนกลุ่มน้อย) ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	ภาพเคลื่อนไหว ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การถ่ายภาพ(ทางพาณิชย์และสื่อมวลชน) ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
คณะเต้นรำ	การแสดง(การแสดงทางการเต้นรำ) ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การศึกษาทางศิลปะ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	

คณะ	สาขาวิชาที่รับสมัคร	เวลาการศึกษา	ค่าเล่าเรียน
คณะ นาฏศิลป์	การแสดง ระดับปริญญาตรี	4 ปี	ค่าเล่าเรียน สำหรับหลักสูตร ทางศิลป์คือ 20,000 หยวน ต่อปี หรือประมาณ 100,000 บาท (อัตราแลกเปลี่ยน 1 หยวน: 5 บาท)
	การแสดง(นางแบบและการแต่งกาย การ สร้างแบบ) ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การกำกับแสดง ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	วรรณคดีทางละครและภาพยนตร์ระดับ ปริญญาตรี	4 ปี	
	ศิลปะทางการกระจายเสียงและการจัด และดำเนินการ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	นาฏศิลป์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การออกแบบบทจิตรกรรมในด้านละคร ภาพยนตร์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	นาฏยศาสตร์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การเรียบเรียงบทและกำกับการแสดงทาง นาฏศิลป์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
ภาควิชาศิลป์ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์	การเรียบเรียงบทและกำกับการแสดงทาง กระจายเสียงและโทรทัศน์ สายการเรียบ เรียงบทและกำกับการแสดงทางโทรทัศน์ ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
	การถ่ายภาพ(ภาพยนตร์และโทรทัศน์) ระดับปริญญาตรี	4 ปี	
ภาควิชาศิลป์ และ วัฒนธรรม	บริหารสาธารณะ(บริหารทางศิลป์ บริหารทางกิจการทางวัฒนธรรม) ระดับ ปริญญาตรี	4 ปี	

**ตารางค่าธรรมเนียมการศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน**

ค่าธรรมเนียมระดับไม่มีปริญญา

หลักสูตร	ระยะเวลาการศึกษา	ค่าเล่าเรียน(RMB)
การเรียนภาษาจีนแบบตัวต่อตัว	มากกว่า 1 เดือน	60 หยวน/ช.ม.หรือ9000หยวน/เทอม (15สัปดาห์15ช.ม.)
การเรียนภาษาจีนห้องเล็ก	มากกว่า 1 สัปดาห์	30 หยวน/ช.ม./คน(3คนขึ้นไป แต่ไม่ครบ1 เทอม)หรือ4800 หยวน/คน/เทอม (16 สัปดาห์ 15 ช.ม.)
การเรียนศิลป์แบบตัวต่อตัว	มากกว่า 1 สัปดาห์	100 หยวน/ช.ม.
การเรียนศิลป์ห้องเล็ก	มากกว่า 1 สัปดาห์	40 หยวน/ช.ม./คน(3คนขึ้นไป)
การเรียนศิลป์(เข้าเรียนชั้น ธรรมดาของนักศึกษาจีน)	จัดตามตารางจริง	50 หยวน/ช.ม./คน
การแปลในเวลาเรียนศิลป์	จัดตามตารางจริง	30 หยวน/ช.ม.

ตารางค่าที่พักและค่าใช้จ่ายอื่นๆ

ประเภทค่าใช้จ่าย	รายการ	จำนวนเงิน	หมายเหตุ
วิชา (กรณีนักศึกษาต่างชาติ)	พักอยู่ถูกต้องตามกฎหมาย	400 หยวน (ไม่ครบ 1ปี)	ถ้า 1-3 ปี 800 หยวน
	ตรวจสอบสุขภาพ(ในจีน)	233 หยวน	สำหรับนักศึกษาที่อยู่ยาวนานมากกว่า 6 เดือน
การศึกษา	ค่าสมัคร	300 หยวน	นักศึกษาใหม่
	ค่าเล่าเรียน	ตามตารางข้างบน	
	ค่าหนังสือประกอบการเรียน	100-300 หยวน	
	อุปกรณ์การเรียน		ตามความต้องการ
ที่พักอาศัย	อพาร์ทเมนต์ (ห้องเดี่ยว)	100 หยวน/ห้อง/วัน 2500 หยวน/ห้อง/เดือน	1เตียง โต๊ะ ตู้เก็บเสื้อผ้าโทรทัศน์ โทรศัพท์ ตู้เย็น สายเน็ต ห้องน้ำส่วนตัว
ที่พักอาศัย	อพาร์ทเมนต์ (ห้องคู่)	60 หยวน/ห้อง/วัน 1500 หยวน/ห้อง/เดือน	2เตียง โต๊ะ ตู้เก็บเสื้อผ้า โทรทัศน์ โทรศัพท์ สายเน็ต ห้องน้ำส่วนตัว
	อพาร์ทเมนต์(ห้อง4คน)	200 หยวน/คน/เดือน 1500 หยวน/คน/ปี	4 คนอยู่ด้วยโต๊ะ ตู้เก็บเสื้อผ้า โทรทัศน์ สายเน็ต ห้องน้ำ ส่วนตัว
	ห้องเช่า	500-1000 หยวน/เดือน	ค่าเช่าขึ้นอยู่กับขนาด และทำเลที่ตั้ง
อื่นๆ	อินเทอร์เน็ต	1หยวน/ช.ม.	ห้องสมุด
	โรงอาหาร	3-5 หยวน/มื้อ	ต้องมีบัตรโรงอาหาร
	ห้องสมุด	200 หยวน	อ่าน ยืม และมีการ วางมัดจำ

5. สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ(Materials)

สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ นับว่าเป็นตัวกลางสำคัญที่มีหน้าที่เป็นตัวเชื่อมประสานเป้าประสงค์ของผู้สอนกับนักเรียนได้อย่างสมบูรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามจุดประสงค์การเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับสื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ใช้พัฒนาระบบการเรียนการสอนแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

ลักษณะที่ 1 คือ อุปกรณ์การสอน โสตทัศนูปกรณ์ เทคโนโลยีการศึกษา วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้รับสนับสนุนงบประมาณในการจัดซื้อจากรัฐบาลกลางและระดับท้องถิ่น

ลักษณะที่ 2 คือ เครื่องดนตรีที่ใช้ฝึกทักษะ นักศึกษาเป็นผู้จัดหามาด้วยตนเอง เช่น เอ้อหู กู่เจิ้ง ผีผา เป็นต้น ส่วนเครื่องดนตรีที่มีขนาดใหญ่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวก วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จะรับผิดชอบและสนับสนุนงบประมาณดำเนินการจัดซื้อให้ เช่น เปียโน กลอง ฯลฯ การใช้สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือในการจัดกิจกรรมกระบวนการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มุ่งเน้นใช้เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการศึกษาให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยมีเป้าหมายให้นักศึกษามีเอกัตภาพในส่วนบุคคล เพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ เสริมสิ่งเร้า สร้างความสนใจแก่นักศึกษา เป็นกลวิธีและวิธีการที่เหมาะสมทำให้เกิดการเรียนรู้เพื่อการสร้างสรรค์ ซึ่งคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนจะเป็นส่วนสำคัญในการช่วยแบ่งเบาภาระของครูทั้งด้านแรงงาน และเวลา ทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนดีขึ้น สร้างเนื้อหารายวิชาได้ง่ายขึ้น ช่วยลดปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง เปิดโอกาสทางการศึกษาและเป็นแหล่งวิชาเพื่อชุมชน

ประเภทของสื่อการเรียนการสอนดนตรี ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่นิยมใช้ได้แก่

1. เครื่องมือหรืออุปกรณ์การเรียนการสอนประเภทฮาร์ดแวร์ (Hardware) คือ สื่อที่ใช้กลไกทางอิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า เช่น เครื่องฉายภาพ เครื่องเสียง คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

ภาพประกอบ 36 บรรยายและฉายภาพมัลติมีเดีย วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ
แห่งมณฑลยูนนาน

ภาพประกอบ 37 ห้องเรียนสาขาวิชาการประพันธ์เพลง วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ
แห่งมณฑลยูนนาน

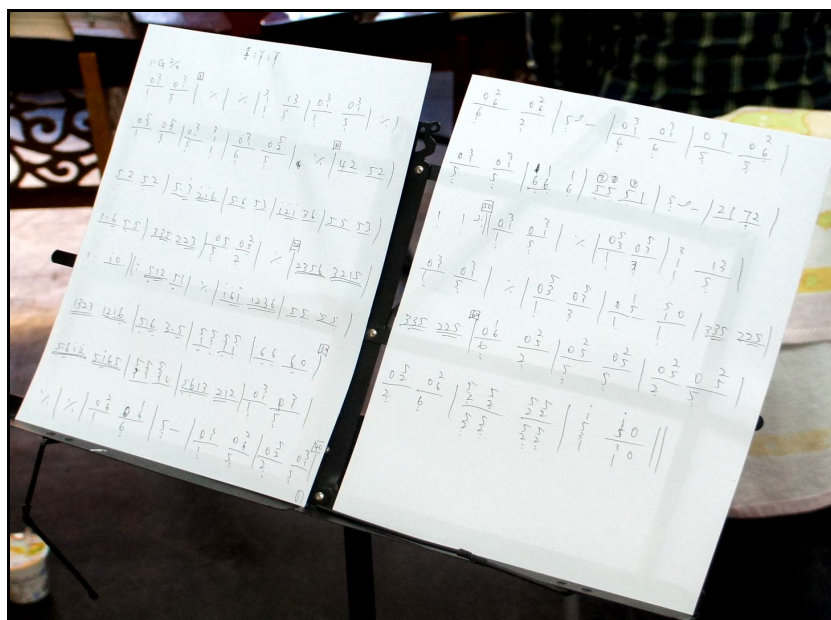
ภาพประกอบ 38 ห้องเรียนบรรยายรวม วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

2. วัสดุหรือซอฟต์แวร์ (Software) คือ สื่อที่มีลักษณะในการใช้ควบคู่กับเครื่องมือและอุปกรณ์ เช่น फिल्म แผ่นโปร่งใส สไลด์ แผ่นวีดิทัศน์ และสื่อที่ใช้โดยลำพังหรืออิสระ เช่น แผนที่ แผนภูมิภาพ หนังสือ ตำราทางวิชาการและเครื่องดนตรี เป็นต้น

การเรียนการสอนอาจารย์ผู้สอนมีการใช้โน้ตเพลง สำหรับผู้บรรเลงเครื่องมือต่างๆ โน้ตเพลงสำหรับผู้ขับร้อง และโน้ตเพลงที่เป็นแบบฝึกทักษะ โดยใช้เป็นสื่อทั้งผู้สอนและนักศึกษา ลักษณะของแผนภูมิภาพจะเป็นแผนภูมิภาพเกี่ยวกับเครื่องดนตรี วงดนตรีในลักษณะต่างๆ และสื่อประเภทแผ่นบันทึกเสียงเพลง(ซีดี)และแผ่นวีดิทัศน์ จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับบทเพลงและการบรรเลงดนตรีทั้งดนตรีพื้นบ้านและดนตรีตะวันตก ดังเช่น

สื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุหรือซอฟต์แวร์ (Software) ได้แก่ โน้ตเพลง แผ่นบันทึกเพลง (ซีดี) แผ่นวีดิทัศน์ เครื่องดนตรี ฯลฯ

ภาพประกอบ 39 โน้ตเพลง สำหรับดนตรีพื้นบ้าน

ภาพประกอบ 40 แผ่นบันทึกเพลง (ซีดี) แผ่นวีดีทัศน์

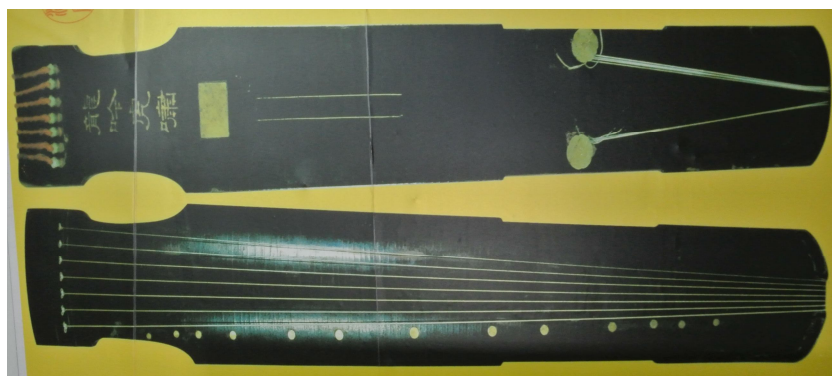

ภาพประกอบ 43 แผ่นบันทึกเพลง (ซีดี) และแผ่นวีดีทัศน์สำหรับฝึกทักษะการฟัง

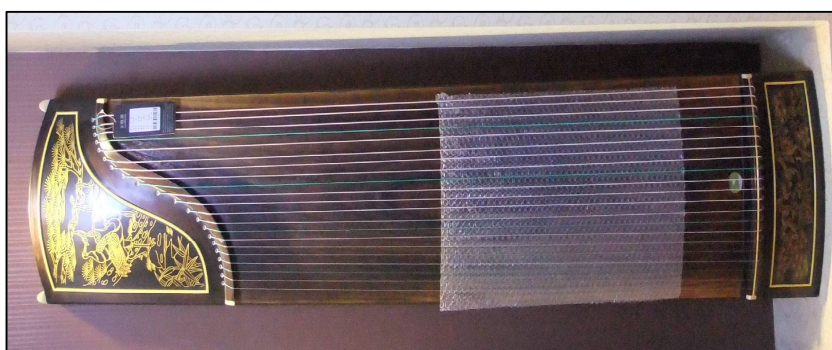

เครื่องดนตรี เป็นสื่อที่ใช้กันมากและมีความสำคัญที่สุด มีทั้งเครื่องดนตรีที่เป็นพื้นบ้านและดนตรีสากลและเป็นเครื่องดนตรีที่มีคุณภาพสูง สื่อการเรียนการสอนโดยเฉพาะเครื่องมือนดนตรีพื้นบ้านที่ใช้ในการเรียนการสอนและฝึกทักษะนอกเวลาส่วนใหญ่จะเป็นเครื่องดนตรีที่นักศึกษาจัดทำเองซึ่งเป็นของส่วนตัวของนักศึกษา สำหรับวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งมณฑลยูนนานนั้น จะมีจัดให้เฉพาะเครื่องดนตรีที่มีขนาดใหญ่เคลื่อนย้ายลำบากและเครื่องดนตรีตะวันตกไว้ประจำแต่ละห้องเรียนและห้องซ้อมรวมวง (หลัว หยวน. 2556 : สัมภาษณ์) ประกอบด้วยเครื่องดนตรีพื้นบ้าน และเครื่องดนตรีตะวันตก ดังภาพประกอบ 44 - 48

เครื่องดนตรีพื้นบ้าน ประเภทเครื่องดีด (เครื่องสาย)

ภาพประกอบ 44 เครื่องดนตรีกู๋ฉิน (Guqin)

ภาพประกอบ 45 เครื่องดนตรีกู๋เจิ้ง (Guzheng)

ภาพประกอบ 46 เครื่องดนตรีพิฟ้า (Pipa)

ภาพประกอบ 47 เครื่องดนตรีต้าหยวน (Da Ruan)

ภาพประกอบ 48 เครื่องดนตรีสามเนียน (Sanxian)

เครื่องดนตรีพื้นบ้าน ประเภทเครื่องสี

ภาพประกอบ 49 เครื่องดนตรี ซิงหู (Jinghu) และเอ๋อหู (Erhu)

เครื่องดนตรีดนตรีพื้นบ้าน ประเภทเครื่องตี

ภาพประกอบ 50 เครื่องดนตรีกลองเซียวกู่ (Xiao Gu)

ภาพประกอบ 51 เครื่องดนตรีดนตรีกลองต้ากู่ (Da Gu)

เครื่องดนตรีพื้นบ้านประเภทเครื่องเป่า

ภาพประกอบ 52 เครื่องดนตรีหูลูซี่ (Hulusi)

ภาพประกอบ 53 เครื่องดนตรีดีจี (Dizi)

เครื่องดนตรีตะวันตก ประเภทคีย์บอร์ด

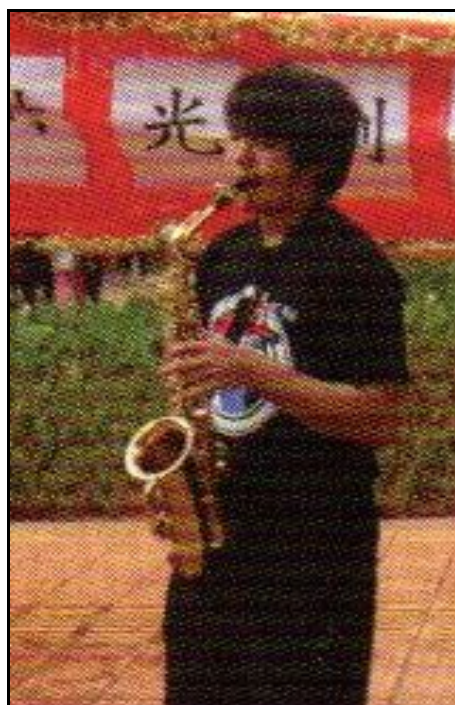
ภาพประกอบ 54 เครื่องดนตรีเปียโน (Piano)

เครื่องดนตรีตะวันตก ประเภทเครื่องเป่าลม (แบบมีลิ้น)

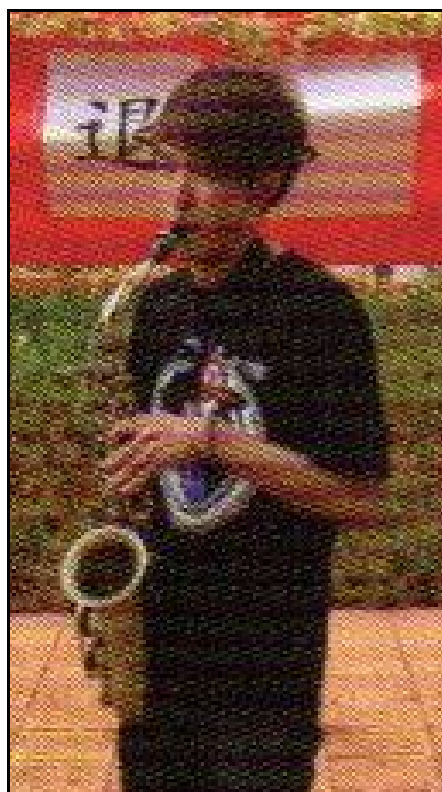

ภาพประกอบ 55 เครื่องดนตรีโอโบ (Oboe)

ภาพประกอบ 56 เครื่องดนตรีเตเนอร์แซกโซโฟน (Tenor Saxophone)

ภาพประกอบ 57 เครื่องดนตรีอัลโตแซกโซโฟน (Alto Saxophone)

ภาพประกอบ 58 เครื่องดนตรีคลาริเน็ต (Clarinet)

เครื่องดนตรีตะวันตก ประเภทเครื่องเป่าทองเหลือง (แบบไม่มีลิ้น)

ภาพประกอบ 59 เครื่องดนตรีฟลูต (Flute)

ภาพประกอบ 60 เครื่องดนตรีทรอมโบน (Trombone)

ภาพประกอบ 61 เครื่องดนตรีทูบา (Tuba)

ภาพประกอบ 62 เครื่องดนตรีกีตาร์โปร่ง (Guitar)

ภาพประกอบ 63 เครื่องดนตรีกีตาร์ไฟฟ้า (Electric Guitar)

เครื่องดนตรีตะวันตก ประเภทเครื่องประกอบจังหวะ

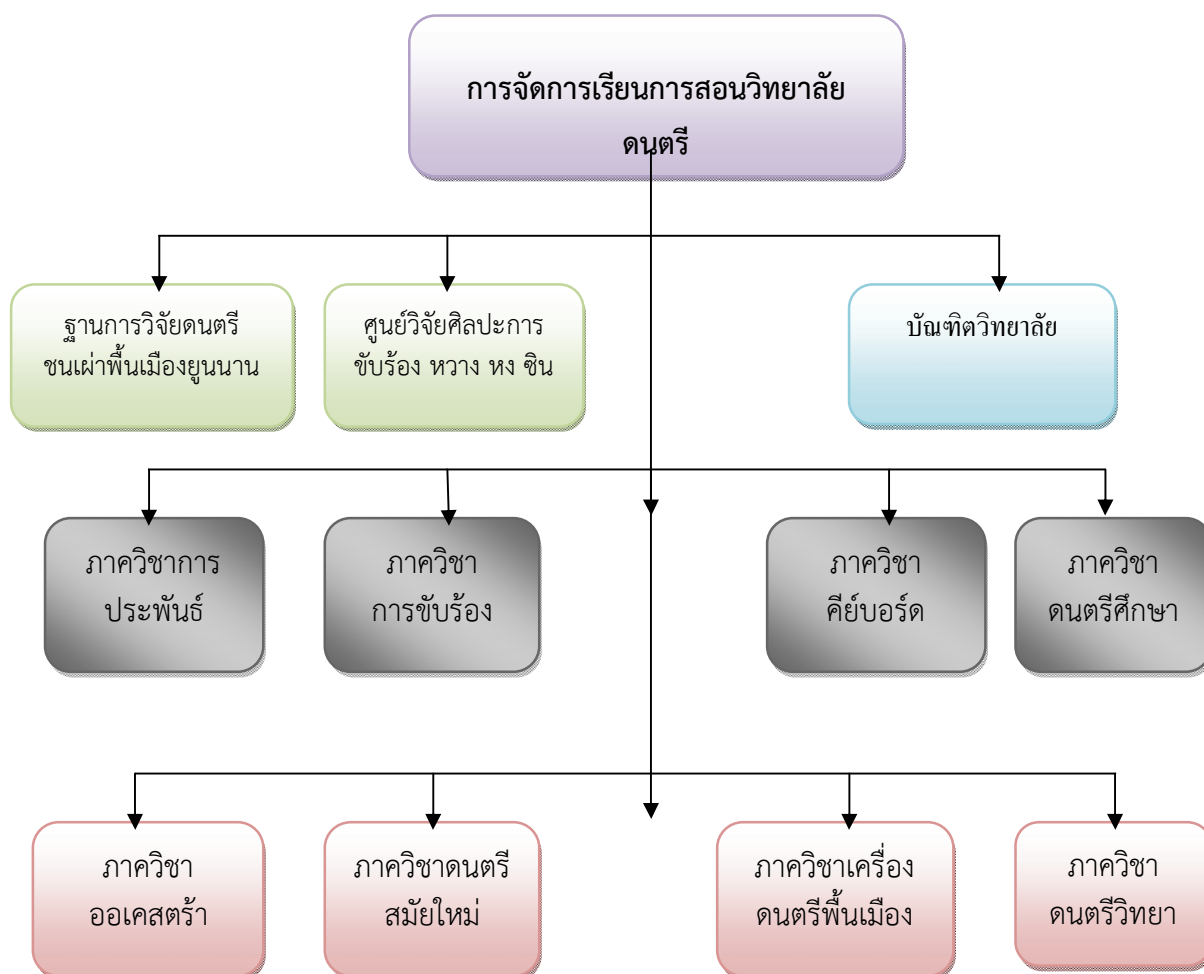

ภาพประกอบ 64 เครื่องดนตรีกลองชุด (Drum)

กระบวนการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานมี 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี แบ่งออกเป็น 8 ภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาการประพันธ์ ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาคีย์บอร์ด ภาควิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาออร์เคสตรา ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง ภาควิชาดนตรีวิทยา ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ ระดับปริญญาโท คือ บัณฑิตวิทยาลัยและหน่วยงานสนับสนุน การเรียนการสอนจำนวน 2 หน่วยงาน ได้แก่ ฐานการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนานและศูนย์วิจัย ศิลปะการขับร้อง หวาง หง ซิน

ภาพประกอบ 65 แผนภูมิการจัดการเรียนการสอนวิทยาลัยดนตรี

ภาควิชาการประพันธ์

เป็นการศึกษาทฤษฎีการประพันธ์เนื้อร้องและเทคนิคการประพันธ์ ภาควิชานี้เป็นภาควิชาที่ริเริ่มก่อตั้งเป็นภาควิชาแรก (ปีค.ศ. 1959) ของวิทยาลัยศิลปะยูนนาน เป็นภาควิชาที่มีความสมบูรณ์แบบที่สูงสุด ติดอันดับ 1 ใน 5 (วิทยาลัยดนตรีจางยา วังวิทยาลัยดนตรีเซียงไฮ้ วิทยาลัยดนตรีแห่งชาติและชิงมู่กวาน ฉงชิ่ง) ในช่วงปี 60 โดยมีลูกศิษย์รุ่นบุกเบิกเป็นจำนวนมากในทั่วประเทศ และเป็นสถาบันที่บำรุงรักษาวัฒนธรรมทางดนตรีพื้นเมืองของมณฑลยูนนาน ด้วยความมุ่งมั่นบากบั่นผ่านกาลเวลากว่าครึ่งศตวรรษ ด้วยการบ่มเพาะบุคคลผู้มีความสามารถ การวิจัยและทฤษฎี การเรียนการสอน และการสร้างสรรค์ทางดนตรี สามารถสร้างสรรค์ผลงานทางดนตรีจนกลายเป็นผลงานระดับประเทศ ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 2002 เพื่อสนองความต้องการในด้านทฤษฎีการสอนด้านการประพันธ์ การวิจัย และบ่มเพาะบุคคลจนมีความสามารถในด้านดนตรีให้กับสังคม จึงได้นำภาควิชาทฤษฎีการประพันธ์และภาควิชาทฤษฎีดนตรีศึกษาของภาควิชาดนตรี มาจัดตั้งเป็นภาควิชาการประพันธ์ของวิทยาลัยดนตรียูนนานในปัจจุบัน

ภาควิชาการขับร้อง

ภาควิชาการขับร้องริเริ่มในเดือนมกราคมปี ค.ศ. 2002 โดยจัดตั้งจากภาควิชาการและการสอนขับร้อง ซึ่งเดิมคือภาควิชาดนตรีและดนตรีศึกษา ตลอดระยะเวลาที่ก่อตั้งภาควิชาการขับร้องที่ผ่านมานั้น ได้รับการยกย่องในด้านการค้นคว้าและทำงานเป็นอย่างดี ผลงานการเขียนที่ถูกตีพิมพ์ของคณาจารย์จำนวน 12 ชุด เขียนตำราเรียนจำนวน 16 ชุด ผลงานที่เป็น CD เพลงจำนวน 20 ชุดและตีพิมพ์วารสารบทความเฉพาะทางอีกกว่า 100 เรื่อง ภาควิชาการขับร้องเน้นหนักไปที่การศึกษาจุดเด่นของดนตรีศึกษา การริเริ่มการเรียนการสอน การค้นคว้าวิจัย และการบ่มเพาะบุคคลจนมีความสามารถห้าสิบปีนับจากที่ริเริ่มก่อตั้ง ได้สร้างบุคคลผู้มีความสามารถทางการขับร้องให้กับประเทศเป็นจำนวนมาก หนึ่งในนั้นก็คือผู้เข้าประกวดนักร้องของสถานีโทรทัศน์จางยง ซึ่งได้รับรางวัลยอดเยี่ยม

ภาควิชาคีย์บอร์ด

ภาควิชาคีย์บอร์ดริเริ่มในปีค.ศ.2002 โดยจัดตั้งจากภาควิชาคีย์บอร์ดของภาควิชาดนตรีและภาควิชาคีย์บอร์ดของภาควิชาดนตรีศึกษา เพื่อบ่มเพาะบุคคลผู้มีความสามารถในรูปแบบผสมผสานให้กับสังคมปัจจุบัน ด้วยการปฏิรูปการเรียนการสอนอย่างทันท่วงที สร้างวิธีการสอนที่เป็นลักษณะเฉพาะโดยนำวิชาการและวิชาเฉพาะมาผสมผสานกัน และได้ผลเป็นที่น่าพอใจ หลายปีที่ผ่านมาได้สร้างบุคคลผู้มีความสามารถเฉพาะทางด้านเปียโน ออร์แกน รวมทั้งการแข่งขันของคณาจารย์และนักศึกษาซึ่งได้รับรางวัลหลายประเภท สร้างชื่อเสียงให้กับวิทยาลัยและมณฑลอย่างมากมาย

ภาควิชาดนตรีศึกษา

ภาควิชาดนตรีศึกษา เดิมคือภาควิชาครุดนตรีซึ่งก่อตั้งในปี ค.ศ. 1985 และได้เปลี่ยนชื่อเป็นภาควิชาดนตรีศึกษาในปี ค.ศ. 1993 เป็นสาขาวิชาเฉพาะทางด้านดนตรีศึกษาที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จและอุดมไปด้วยประสบการณ์ของผู้สอน ในฐานะสถาบันการศึกษาระดับสูงของมณฑลยูนนาน เป็นหน่วยงานหลักในการบ่มเพาะนักเรียนนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับปฐมวัย ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาและมีจำนวนไม่น้อยที่สำเร็จการศึกษาจนกลายเป็นกลุ่มนักแสดงที่ยอดเยี่ยม สร้างคุณูปการให้กับกิจการงานด้านดนตรีศึกษาของมณฑลยูนนานจนเจริญรุ่งเรือง ภาควิชาดนตรีศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าเป็นภาควิชาที่ชั้นนำของวิทยาลัยดนตรี ในขณะเดียวกันก็ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนานักศึกษาในทุกด้าน (สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และระดับอนุปริญญา) ส่งเสริมการขับร้อง การบรรเลง ทฤษฎีดนตรี การประพันธ์ จนถึงระดับที่ได้มาตรฐานตรงตามความต้องการ (สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 และเฉพาะทาง) ดังนั้นจึงมีนักศึกษาที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมมากมายในระดับเมือง ระดับมณฑล และระดับประเทศ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ได้รับการเชื้อเชิญจากผู้เชี่ยวชาญของสถาบันและหน่วยงานภายในประเทศ ในการแลกเปลี่ยน การเผยแพร่เทคนิคและความรู้เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยทางดนตรี นอกจากนี้ยังมีการจัดประชุมวิชาการดนตรี และจัดการแข่งขันทางดนตรีทุกด้าน เพื่อเป็นการยกระดับศิลปะและการเรียนการสอนให้มีมาตรฐานยิ่งขึ้น

ภาควิชาออร์เคสตรา

ภาควิชาออร์เคสตราริเริ่มเมื่อปี ค.ศ. 2001 โดยจัดตั้งจากภาควิชาเครื่องเป่าและภาควิชาเครื่องสายของภาควิชาดนตรี โดยมีหลักสูตรเฉพาะทางคือ ฟลูต โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน แซ็กโซโฟน ฮอว์น ทรัมเป็ต ทอมโบน ยูโฟเนียม ทูบา เพอร์คัชชัน ฮาร์พ ไวโอลิน ไวโอลา เชลโล ดับเบิลเบส เป็นต้น

ปัจจุบัน ภาควิชาออร์เคสตรามีนักศึกษาวงออเคสตรา วงเครื่องเป่า วงเครื่องสาย และวงย่อยอีกมากมาย เพื่อให้กิจกรรมของสถาบันก้าวไปสู่การดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพในด้านการศึกษา วัฒนธรรมและเศรษฐกิจ ในปี ค.ศ. 2009 วงออเคสตราได้เข้าร่วมกิจกรรมและรับผิดชอบการแสดงทางด้านศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง

ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมืองริเริ่มเมื่อปีค.ศ.2002 โดยจัดตั้งและพัฒนามาจากภาควิชาดนตรีพื้นเมืองของภาควิชาดนตรี โดยมีสาขาวิชาผิวปาก กู่เจิง เอ้อร์หู จูตี หยางฉิน ส่วนนา เซิง และเพอร์คัชชัน เป็นต้น โดยอาศัยแหล่งทรัพยากรอันอุดมสมบูรณ์ของชนกลุ่มน้อยพื้นเมืองของมณฑลยูนนาน นอกจากนี้เครื่องดนตรีที่เป็นมรดกตกทอดสืบต่อกันมาแล้ว ยังมีการขุดค้นและพัฒนาเครื่องดนตรีของชนกลุ่มน้อยพื้นเมือง เช่น ต้าซานเฉียน เสี่ยวซานเฉียน อาอู ปาอู และโซ่วเฉียน เป็นต้น ได้นำไปใช้ในการเรียนการสอนและได้รับผลสำเร็จทางการศึกษาเป็นที่น่าพอใจ เพื่อที่จะพัฒนาและเผยแพร่บทบาทเชิงรุกของเครื่องดนตรีชนกลุ่มน้อยพื้นเมืองแห่งมณฑลยูนนาน ก็ได้มีการเข้าร่วมงานแสดงดนตรี “ย้อนอดีตและมองอนาคต 60 ปีของการดนตรีศึกษาในภาคการศึกษาในระดับสูงแห่งมณฑลยูนนาน” และการแสดงในงานฉลองครบรอบ 50 ปีมหาวิทยาลัยศิลปะยูนนาน เป็นต้น

ภาควิชาดนตรีวิทยา

ภาควิชาดนตรีวิทยาก่อตั้งเมื่อเดือนมีนาคม ปีค.ศ. 2002 รับผิดชอบการเรียนการสอนหลักสูตรทฤษฎีพื้นฐานดนตรีวิทยา ในขณะเดียวกันก็ได้ทำการวิจัยและพัฒนาวิชาการดนตรี วิจัยด้านดนตรีวิทยาท้องถิ่นและสร้างสรรค์วัฒนธรรมทางดนตรีของภูมิภาค มีการสืบเสาะสาขาวิชาและการเรียนการสอนโดยใช้เวลากว่าเจ็ดปี จนกลายเป็นรูปแบบการสร้างสรรค์ทางวิชาการแนวใหม่ และสำเร็จเป็นชุดระบบการศึกษาที่สมบูรณ์แบบ ภาควิชาดนตรีวิทยา สามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยความอุดมสมบูรณ์ทางทรัพยากรและวัฒนธรรมของมณฑลยูนนาน ปรากฏให้เห็นถึงความยอดเยี่ยมและลักษณะพิเศษจำเพาะ โดยใช้สาขาวิชาดนตรีชนกลุ่มน้อยพื้นเมืองเป็นจุดเริ่มต้น ผ่านหลักสูตรที่สร้างสรรค์ขึ้นแบบจำเพาะ เป็นการศึกษาที่มีลักษณะพิเศษ และท้ายที่สุดก็มีเป้าหมายที่จะจัดตั้ง “ดนตรีวิทยาชนกลุ่มน้อยมณฑลยูนนาน” ปัจจุบัน ภาควิชาดนตรีวิทยาได้มีการวิจัยเกี่ยวกับดนตรีในพิธีกรรมทางศาสนา มานุษยวิทยา การดนตรี การศึกษาด้านดนตรีประยุกต์ของชนกลุ่มน้อยพื้นเมืองยูนนาน โดยประสบความสำเร็จอย่างมาก

ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่

ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ของวิทยาลัยดนตรี เป็นภาคการศึกษาส่วนหนึ่งของการบ่มเพาะกลุ่มบุคคลที่มีความสามารถและมีคุณภาพสูงทางด้านดนตรีสมัยใหม่ ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ได้เริ่มเปิดรับสมัครสอบคัดเลือกนักศึกษาระดับปริญญาตรีรุ่นแรกขึ้นในปี ค.ศ. 2003 ปัจจุบันมีหลักสูตรการร้องเพลงสมัยนิยม และสองสาขาวิชาใหญ่เกี่ยวกับเครื่องดนตรีสมัยนิยม (ประกอบด้วยการขับร้อง กีตาร์ไฟฟ้า กีตาร์คลาสสิก เบสไฟฟ้า กลอง แซ็กโซโฟน คีย์บอร์ด) จากปี ค.ศ. 2003 จนถึงปัจจุบัน ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ได้มีการจัดกิจกรรมกว่า 100 กิจกรรม อาทิเช่น การแสดงนิทรรศการ การแข่งขัน และการบรรยายทางวิชาการ เป็นต้น การศึกษาและการวิจัยของภาควิชาดนตรีสมัยใหม่จะมีแกนหลักคือการหลอมรวมวัฒนธรรมตะวันตกและตะวันออก เน้นหนักทั้งสมัยนิยมและประเพณีนิยม เชื่อมภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเข้าด้วยกัน จนปรากฏเป็นดนตรีสมัยใหม่ที่มีแนวทางและรูปแบบเฉพาะตัว ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่มีความต้องการในด้านการเปิดรับและปรับตัวให้เข้ากับศิลปะทางดนตรีของสังคม

และต่างประเทศ เพื่อพัฒนาวัฒนธรรมของยูนนาน เพื่อบ่มเพาะบุคคลให้มีความสามารถทางด้านดนตรีสมัยใหม่ เพื่อสร้างสรรค์ระบบการศึกษาของสาขาวิชาการดนตรีสมัยใหม่ให้อยู่ในระดับสูง และเพื่อเป็นแรงผลักดันในการสร้างคุณภาพทางด้านดนตรีสมัยใหม่ให้กับประเทศชาติ (สรี เสี้ยว เขียน. 2556 : สัมภาษณ์)

บัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัยของวิทยาลัยดนตรี ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 2003 หน้าที่รับผิดชอบหลักคือ การจัดการและปลูกฝังนักศึกษาวิจัยระดับปริญญาโทของวิทยาลัยดนตรี สืบเนื่องจากวิทยาลัยดนตรีได้รับสิทธิ์ให้รับสมัครสอบคัดเลือกนักศึกษาระดับปริญญาโทภาควิชาดนตรีศึกษาในปี ค.ศ. 2003 จากนั้นได้รับสิทธิ์ให้รับสมัครสอบคัดเลือกนักศึกษาระดับปริญญาโทภาควิชาศิลปะในปี ค.ศ. 2009 ปัจจุบันวิทยาลัยดนตรีนักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรดนตรีวิทยาประเภทศึกษาเต็มเวลา และนักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรดนตรีวิทยา ประเภทศึกษาไม่เต็มเวลา (ประกอบอาชีพ) และปริญญาโทหลักสูตรศิลปะ (MFA) รวมทั้งสิ้นจำนวน 3 หลักสูตร โดยมีแนวทางการวิจัยหลักสำหรับนักศึกษาปริญญาโทรวม 10 แนวทาง ประกอบด้วย การประพันธ์ ทฤษฎีผสมผสานดนตรีวิทยา วิจัยทฤษฎีดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองมานุษยวิทยาการดนตรี วิจัยทฤษฎีดนตรีศึกษา วัฒนธรรมทางดนตรี ประวัติศาสตร์ดนตรีจีน ประวัติศาสตร์ดนตรีตะวันตก การขับร้องและการบรรเลง

ปัจจุบันวิทยาลัยดนตรียังมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท 46 ท่าน ซึ่งเป็นกลุ่มผู้มีความสามารถในการปฏิบัติงานและบ่มเพาะบุคคลให้มีความสามารถในด้านศิลปะและดนตรีในระดับสูง และนักศึกษาระดับปริญญาโท สามารถแข่งขันจนได้รับรางวัลทั้งในระดับมณฑลและระดับประเทศ มีการตีพิมพ์บทความในวารสารด้านดนตรีระดับประเทศกว่าสองร้อยบทความ และมีการทำวิจัยกว่าสี่สิบหัวข้อในระดับประเทศและระดับนานาชาติ

นอกจากนี้วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ยังมีการจัดตั้งหน่วยงานสนับสนุนการเรียนการสอนเพื่อมุ่งพัฒนาคุณภาพการศึกษา จำนวน 2 หน่วยงาน ได้แก่ ฐานการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนานและศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้อง หวาง หง ซิน ฐานการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนานมณฑลยูนนานเป็นมณฑลแหล่งทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยวัฒนธรรมทางดนตรีชนกลุ่มน้อยพื้นเมืองของสาธารณรัฐประชาชนจีน วัตถุประสงค์ทางวิชาการที่วิทยาลัยการดนตรีได้ก่อตั้ง “ฐานการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนาน” ขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 2003 คือ ความรู้ทางวิชาการพื้นเมือง ความรู้ทางวิชาการนานาชาติ ทศนคติระดับโลก โดยมีภารกิจหลักคือ ศึกษา สืบทอดและสร้างประเพณีดั้งเดิมด้านดนตรีของชนกลุ่มน้อยพื้นเมืองยูนนาน และงานบริการด้านการสร้างสรรค์วัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยพื้นเมืองยูนนาน แลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการด้านดนตรีวิทยาในระดับประเทศและระดับนานาชาติ รวมกลุ่มจัดทำกิจกรรมต่างๆ ในด้านวิชาการ มีการวิจัยถึงการเปลี่ยนแปลงด้านการเรียนการสอน ฐานการวิจัยแห่งนี้ เปิดกว้างทางการวิจัย เปิดรับทัศนคติทางวิชาการ จากศูนย์กลางจนกลายเป็นฐาน จากวิชาการจนกลายเป็นเครือข่าย จากผู้เชี่ยวชาญในการบริการจนกลายเป็นหน้าที่รับผิดชอบหลัก เป็นกลุ่มการจัดการที่สมบูรณ์แบบ สร้างสรรค์วิชาการความรู้ทางดนตรีด้วยความมุ่งมั่นพยายามศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้อง หวาง หง ซิน

ศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้อง หวาง หง ซิน แห่งมหาวิทยาลัยศิลปะยูนนาน ก่อตั้งเมื่อเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 2009 ศูนย์วิจัยแห่งนี้ตระหนักถึงความสำคัญทางด้านแนวคิดของมณฑลในการ “สร้างสรรค์สะพานหลักเชื่อมระหว่างวัฒนธรรมของมณฑลกับภาคตะวันตกเฉียงใต้” ยืนหยัดและมุ่งมั่น

ในการสร้างความโดดเด่นในเรื่องทรัพยากรทางวัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองยูนนานรวมถึงทรัพยากรการศึกษาศิลปะของมหาวิทยาลัยศิลปะยูนนาน เป็นศูนย์การแลกเปลี่ยนทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่สำคัญของระดับภาคตะวันตกเฉียงใต้ ระดับประเทศ ไปจนถึงระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และในอนาคต ศูนย์วิจัยแห่งนี้จะเป็นหน้าต่างที่เปิดแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในระดับนานาชาติ เพื่อสร้างคุณูปการสำคัญและเป็นเกียรติประวัติแก่สายงานด้านศิลปะของยูนนาน ในปี ค.ศ. 2010 ได้มีการเปิดรับสมัครนักศึกษาปริญญาโท จำนวน 10 คน และนักศึกษาระดับปริญญาตรี 20 คน (เหมิง เหวิน. 2556 : สัมภาษณ์) การเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี สถาบันศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน จะมุ่งพัฒนาศักยภาพบัณฑิตสู่ความเป็นเลิศและเป็นมืออาชีพ เน้นการเรียนการสอนด้านดนตรีพื้นบ้านศิลปะและวัฒนธรรมอันเป็นลักษณะพิเศษจำเพาะของชนกลุ่มน้อยในมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

และดนตรี ขับร้องของตะวันตก ประกอบด้วย วิชาการศึกษาทั่วไป วิชาบังคับ และวิชาชีพ

1. หลักการสอน

รูปแบบหรือลักษณะการสอนของอาจารย์วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นลักษณะการสอนที่มีความสำคัญด้วยกัน 4 ประการได้แก่

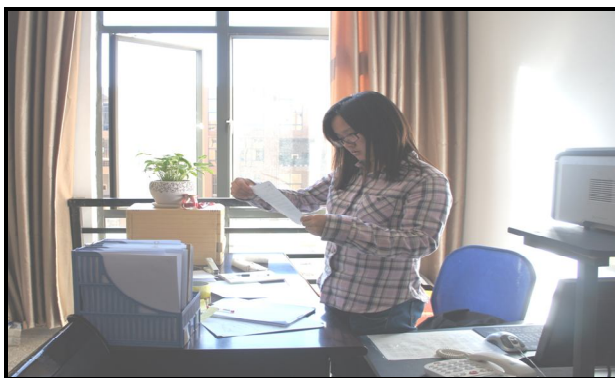
- 1.1 การเตรียมความพร้อมพื้นฐาน
- 1.2 หลักการวางแผนและเตรียมการสอน
- 1.3 หลักการใช้จิตวิทยาการเรียนรู้
- 1.4 หลักการประเมินและรายงานผล

การเตรียมความพร้อมพื้นฐาน วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีการเตรียมความพร้อมพื้นฐานโดยการฝึกอบรมให้แก่อาจารย์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพการสอน 3 ประการ ได้แก่ เตรียมให้เป็นผู้มีความรู้ดี มีทักษะการสอนที่ดีและมีความสามารถในการแก้ปัญหาการสอนได้

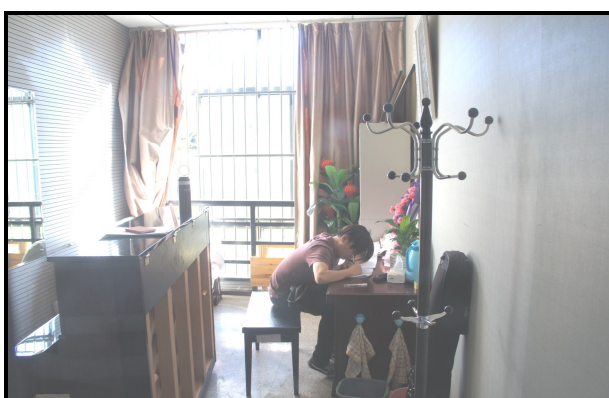

ภาพประกอบ 66 การเตรียมการสอนของอาจารย์ (การแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระหว่างผู้สอน)

ภาพประกอบ 67 การเตรียมการสอนของอาจารย์ (การเตรียมเอกสาร ตำราสำหรับบรรยาย)

ภาพประกอบ 68 การเตรียมการสอนของอาจารย์ (การเขียนโน้ตเพลง)

ภาพประกอบ 69 การเตรียมการสอนของอาจารย์ (การเทียบเสียงเพื่อเตรียมความพร้อม)

ภาพประกอบ 70 การประชุมของตัวแทนนักวิจัย จากสถานศึกษาระดับสูง ครั้งที่ 4
ของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐ
ประชาชนจีน

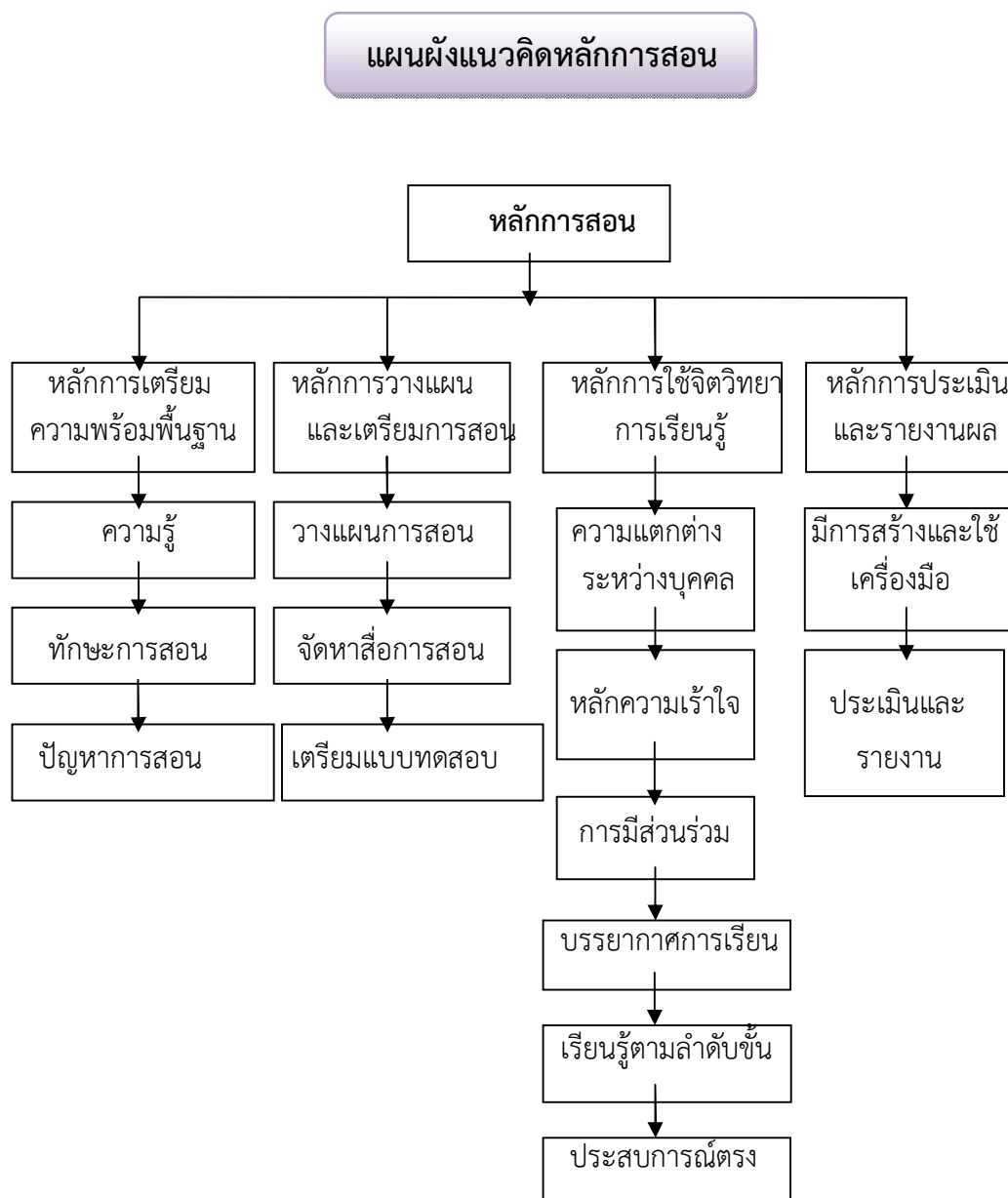
หลักการวางแผนและเตรียมการสอน อาจารย์ผู้รับผิดชอบหรือได้รับมอบหมายให้สอนในแต่ละรายวิชาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานได้มีการวางแผนและเตรียมการสอน ดังนี้ มีการวางแผนการสอน มีการจัดหาสื่อการสอน มีการทดสอบนักศึกษา ก่อนเรียน และหลังเรียน อาจารย์ผู้สอนมีการเตรียมการสอน โดยการวางแผนวิธีสอน เลือกทักษะที่จะฝึกให้นักศึกษาตามความเหมาะสมกับวัยของนักศึกษา อาจารย์ใช้รูปแบบวิธีการสอนแบบบรรยายผสมผสานกับวิธีการสอนโดยการสาธิตไปตามเนื้อหาวิชาตามที่นักศึกษาเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ มีการจัดทำเกณฑ์สอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อใช้ประเมินทักษะและทบทวนองค์ความรู้โดยการแลกเปลี่ยนกันระหว่างผู้สอนและจากสื่อต่างๆ เช่น วิดีทัศน์ สไลด์ หรือเทปบันทึกเสียงตามทีวีวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานจัดไว้ ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษาเกิดความเข้าใจมากขึ้น

อาจารย์มีการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์เพื่อการสอน ได้แก่ เอกสาร ตำรา แบบบันทึกลงเวลาสอน เครื่องเล่นวีดิทัศน์ จัดทำบทเรียนฝึกทักษะ ลักษณะบทเรียนที่จะใช้ฝึกทักษะมักจะเป็นบทเรียนสั้นๆ ที่มุ่งแสดงเฉพาะจุดสำคัญที่ต้องการฝึก

1. หลักการใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ มาใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอน อาทิ หลักความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักสร้างความเข้าใจและความสนใจ หลักการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน หลักการสร้างบรรยากาศในการเรียน หลักให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามลำดับขั้นและหลักการจัดประสบการณ์ตรง

2. หลักการประเมินและรายงานผล มีการจัดกระบวนการประเมินและรายงานผล โดยการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้เรียน มีการสร้างและใช้เครื่องมือในการประเมินผลและการรายงานผลการประเมิน

ภาพประกอบ 71 แผนผังแสดงแนวคิดหลักการสอน

2. วิธีการสอน

ความเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่นสำหรับการจัดการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน กล่าวคือ มีการกำหนดเนื้อหาที่นำไปใช้ฝึกหัดไว้อย่างชัดเจนเหมาะสมกับผู้เรียน การเรียนการสอนวิชาปฏิบัติจะใช้วิธีการสอนแบบตัวต่อตัว เมื่อนักศึกษาสามารถเรียนเพลงครบตามเนื้อหาที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะให้ความสำคัญและมุ่งเน้นถึงการฝึกฝนด้านทักษะซึ่งมีการกำหนดเนื้อหาความยาก-ง่ายของบทเพลงตามระดับชั้น โดยมีการลำดับเพลงที่ใช้ฝึกทักษะจากง่ายไปหายากและเพลงที่มีทำนองทั่วไปถึงทำนองที่มีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นตามลำดับทั้งนี้เพื่อความชำนาญและสามารถพัฒนาศักยภาพสู่ความเป็นนักดนตรีมืออาชีพที่มีมาตรฐาน โดยการปฏิบัติรวมวง ดังตัวอย่างเพลงที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาเอกสาขาดนตรีพื้นเมือง (Folk Music) ดังตัวอย่าง

ระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1

ลำดับ	รายชื่อเพลง
1	Chen Sui
2	Caoyuan Xiaojiemei
3	Shimian Maifu
4	Liangi Qu
5	Zhi fa Lianxi

ระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 2

ลำดับ	รายชื่อเพลง
1	Pingsha Luoyian
2	Haoba Jie Zhiye
3	Gaoshan Liushui
4	Ba Wang Xie Jia
5	Tian E
6	Chun Can

ระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 3

ลำดับ	รายชื่อเพลง
1	Tian E
2	Chun Can
3	Lin An Yihen
4	Yi Zhi Chan

ระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 4

ลำดับ	รายชื่อเพลง
1	Lan Tong
2	Tian Chi
3	Xin Fan Yu Dian Lu Yao
4	Caoyuan Xiaojiemei Xiezhou Gu

นักศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการจัดการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนจะเป็นการจัดกลุ่มนักศึกษาแบบกลุ่มย่อย (จำนวน 2-3 คน) และเรียนแบบตัวต่อตัว เพราะเป็นการเน้นการลงมือปฏิบัติจริง เพื่อให้การดูแลนักศึกษาได้อย่างทั่วถึงและเกิดประสิทธิภาพในการเรียน วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน นักศึกษาต้องสอบแข่งขันเพื่อเข้าศึกษาต่อทุกคน ทั้งนี้ นักศึกษาต้องเลือกสาขาวิชาและเครื่องมือตั้งแต่เริ่มสมัครสอบเข้า ซึ่งจะต้องสอบทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติเครื่องมือ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เป็นกระบวนการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสร้างเสริมความเข้าใจและเรียนรู้จากการปฏิบัติตามเครื่องมือที่นักศึกษาเลือกเรียนตามความสนใจและความถนัด ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนลักษณะเรียนแบบตัวต่อตัว และเรียนแบบกลุ่มย่อย

1. การนำเข้าสู่บทเรียน

1.1 ผู้สอนและนักศึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมโดยการลงมือกระทำ ลงมือแก้ปัญหา ตัดสินใจและศึกษาค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง

1.2 ผู้สอนจะแนะนำแนวทางในการเรียนและการฝึกทักษะตามสาขาวิชาชีพที่นักศึกษาเลือกเรียนด้วยวิธีการให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องเสียงและจังหวะซ้ำ-เร็ว การเตรียมตัวของนักศึกษาวិทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน นักศึกษาจะเข้าห้องเรียนก่อนถึงชั่วโมงเรียนทุกครั้ง จากนั้นนักศึกษาจะมีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน จากนั้นจะฝึกทักษะด้าน

การอ่านโน้ต ร้องโน้ต การเทียบเสียงเครื่องดนตรีและบรรเลงบทเพลงตามแบบฝึกที่ผู้สอนได้มอบให้
ล่วงหน้าเสมอ

ภาพประกอบ 72 การเตรียมความพร้อมของนักศึกษา ก่อนเรียน (ฝึกการอ่านโน้ต ร้องโน้ต
และการบรรเลง)

2. กิจกรรมการเรียนการสอน

2.1 ผู้สอนให้นักศึกษาฝึกอ่านโน้ตเพลงเบื้องต้นและการเคาะจังหวะทุกครั้ง
ก่อนที่จะลงมือกระทำการกิจกรรมการเรียนขั้นต่อไป

2.2 มีการทดสอบก่อนเรียนโดยอาจารย์ส่วนใหญ่ให้นักศึกษาปฏิบัติแบบฝึก
ทักษะที่เตรียมไว้ทีละขั้นตอน เริ่มจากง่ายไปหายาก

2.3 นักศึกษาทำแบบฝึกทักษะตามกระบวนการที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ผู้สอนจะให้
คำแนะนำและร่วมกับนักศึกษาฝึกหัดทำตามเกณฑ์อีกครั้งพร้อมกัน ในขั้นตอนนี้จะมุ่งเน้นในลักษณะให้
นักศึกษาฝึกทำซ้ำตามแบบฝึกทักษะและบทเพลงตามบทเรียนที่ทำได้อ้างอิงไม่เพียงพอจนกว่านักศึกษาจะ
ปฏิบัติได้ เนื่องจากผู้รับการฝึกแต่ละคนมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน ทักษะที่ต้องการ
ฝึกจึงอาจจะแตกต่างกัน

2.4 ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะโดยอิสระ แต่ผู้สอนจะคอยควบคุม
อย่างใกล้ชิด ติดตามและสังเกตพฤติกรรมนักศึกษาตลอดเวลา ในขั้นตอนนี้จะมีการเสริมสร้างและ
แนะนำเรื่องบุคลิกภาพในระหว่างการบรรเลงให้สอดคล้องกับบทเพลง ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจใน
ตนเองและกล้าแสดงออก

ภาพประกอบ 76 การเรียนการสอนเปียโน

ภาพประกอบ 77 การเรียนการสอนขับร้อง

ภาพประกอบ 78 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

ภาพประกอบ 79 การเรียนการสอนดนตรีตะวันตก (เครื่องเป่า)

ภาพประกอบ 80 การเรียนการสอนการอ่านวงเพลง

3. การสรุปบทเรียน

การสรุปบทเรียนของผู้สอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นการสรุปบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้วในชั่วโมงเรียน ซึ่งจะใช้เวลาในขั้นตอนสุดท้ายของการสอนดนตรี ใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที โดยมีรูปแบบที่หลากหลาย อาทิ

- 3.1 การอ่านโน้ต ร้องโน้ต เป็นรายบุคคลและร้องหมู่
- 3.2 การบรรเลงและขับร้องรวมวง
- 3.3 การบรรเลงรวมวงโดยมีผู้อำนวยเพลง
- 3.4 การบรรเลงรวมวงสลับการบรรเลงเดี่ยว
- 3.5 การบรรเลงเดี่ยว

4. การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลการสอนและการเรียน เป็นการช่วยเหลือปรับปรุงการเรียนของนักศึกษา ประเมินค่านักศึกษาแต่ละคนได้ความรู้ตามที่ครูและหลักสูตรกำหนดไว้หรือไม่ และใช้ปรับปรุงการสอน เพื่อพัฒนาให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การวัดและประเมินผล การสอนและการเรียนวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐ

ประชาชนจีน จะมุ่งเน้นการประเมินแนวทางเพื่อช่วยเหลือปรับปรุงการเรียนของนักศึกษา โดยใช้วิธีดังนี้

4.1 การสังเกตพฤติกรรม

4.2 การซักถาม

4.3 การปฏิบัติจริง

มีวิธีการประเมินนักศึกษาก่อนเรียนในหลักสูตรวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน จะจำแนกนักศึกษาโดยใช้เกณฑ์ตามสาขาวิชาและเครื่องมือที่เลือกเรียนตามความถนัดซึ่งมีการสอบคัดเลือกเข้าอย่างชัดเจนแล้วจึงมีการวางแผนให้กับนักศึกษา ในการนี้วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีกระบวนการติดตามและประเมินผลการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการทดสอบปฏิบัติตามบทเรียนและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ การประเมินผลนักศึกษาเพื่อจบการศึกษาในแต่ละชั้นปี นักศึกษาจะต้องสอบวัดผลให้ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ทุกขั้นตอน โดยมีผลการศึกษาก่อนเกณฑ์ที่ 60 คะแนน หากนักศึกษาไม่สามารถสอบผ่านให้นักศึกษาสอบซ่อมได้เพียง 1 ครั้ง หากกรณียังสอบไม่ผ่านนักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนซ้ำชั้นใหม่ สำหรับการติดตามและประเมินผลผู้สอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานจะใช้ระบบให้ผู้ตรวจหรือหัวหน้าสาขาวิชาลงชื่อในใบเทศการสอนในแบบตารางปฏิบัติการสอนซึ่งจะติดไว้บริเวณหน้าห้องเรียนแต่ละห้องเรียน นอกจากนั้นระบบการประเมินผลการเรียนของนักศึกษา วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีรูปแบบการศึกษาโดยแบ่งออกเป็น 2 ภาคการศึกษา และประเมินผลผ่านระดับการศึกษาเป็นรายปี (เฉิน ชวาน. 2556 : สัมภาษณ์)

音乐学院专业课周课表 (2012-2013 学年上学期) (7—18 周)

教师: 张范范 课程: 琵琶 学段: 本科 2013

周次	第1节	第2节	第3节	第4节	第5节	第6节	第7节	第8节	第9节	第10节	第11节	第12节	第13节	第14节	第15节	第16节
上课时间	8:15-9:00	9:10-9:45	9:50-10:25	10:30-11:05	11:10-11:45	11:50-12:25	12:30-13:05	13:10-13:45	13:50-14:25	14:30-15:05	15:10-15:45	15:50-16:25	16:30-17:05	17:10-17:45	17:50-18:25	18:30-19:05
教师								张范范	王慧慧							
学生姓名								2010级	2012级新生							
上课时间	8:15-9:00	9:10-9:45	9:50-10:25	10:30-11:05	11:10-11:45	11:50-12:25	12:30-13:05	13:10-13:45	13:50-14:25	14:30-15:05	15:10-15:45	15:50-16:25	16:30-17:05	17:10-17:45	17:50-18:25	18:30-19:05
教师		马小捷	张艺馨					王艺洁	琵琶班	栗源						
学生姓名		2007级	2007级					2010级新生	2012级	2012级新生						
上课时间	8:15-9:00	9:10-9:45	9:50-10:25	10:30-11:05	11:10-11:45	11:50-12:25	12:30-13:05	13:10-13:45	13:50-14:25	14:30-15:05	15:10-15:45	15:50-16:25	16:30-17:05	17:10-17:45	17:50-18:25	18:30-19:05
教师		师佩文	马指道					赵红	罗瑞	2012级新生						
学生姓名		2007级	2007级					2011级新生	2007级	2012级-2010级						
上课时间	8:15-9:00	9:10-9:45	9:50-10:25	10:30-11:05	11:10-11:45	11:50-12:25	12:30-13:05	13:10-13:45	13:50-14:25	14:30-15:05	15:10-15:45	15:50-16:25	16:30-17:05	17:10-17:45	17:50-18:25	18:30-19:05
教师																

注: 请务必按照学校规定的上课时间上课, 并充分考虑教学的合理性和科学性, 每天授课时数不能超过9节。

ภาพประกอบ 81 ตารางลงชื่อของผู้ตรวจสำหรับนิเทศการสอน

ภาพประกอบ 82 การบรรเลงรวมวงดนตรีพื้นบ้าน

ภาพประกอบ 83 การบรรเลงรวมวงดนตรีพื้นบ้านโดยมีผู้อำนวยเพลง

ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

1. ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนระดับท้องถิ่นและระดับมณฑล

ด้วยพันธกิจสำคัญของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศ
สาธารณรัฐประชาชนจีน ที่มุ่งผลิตนักดนตรีให้เป็นเลิศและมีอาชีพ ผลิตบัณฑิตเป็นครู นักวิจัย ค้นคว้า
และสร้างสรรค์ นำดนตรีชนเผ่าต่างๆในมณฑลยูนนานมาจัดการศึกษาอย่างเป็นระบบจัดการศึกษาและ
พัฒนาดนตรีให้มีชื่อเสียงในอนาคตรวมทั้งพัฒนาดนตรีดั้งเดิมของสาธารณรัฐประชาชนจีนให้เป็นที่รู้จัก
ดังนั้นผู้บริหาร อาจารย์จึงจัดโครงการ กิจกรรมที่ส่งเสริมการเตรียมความพร้อมในด้านองค์ความรู้ ความ
เชี่ยวชาญให้แก่บุคลากร เช่น การอบรมพัฒนาบุคลากร การสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ อาทิ บทความ
วิทยานิพนธ์ เอกสาร ตำราฯลฯทำให้ผลงานเป็นที่ยอมรับ (มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

วิทยาลัยดนตรี. 2545 : ไม่มีเลขหน้า) ประกอบด้วย ผลงานด้านวิชาการ (การอบรม การสัมมนา ตำราวิชาการ ฯลฯ) ผลงานการเผยแพร่ บริการและกิจกรรมด้านการบรรเลงและขับร้อง ผลงานด้านการประกวดในโอกาสต่างๆ ดังภาพประกอบ 84

ภาพประกอบ 84 ผู้บริหารมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานเข้ารับฟังแนวทางการวิจัยของวิทยาลัยดนตรี

ภาพประกอบ 85 เอกสาร ตำราทางวิชาการ

ภาพประกอบ 86 บทความ ตำราทางวิชาการและผลงานแปลที่ได้รับการตีพิมพ์

นอกจากนี้วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ยังมีแนวทางการดำเนินการจัดกิจกรรมอย่างชัดเจนที่เป็นการสนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาทักษะและศักยภาพดนตรีให้นักศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยการกำหนดจัดการบรรเลงและขับร้อง ณ อาคารจัดกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี อย่างน้อยเดือนละ 2 ครั้ง ตลอดจนให้ความร่วมมือกับชุมชนทั้งด้านให้บริการจัดการแสดง การเข้าร่วมกิจกรรมกับหน่วยงานองค์กรท้องถิ่นและการแข่งขัน ประกวดดนตรีและขับร้องในโอกาสต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ (เจ้า เจิ้งฟาง. 2556 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 87 การบรรเลงและขับร้อง ณ อาคารจัดกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี

ภาพประกอบ 88 การแสดงผลงานนักศึกษา วิทยาลัยดนตรี

ภาพประกอบ 89 เผยแพร่การขับร้องให้กับหน่วยงานองค์กรท้องถิ่น มณฑลยูนนาน

ภาพประกอบ 90 การขับร้องเพลงพื้นเมืองในงานการแสดงศิลปวัฒนธรรม มณฑลยูนนาน

ภาพประกอบ 91 การแสดงดนตรีพื้นบ้านแก๋ซุมชนในมณฑลยูนนาน

ภาพประกอบ 92 การประกวดร้องเพลง มณฑลยูนนาน ครั้งที่ 4

ภาพประกอบ 93 เกียรติบัตรวิทยาลัยดนตรีระดับดีเด่น เข้าร่วมกิจกรรมพรรคคอมมิวนิสต์จีน
มณฑลยูนนาน

ภาพประกอบ 94 รางวัลชนะเลิศ การแข่งขันชิงถ้วยเนี่ย เอ๋อ เปย ระดับมณฑล

2. ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนระดับชาติและนานาชาติ

วิทยาลัยดนตรี มีการพัฒนางานดนตรีของสถาบันในลักษณะวงออเคสตราแบบมาตรฐาน
ในระดับสากล การขับร้องประสานเสียง การขับร้องโอเปร่าและวงดนตรีพื้นบ้านแบบมาตรฐาน
และในขณะเดียวกันมีการฝึกซ้อมกันอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นการสร้างโอกาสให้นักศึกษา ครู อาจารย์ได้
สร้างสรรค์ผลงานดนตรีที่มีคุณภาพตลอดจนการเข้าร่วมประกวด แข่งขันและจัดแสดงใน
สถานที่ต่างๆ ทำให้ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีชื่อเสียงในระดับชาติและนานาชาติ

ภาพประกอบ 95 การประกวดการขับร้องโอเปร่า (ประเภทประสานเสียง) ได้รับรางวัลชนะเลิศ เหรียญทองการแข่งขัน CCTV ครั้งที่ 13 ณ กรุงปักกิ่ง

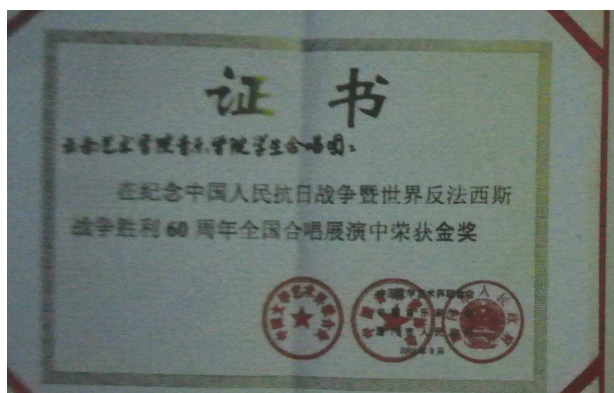

ภาพประกอบ 96 รางวัลชนะเลิศการแข่งขันประพันธ์เพลงและการขับร้อง ระดับประเทศ

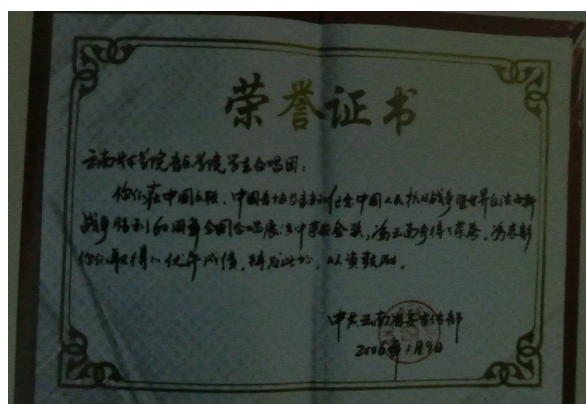

ภาพประกอบ 97 การเป็นคณะกรรมการตัดสินดนตรีระดับนานาชาติ ครั้งที่ 38 อิตาลี-จีน

ภาพประกอบ 98 การแข่งขันการขับร้อง ประเภทเพลงหมู่ประสานเสียงรำลึกจีน-ญี่ปุ่น

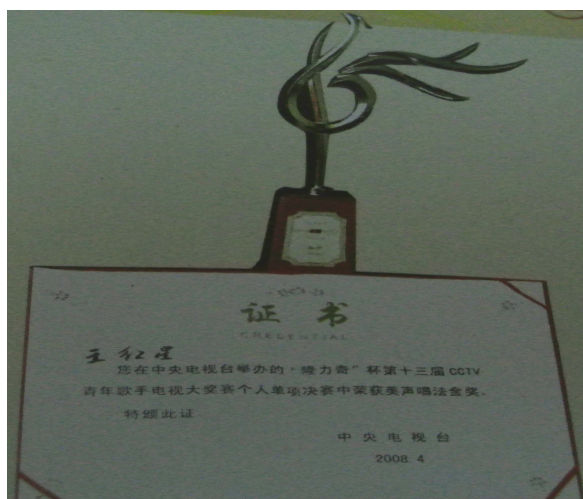

ภาพประกอบ 99 รางวัลเหรียญทองการแข่งขันการขับร้อง ระดับชาติ

ภาพประกอบ 100 รางวัลชนะเลิศและยอดเยี่ยม การแข่งขันดนตรี ระดับชาติ

ภาพประกอบ 101 รางวัลชนะเลิศเหรียญทองการแข่งขันขับร้องโอเปร่า ระดับชาติ

แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

การดำเนินการวิจัยเรื่อง “กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” จากการวิจัยพบว่า วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีกลยุทธ์และแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีทำให้วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลจนมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ ดังนี้

1. ด้านนโยบาย การบริหารและการสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอน
2. ด้านการพัฒนาบุคคล
3. ด้านหลักสูตร
4. ด้านงบประมาณ
5. ด้านกระบวนการเรียนการสอน
6. ด้านสื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ
7. ด้านการวัดและประเมินผล
 - 7.1 การวัดและประเมินผล
 - 7.2 การประเมินผลเพื่อการประเมินคุณภาพการศึกษาโดยรวม

ด้านนโยบาย การบริหารและการสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอน

1. นโยบายการศึกษา

การจัดกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ยึดแนวทางการจัดการศึกษาตามหลักการอันเป็นนโยบายสาธารณะและเป็นกิจกรรมที่กระทำหรือดำเนินการโดยรัฐบาล ซึ่งมีที่มาในการกำหนดนโยบายหลายรูปแบบ แต่นโยบายสาธารณะของจีนนั้น โดยปกติแล้วมักมีแหล่งที่มาจากหลักปรัชญาและแนวคิดทฤษฎีชั้นนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นหลัก ดังนั้น การกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน จึงต้องดำเนินไปอย่างสอดคล้องต้องกันกับปรัชญาและแนวคิดทฤษฎีชั้นนำของพรรคเป็นสำคัญ ด้วยปรัชญาและวิธีคิดนี้ เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นผู้บริหารปกครองประเทศ พรรคจึงนำปรัชญาและหลักคิดดังกล่าว มาปรับใช้ โดยนำมาเป็นแนวคิดทฤษฎีในการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์สภาพเศรษฐกิจสังคมจีน จากนั้นก็สร้างแนวคิดทฤษฎีชั้นนำของพรรคสำหรับบริหารปกครองและพัฒนาประเทศ ด้วยเหตุนี้ ระบบการจัดการศึกษาของจีน จึงไม่แยกส่วนจากแนวคิดทฤษฎีชั้นนำของพรรค ตรงกันข้าม ความคิดของผู้ในระดับสูงและแนวคิดชั้นนำของพรรค จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติในการจัดการศึกษา ยิ่งกว่านั้น หลักปรัชญาและแนวคิดทฤษฎีชั้นนำทางการเมืองของจีน ยังให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติ สำรอง ค้นคว้า

แสวงหากฎเกณฑ์เกณฑ์แห่งหนึ่งของความเป็นจริง หลังจากนั้นก็พัฒนาขึ้น เป็นแนวคิดทฤษฎีชั้นนำ กำหนดเป็น ยุทธศาสตร์ นโยบาย มาตรการและแนวทางปฏิบัติ โดยเชื่อว่า นี่คือการการขับเคลื่อนกลไก ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติให้รู้ไปข้างหน้า หรือในอีกความหมายหนึ่ง พรรคเชื่อว่าการจัดการศึกษา ของจีน เป็นกระบวนการหล่อหลอมตนเองของประชาชนให้เป็นหนึ่งเดียวกับประวัติศาสตร์ที่ตนเอง สร้างขึ้น (เฉิน ขวาน. 2556 : สัมภาษณ์)

2. การบริหารงานของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน มีนโยบายและแนวทางการบริหารจัดการ ได้แก่

2.1 มีการพัฒนาและจัดระบบการสื่อสารด้วยการระบบเครือข่ายที่ครอบคลุม ทุกพื้นที่โดยใช้ทั้งระบบอินเทอร์เน็ต และระบบ Lan ทำให้การประสานงาน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 จัดอบรมให้ความรู้เรื่องระบบงานธุรการและสารบรรณให้แก่บุคลากรทั้งใน ระดับภาควิชาและโปรแกรมวิชา เป็นการเตรียมความรู้ ความเข้าใจในการปฏิบัติงาน ไว้อย่างทั่วถึง ครอบคลุมภาระงาน ทำให้เกิดประสิทธิผลตามเป้าหมาย

2.3 มีการจัดการพัฒนาความรู้ ความสามารถในเชิงการบริหารจัดการให้กับ ผู้บริหารระดับหัวหน้าภาควิชาและประธานโปรแกรมวิชาอย่างต่อเนื่อง

2.4 มีแนวทางและเอกภาพในการบริหารจัดการอย่างชัดเจน บุคลากรสามารถ ปฏิบัติงานตามสายงานได้อย่างคล่องตัว ถูกต้องตอบสนองต่อเป้าหมายในการจัดการศึกษาของวิทยาลัย ดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานอย่างยิ่ง

2.5 สร้างและวางแนวทาง ให้ความสำคัญในการพัฒนาการสอนดนตรีของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เช่น

2.5.1 จัดทำแผนงานในการพัฒนาการสอนทุกระดับ

2.5.2 วางแผนการรับนักศึกษาอย่างเป็นระบบ

2.5.3 มีการสนับสนุนงบประมาณในการบริหารจัดการเรียนการสอนอย่างเพียงพอ

2.5.4 มีแผนการจัดหาและจ้างอาจารย์พิเศษเพิ่มในแต่ละสาขาวิชา

2.5.5 มีการจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้ตามสาขาวิชาให้แก่อาจารย์อย่างต่อเนื่อง

2.5 การสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ แห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนใน ด้านการสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอนดนตรี ดังนี้

2.5.1 มีการจัดสรรงบประมาณในการก่อสร้างอาคารเรียนดนตรีและสำนักงานไว้อย่าง พอเพียง ทำให้นักศึกษามีสถานที่เรียนได้อย่างทั่วถึง

2.5.2 มีเครื่องดนตรี วัสดุ อุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอนของนักศึกษาไว้ให้ นักศึกษาอย่างครบถ้วน เช่น เปียโน เครื่องฉายวีดิทัศน์ แผ่นดีวีดีทัศน์ เครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

2.5.3 ใช้เครื่องดนตรีที่มีคุณภาพสูงเป็นอุปกรณ์ในการจัดการศึกษา

2.5.4 มีห้องและเวทีสำหรับการฝึกประสบการณ์บรรเลงและการขับร้อง สะดวกต่อการ จัดกิจกรรมของนักศึกษาและบุคลากร

2.5.5 มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีการจัดหอพักให้นักศึกษาอย่างเพียงพอ โดยให้นักศึกษาทุกคนพักที่หอพักของมหาวิทยาลัย

ด้านการพัฒนาบุคคล

ด้านการพัฒนาบุคคล ในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

1. อาจารย์

การพัฒนางานวิชาการในสถาบันระดับอุดมศึกษา จะประสบความสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับอาจารย์เป็นสำคัญ ดังนั้นการพัฒนาอาจารย์ให้เป็นผู้มีความรู้ทางวิชาการและมีวิสัยทัศน์ที่เข้าใจมนุษย์และสังคมจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีแนวทางในการพัฒนาอาจารย์ดังนี้

1.1 สนับสนุน ส่งเสริมให้อาจารย์ได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อนำองค์ความรู้ที่ได้รับมาพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพต่อนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยรัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนทุนการศึกษาทั้งหมด

1.2 อาจารย์มีแนวทางในการพัฒนาการเรียนตามนโยบาย มาตรฐาน แนวทางที่รัฐบาลกำหนด

1.3 อาจารย์ยึดแนวทางการจัดการศึกษาว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้

1.4 มีการพัฒนาอาจารย์ให้สามารถใช้เทคโนโลยีต่างๆที่ทันสมัยในการสอน

1.5 จัดการอบรมให้แก่อาจารย์ บุคลากรโดยเน้นการทำให้สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอบรมไปทำงานได้อย่างแท้จริง

1.6 มอบหมายหน้าที่การสอนเพียงหน้าที่เดียวเท่านั้น

1.7 มีการมอบหมายชั่วโมงสอนไม่เกิน 10 คาบต่อสัปดาห์(คาบละ 45 นาที)

1.8 อาจารย์มีความพร้อมด้วยความรู้ความสามารถได้ตามมาตรฐานในระดับชาติและนานาชาติ

1.9 มีระบบการติดตาม ประเมินผลอาจารย์ทั้งในระหว่างทำการสอนและหลังสอน

1.10 มีการจัดสวัสดิการบ้านพักให้แก่อาจารย์ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน เพื่อให้อาจารย์ใช้เวลากับการสอนได้อย่างเต็มที่

1.11 มีการโครงการและกิจกรรมเพื่อสนับสนุนให้อาจารย์ได้ทำการศึกษาค้นคว้าและวิจัย

1.12 มีกิจกรรมการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ทั้งภายในสถาบันและระหว่างสถาบันการศึกษา

สรุปได้ว่า งานวิชาการทางการอุดมศึกษาเป็นงานที่มีความสำคัญในสถาบันอุดมศึกษา เนื่องจากเป็นภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งอาจารย์ก็มีบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยให้ภารกิจของสถาบันสำเร็จได้ ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนาอาจารย์ให้มีความพร้อมในการทำงานทางวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาได้

2. นักศึกษา

การเรียนการสอนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว ไม่อาจพัฒนานักศึกษาให้เกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ได้ ดังนั้น หน้าที่ของสถาบันการศึกษาต้องจัดกิจกรรมให้นักศึกษาเพื่อช่วยพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตโดยสมบูรณ์แบบ นอกเหนือจากความเป็นเลิศทางวิชาการแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มุ่งเน้นการพัฒนาอย่างรอบด้าน ได้แก่ ทางกาย จิต ปัญญาและสังคมโดยกำหนดเป็นแนวทาง ดังตัวอย่าง

ลำดับ	ระดับชั้น	แนวทางการพัฒนา	เป้าหมาย	หมายเหตุ
1	นักศึกษาชั้นปีที่1	เน้นทักษะการเรียนรู้ชีวิต เช่น การวางแผนเป้าหมาย การมีวินัยในตนเอง	พัฒนาจากนักเรียนเป็นนักศึกษา	
2	นักศึกษาชั้นปีที่2	เน้นทักษะการเรียนรู้ด้านวิชาชีพ เช่น การคิดอย่างเป็นระบบ รู้จักการคิดวิเคราะห์	ก้าวสู่วิชาชีพ	
3	นักศึกษาชั้นปีที่3	เน้นคุณลักษณะการเป็นผู้นำ เช่นการเรียนรู้วัฒนธรรมนิยมจรรยาบรรณวิชาชีพ	ก้าวสู่คุณลักษณะทางวิชาชีพ	
4	นักศึกษาชั้นปีที่4	เน้นประสบการณ์ชีวิต ตามแต่ละสาขา เช่น สร้างอุดมการณ์ชีวิตเพื่อเตรียมตัวสู่โลกอนาคต และมีคุณธรรม	ก้าวสู่ความเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์	

ประเด็นแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้แก่

1. นักศึกษาได้เรียนและฝึกทักษะดนตรีอย่างใกล้ชิดกับอาจารย์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

2. นักศึกษามีโอกาสและเวลาในการฝึกทักษะและทบทวนบทเรียนดนตรีมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานมีนโยบายและระเบียบให้นักศึกษาทุกคนต้องอยู่หอพักในมหาวิทยาลัย ทำให้ผู้เรียนเกิดความเชี่ยวชาญ

- 2.1 ส่งเสริมนักศึกษาได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมการบรณเอยอย่างต่อเนืองทุกคน
- 2.2 ฝึกให้นักศึกษามีความขยัน ความพยายามและความอดทน
- 2.3 นักศึกษามีความรับผิดชอบ มีวินัยในตนเอง
- 2.4 นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์
- 2.5 ปลูกฝังให้นักศึกษาไม่รังเกียจวัฒนธรรมของตนเองและชนชาติอื่น
- 2.6 นักศึกษามีความรู้ในสาขาวิชาชีพที่เรียนและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้

เกิดประโยชน์ได้

- 2.7 นักศึกษามีความสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้
- 2.8 นักศึกษามีบุคลิกภาพที่ดี น่าเชื่อถือและมีความเชื่อมั่นในตนเอง
- 2.9 นักศึกษาสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและมีศักยภาพ

ในการพัฒนาดตนเอง

- 2.10 นักศึกษามีความสำนึกต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม
- 2.11 นักศึกษามีผลการเรียนอยู่ในระดับดี

ภาพประกอบ 102 การประชุมสโมสรนักศึกษาของวิทยาลัยดนตรี

ด้านหลักสูตร

แนวทางในการพัฒนาคุณภาพของหลักสูตรมีการกำหนดทิศทาง แนวทางดำเนินการโดยรัฐบาลกลางและรัฐบาลระดับมณฑลยูนนาน ซึ่งมีความเพียงพอและสามารถสนองต่อความต้องการของผู้เรียน จากนั้นนำมาประกาศใช้จัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ผู้บริหารจะทำหน้าที่ตรวจสอบกระบวนการเรียนการสอนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย เนื้อหา การประเมินผลของหลักสูตร จัดสัมมนาเพื่อวิเคราะห์หลักสูตร ยึดการนำแนวคิด หลักการของการศึกษาของชาติไปปฏิบัติอย่างรอบคอบ มีการปรับมาตรฐานการเรียนการสอนให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งประเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดของการยกระดับคุณภาพของประชาชน หลักสูตรมุ่งเน้นการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพคนเน้นการบ่มเพาะความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการปฏิบัติ ก้าวทัน

พลวัต เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นแบบอย่างของผู้สร้างระบอบสังคมนิยมที่มีการพัฒนาพร้อมทุกๆด้านเปี่ยมไปด้วยความรู้ มีทักษะเฉพาะในระดับสูง มีความคิดเปิดกว้าง สร้างสรรค์และมีทักษะในการนำความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพได้อย่างแข็งแกร่ง นอกจากนี้หลักสูตรยังได้เสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้ผู้เรียนมีวินัย รู้จักการวางตัว รู้จักที่จะเรียนรู้การทำงาน สร้างสรรค์และใช้ชีวิตโดยสมบูรณ์

ด้านงบประมาณ

งบประมาณที่ใช้ในการบริหารจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ได้รับ 2 ส่วน กล่าวคือ จากรัฐบาลสนับสนุนและค่าเล่าเรียนนักศึกษาตามสัดส่วนที่มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานจัดสรรให้ ผู้บริหารจะยึดหลักการและแนวทางการบริหารงบประมาณแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์และมุ่งเน้นผลงาน ลักษณะการบริหารแบบคล่องตัว โปร่งใสตรวจสอบได้ บริหารจัดการเพื่อพัฒนาคุณภาพและความเสมอภาคของนักศึกษา

ด้านกระบวนการเรียนการสอน

ด้านกระบวนการเรียนการสอนดนตรี

การพัฒนาวิธีสอน

อาจารย์/ผู้สอน วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีการพัฒนาวิธีสอน อาทิ

1. จัดการเรียนการสอนแบบตัวต่อตัวและกลุ่มย่อยจำนวนอาจารย์ 1 ท่านจะมีหน้าที่รับผิดชอบนักศึกษาเพียง 5-10 คนเท่านั้น
2. อาจารย์จะใช้วิธีสอนแบบผู้ชี้แนะและพี่เลี้ยงมุ่งเน้นการฝึกฝนของนักศึกษาเป็นสำคัญทั้งในเวลาและนอกเวลา
3. ผู้สอนจะให้ความสำคัญ ห่วงเท เสียสละกับการเรียนการสอนดนตรี
4. จัดกระบวนการเรียนการสอนเป็นระบบและขั้นตอนอย่างเคร่งครัด เช่น เริ่มจากการให้นักศึกษาเข้าห้องเรียนก่อนเวลาแล้วฝึกการอ่านโน้ต ร้องโน้ตและทบทวนการปฏิบัติตามแบบฝึกด้วยตนเองก่อนที่อาจารย์เข้าสอนทุกครั้ง
5. การจัดการเรียนการสอนจะใช้การสอนแบบบรรยาย การสาธิต โดยใช้หรืออาจารย์ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน/เครื่องมือในระดับสูงหรือชั้นนำของประเทศมาถ่ายทอดให้นักศึกษาทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี
6. อาจารย์เขียนรายงานผลการสอนหลังจบการสอนประจำสัปดาห์

ด้านสื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ

การเรียนรู้อาจเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องมีผู้สอน ซึ่งผู้เรียนอาจได้พบได้เห็น ได้ยิน ได้ลงมือกระทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง โดยใช้สื่อรูปแบบต่างๆมาเป็นปัจจัยในการสร้างแรงจูงใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้นซึ่งมีความสอดคล้องและสัมพันธ์

กัน จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีแนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน ได้แก่

1. อบรมให้ความรู้แก่อาจารย์เพื่อการจัดทำสื่อประกอบการเรียนการสอน
2. อาจารย์ใช้สื่อวีดิทัศน์มาใช้เป็นสื่อการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น
3. อาจารย์ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ดนตรี มาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนควบคู่ไปกับการสอนแบบบรรยาย
4. มีการจัดทำและใช้แผนภูมิ รูปภาพ มาประกอบการสอน
5. สนับสนุนส่งเสริมให้อาจารย์เขียนตำราทางวิชาการ โดยจัดสรรงบประมาณให้อย่างเพียงพอ
6. มีการอบรมเพื่อจัดทำแบบฝึกทักษะสำหรับผู้เรียน

ด้านการวัดและประเมินผล

แนวทางการพัฒนาด้านการวัดและประเมินผล

1. การวัดและประเมินผล

การจัดการศึกษาของสถานศึกษาต้องมีการกำหนดรูปแบบ แนวทางการวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับแนวทางของหลักสูตร มีระบบที่ต่อเนื่อง มีรูปแบบที่เหมาะสมจะทำให้ข้อมูลที่มีคุณค่าต่อการนำไปใช้ปรับปรุงพัฒนาและบูรณาการอยู่ในกระบวนการเรียนการสอน ทั้งเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและพัฒนาระบบการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะต้องดำเนินควบคู่กันไปอย่างต่อเนื่อง การบูรณาการการวัดและการประเมินผลเข้าด้วยกันจะส่งผลดีต่อการพัฒนาการศึกษาเป็นอย่างมาก วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้มีแนวทางการพัฒนาการวัดและประเมินผล ประกอบด้วย

- 1.1 มีการวัดและประเมินผลเพื่อการการคัดเลือก (Selection) เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อคัดเลือกคนเข้าศึกษาต่อ
- 1.2 มีการวัดและประเมินผลเพื่อการจัดตำแหน่ง(Placement) เป็นการตรวจสอบนักศึกษาก่อนเรียนรู้ ว่ามีพื้นฐานความรู้ ความสามารถอยู่ในระดับใด
- 1.3 มีการวัดและประเมินผลเพื่อการวินิจฉัย (Diagnosis) เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อค้นหาว่าผู้เรียนเก่งหรือเรียนอ่อนเพราะเหตุใด
- 1.4 มีการวัดและประเมินผลเพื่อการเปรียบเทียบ (Assessment) เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาการของผู้เรียน
- 1.5 มีการวัดและประเมินผลเพื่อการพยากรณ์ (Prediction) เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อคาดคะเนล่วงหน้าว่าอนาคตจะเรียนได้สำเร็จหรือไม่

1.6 มีการวัดและประเมินผลเพื่อการประเมินค่า (Evaluation) เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อสรุปคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนว่าผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในรายวิชา

ตาราง 2 การวัดและประเมินผลขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอน

ลำดับ	ขั้นตอนการวัด	วัตถุประสงค์	เครื่องมือ	หมายเหตุ
1	การวัดและประเมินผลก่อนเรียน (Pre-Evaluation)	เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานและทักษะของผู้เรียน	แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher- made Test) แบบสังเกต (Observe) แบบสัมภาษณ์ (Interview)	
2	การวัดและประเมินผลระหว่างเรียน (Formative Evaluation)	เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียน	แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher- made Test) แบบสัมภาษณ์ (Interview) แบบสอบปากเปล่า (Oral Test)	
3	การวัดและประเมินผลหลังเรียน (Summative Evaluation)	เพื่อตัดสินการเรียนรู้ว่าผ่านหรือไม่	- แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher- made Test) - แบบสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test)	

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนใช้แนวทางการประเมินการสอนแบบจุลภาค ตัวอย่างเช่น หลังจากสอนเสร็จแล้ว ผู้รับการฝึกทักษะมีโอกาสได้ชมการสอนของตนจากวิดีโอที่ได้นับถือได้ การได้เห็นพฤติกรรมของตนเอง จะช่วยให้ผู้รับการฝึกทักษะเห็นจุดบกพร่องของตนเองอย่างชัดเจน ผู้รับการฝึกทักษะสามารถประเมินตนเองได้ รวมทั้งผู้สอนและผู้สังเกตการณ์คนอื่นๆ สามารถให้ข้อติ-ชมการสอน โดยมีการย้อนวิดีโอที่บันทึกกลับไปดู พฤติกรรมการสอนในจุดที่ติ-ชมได้ การปรับบทเรียนและสอนใหม่ หลังจากผู้รับการฝึกได้ข้อมูลป้อนกลับแล้วอาจมีการปรับบทเรียนและสอนใหม่อีกครั้งเพื่อปรับปรุงการสอนของตนให้ดีขึ้นจนกว่าจะพอใจ

2. การประเมินผลเพื่อการประเมินคุณภาพการศึกษาโดยรวม

การประเมินคุณภาพการศึกษา ได้ดำเนินการอย่างเข้มข้นและเป็นมาตรฐานในปี ค.ศ. 1985 (พ.ศ. 2528) ซึ่งเป็นไปตามประกาศปฏิรูประบบการศึกษาของรัฐบาลกลาง และดำเนินการโดยคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติในขณะนั้น กล่าวคือ ในเดือนพฤศจิกายนปี ค.ศ. 1985 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ออกประกาศให้หน่วยงานในส่วนการจัดการศึกษาระดับสูง ให้ดำเนินการศึกษาวิจัยและทดลองดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาในระยะที่ 1 หลังจากนั้นในปี

ค.ศ. 1990 (พ.ศ. 2533) คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ก็ได้ออกประกาศระเบียบว่าด้วยการประเมินคุณภาพการศึกษาสำหรับสถาบันการศึกษาชั้นสูง และได้เริ่มการดำเนินการต่อเนื่องเรื่อยมาซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ช่วงสำคัญได้แก่

ช่วงที่ 1 ช่วงปี ค.ศ. 1985-1990 ถือว่าเป็นช่วงของการพัฒนาและศึกษาวิจัรยะระบบการประเมินคุณภาพการศึกษา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ออกประกาศการประเมินคุณภาพและทดลองใช้โดยทำการประเมินคุณภาพการจัดการเรียนการสอน แบ่งตามสาขาวิชาที่เชี่ยวชาญและจัดประชุมระดมความคิดเห็น เพื่อแสวงหาแนวทางการประเมินที่สอดคล้องกับแนวนโยบายและการพัฒนาทางเศรษฐกิจสังคมของประเทศการจัดประชุมในเรื่องนี้ครั้งแรกจัดขึ้นครั้งแรกที่มณฑลเฮยหลงเจียง

ช่วงที่ 2 ช่วงปี ค.ศ. 1990-2002 กระทรวงศึกษาธิการ (เดิมคือคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ) ได้ออกประกาศระเบียบว่าด้วย การประเมินคุณภาพการศึกษาชั้นสูง และเริ่มนำระเบียบดังกล่าวไปใช้ประเมินสถาบันการศึกษารัฐบาลกลางโดยกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดคะแนนการประเมินเป็น 3 ระดับ คือผ่าน ผ่านดี และพอใช้ คณะกรรมการประเมินได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลกลางโดยกระทรวงศึกษาธิการ และถูกกำหนดให้ประเมินคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมด 195 แห่ง มุ่งเน้นประเมินสาขาวิชาเฉพาะได้แก่ สาขาวิศวกรรมศาสตร์ แขนงวิศวกรรมโยธา สาขาวิชาการเงิน เกษตรศาสตร์ วนศาสตร์ เภสัชศาสตร์ รัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ รวม 6 สาขาวิชาการประเมินครั้งนี้มีผลสรุปโดยรวมว่าคุณภาพของการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 192 แห่งมีผลที่ไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าที่ควร สถาบันการศึกษาที่ผ่านระดับดีมีจำนวนไม่ถึง 100 แห่ง สถาบันการศึกษาเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นสถาบันที่มีประวัติการก่อตั้งมายาวนาน มีพื้นฐานการบริหารจัดการอยู่ในเกณฑ์ดี มีทิศทางการพัฒนาที่เด่นชัดและมีเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง แต่สถาบันส่วนใหญ่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์พอใช้

เดือนเมษายน ปีค.ศ. 2004 กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำแผนปฏิบัติการการประเมินคุณภาพในสาขาวิชาเฉพาะ 3 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ แขนงวิชาวิศวกรรมโยธา สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ แขนงวิชาวนศาสตร์ และสาขาวิชาเภสัชศาสตร์อีกครั้งโดยกำหนดสถาบันอุดมศึกษาเป้าหมาย คือ มหาวิทยาลัยที่อยู่ในโครงการ 211 สำหรับมหาวิทยาลัยที่ไม่ได้อยู่โครงการ 211 หากคิดว่าตนเองมีความพร้อม ก็ให้เสนอชื่อตัวเองเข้ารับการประเมินคุณภาพได้ สำหรับผลการประเมิน พบว่า สถาบันอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยที่มีผลการประเมินขั้นผ่านดีเด่นเพียง 16 แห่งเท่านั้น

ในช่วงนี้ การประเมินคุณภาพการศึกษาจะอยู่ในรูปแบบของความสมัครใจเข้ารับการประเมิน ไม่บังคับ แต่ให้มหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาของแต่ละสถาบัน ตัดสินใจยื่นสมัครเข้ารับการประเมินด้วยตนเองข้อกำหนดสำคัญ คือ การประเมินภาพรวมของการจัดการศึกษาครอบคลุมทุกด้าน และประเมินเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีขึ้นไป ในปี ค.ศ. 2001 ทั่วทั้งประเทศมีสถาบันอุดมศึกษาสมัครเข้ารับการประเมินเพียง 25 แห่ง ใน ค.ศ. 2002 มีมหาวิทยาลัยที่สมัครขอรับการประเมินเพียง 46 แห่ง ในช่วงปลายปีรัฐบาลกลางคือ รัฐบาลกลางโดยกระทรวงศึกษาธิการมีความเห็นว่า แนวทางดำเนินการประเมินตามรูปแบบนี้คงไม่มีความเหมาะสมสำหรับสังคมจีน ดังนั้นใน ค.ศ. 2003 กระทรวงศึกษาธิการจึงประกาศดำเนินการประเมินช่วงที่ 3

ช่วงที่ 3 ค.ศ. 2003 - ปัจจุบัน ใน ค.ศ. 2003 รัฐบาลกลางโดย

กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษา ต้องทำการประเมินคุณภาพการศึกษาอย่างเข้มข้น และมีผลบังคับให้ทุกสถาบันการศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีขึ้นไปต้องเข้ารับการประเมินคุณภาพการศึกษาในปี ค.ศ.2004 กระทรวงการศึกษาได้จัดตั้งหน่วยงานประเมินคุณภาพการศึกษา (Higher Education Evaluation Center of The Ministry of Education) มีหน้าที่หลัก คือ การศึกษาการวิจัยและพัฒนาระบบประเมินคุณภาพการศึกษาระดับสูงของประเทศ การประเมินคุณภาพการศึกษาในช่วงนี้กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเป้าหมายหลักคือการยกระดับคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษา และปฏิรูปภาระหน้าที่ด้านการจัดการศึกษาของรัฐบาลกลางไปสู่รัฐบาลท้องถิ่น

คณะกรรมการประเมินคุณภาพก็ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการ ทุกสถาบันต้องทำการประเมินคุณภาพ 5 ปีต่อครั้งสำหรับหัวข้อการประเมินแบ่งเป็น 4 หัวข้อหลัก คือ

1. การจัดการเรียนการสอน
2. สภาพแวดล้อมและโครงสร้างพื้นฐานด้านสาธารณูปโภค เช่น เช่นอาคาร
ก่อสร้าง ห้องเรียน ฯลฯ
3. สื่อการสอนและเทคโนโลยีทางการศึกษา
4. การผลิตบัณฑิตตรงกับความต้องการของสังคมและท้องถิ่น บัณฑิตมีคุณภาพ
และศักยภาพเป็นที่ยอมรับของชุมชนท้องถิ่น และสาธารณชนโดยรวม

การประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาของจีน มีหลักการสำคัญ 5 ประการ คือ การประเมินเพื่อส่งเสริมพัฒนาประเมินเพื่อการปรับปรุงประเมินเพื่อกระตุ้นการจัดการบริการ ประเมินเพื่อสร้างพลังร่วมอย่างใดก็ได้ การประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาก็ยังเป็นที่ถกเถียงกันในแทบทุกระดับ ทั้งเรื่องของตัวชี้วัดที่ดำเนินการประเมินได้ยากลำบากและไม่สามารถกำหนดให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน สถาบันอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี จำนวนมากกว่า 600 แห่งทั่วประเทศ และระดับบัณฑิตศึกษาอีก 1,000 กว่าแห่ง แต่ละแห่งต่างมีปรัชญาแนวคิดและ วิธีการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันไป ประวัติความเป็นมาของสถาบันก็แตกต่างกัน ส่งผลให้ประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนที่มีความแตกต่างกัน คณะกรรมการการประเมินคุณภาพแต่ละชุด นอกจากต้องมีส่วนจากกระทรวงศึกษาธิการ และผู้เชี่ยวชาญจากส่วนกลางแล้ว กระทรวงศึกษาธิการจะต้องคัดเลือกผู้ประเมิน ที่มาจากตัวแทนของสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ เพื่อไปดำเนินการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งตั้งอยู่ในต่างพื้นที่หรือมณฑลเดียวกันแต่อยู่คนละเมืองหรืออยู่คนละจังหวัด

กรณีตัวชี้วัดเอกลักษณ์เฉพาะของสถาบัน 1 ตัวชี้วัด ยกตัวอย่างเช่น เอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองคุนหมิงได้กำหนดเอกลักษณ์เฉพาะของตน คือ สถาบันอุดมศึกษาเพื่อชนชาติส่วนน้อยที่เป็นชนชาติในท้องถิ่นยูนนาน เป็นต้น มีรูปธรรมของตัวชี้วัดสำคัญบางประการ คือ การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาต่ำที่สุด เช่น คณะวัฒนธรรมชนชาตินักศึกษาในระดับปริญญาตรีจะเสียค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าหอพัก ปีละ 3000 หยวน/ปีหรือประมาณ 15000 บาท /ปี เป็นต้น

การจัดอันดับของสถาบันอุดมศึกษา

แนวคิดเพื่อพัฒนาการศึกษาด้วยการจัดอันดับของสถาบันอุดมศึกษาของจีนในปัจจุบัน เป็นระบบการจัดอันดับสถาบันอุดมศึกษาที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เพราะเป็นการรวมตัวของบรรดาศิษย์เก่าผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยต่างๆร่วมกับสำนักงานข่าวสารประเทศจีนและสื่อมวลชน

แขนงต่างๆทำการประเมินและจัดอันดับมหาวิทยาลัยของจีน โดยให้ความสำคัญต่อความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในสาขาวิชาต่างๆ การประเมินแบบนี้ดำเนินการผ่านระบบอินเทอร์เน็ต โดยมีเครือข่ายศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยจีนเพื่อการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาซึ่งผลการประเมินจะมีการเผยแพร่สู่สาธารณชนผ่านสื่อมวลชนสาขาต่าง ๆ ทั้งโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออินเทอร์เน็ต การจัดอันดับนี้ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2002 โดยมีเกณฑ์การจัดอันดับอยู่ 2 ประการ คือ

1. อุดมการณ์และปรัชญาในการจัดการศึกษาและพัฒนาศักยภาพของบัณฑิตผลงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ได้แก่ ชื่อเสียงของบุคลากร ความสำเร็จหรือเชี่ยวชาญเฉพาะด้านอันเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน

2. สภาพการเรียนรู้การสอนและชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยอันเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน โดยพิจารณาจากจำนวนนักเรียนที่เลือกสอบเข้าศึกษาต่อในแต่ละปี จำนวนการได้ทำงานของบัณฑิตที่เรียนจบในแต่ละปี ความพึงพอใจของเจ้าของสถานประกอบการต่อบัณฑิต การให้บริการสังคมและการรับใช้ชุมชน สังคม ภูมิภาคและประเทศชาติโดยรวม เป็นต้น

จากการจัดอันดับในปี ค.ศ. 2009 มหาวิทยาลัยปักกิ่งถือเป็นมหาวิทยาลัยอันดับ 1 ของประเทศที่มีความโดดเด่นทางด้านการจัดการศึกษาแบบสหสาขาวิชา มหาวิทยาลัยชิงหว่าป็นมหาวิทยาลัยอันดับ 2 ที่โดดเด่นทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อันดับ 3 คือ มหาวิทยาลัยฟู่ตันมหานครเซี่ยงไฮ้ อันดับ 4 คือ มหาวิทยาลัยเจ้อเจียง มณฑลเจ้อเจียงและอันดับ 5 คือ มหาวิทยาลัยหนานจิง มณฑลเจียงซู สำหรับมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้รับการจัดลำดับที่ 64 ของประเทศ

ระบบการประเมินคุณภาพ เพื่อจัดอันดับมหาวิทยาลัย นอกจากดำเนินการโดยรัฐบาลกลางแล้วสถานศึกษาทุกแห่งต้องมีการประเมินคุณภาพภายใน เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับการประเมินหลักในทุก 5 ปีจากรัฐบาลกลางด้วย การประเมินคุณภาพภายในอาจนำเอาตัวดัชนีชี้วัดและมาตรฐานการประเมินจากส่วนกลางมาใช้เป็นกรอบแนวทางดำเนินการได้ โดยเฉพาะการจัดเตรียมสื่อเอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ประกอบการประเมินคุณภาพของแต่ละหน่วยงาน

การประเมินคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง ที่ดำเนินการโดยรัฐบาลกลางจะมีผลกระทบต่อแนวทางและแผนงานรวมทั้งแผนการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งในอนาคตเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการสนับสนุนด้านบุคลากรและงบประมาณ ถ้าสถาบันอุดมศึกษาแห่งใดถูกประเมินคุณภาพ และไม่ผ่านเกณฑ์ เรื่องแรกที่สุดคือ สถาบันอุดมศึกษาแห่งนั้นจะได้รับการเตือนอย่างเป็นทางการจากกระทรวงศึกษาธิการ และให้ลดจำนวนนักศึกษาที่จะรับเข้าเรียนในปีการศึกษานั้น ซึ่งโดยทั่วไปคือลดลงประมาณร้อยละ 50 หากยังไม่สามารถพัฒนาให้ดีขึ้นในปีการศึกษาต่อไป ก็จะถูกสั่งให้ตบนักศึกษาอย่างสิ้นเชิง

บทที่ 6

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับ ขั้นตอน ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล

2.1 กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

2.1.1 การบริหารจัดการ

2.1.2 บุคลากร

2.1.2.1 อาจารย์

2.1.2.2 นักศึกษา

2.1.2.3 ผู้บริหาร

2.1.2.4 ผู้ปกครอง

2.1.3 หลักสูตร

2.1.4 งบประมาณ

2.1.5 สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ

2.2 กระบวนการเรียนการสอน

2.2.1 หลักการสอน

2.2.1.1 การเตรียมความพร้อมพื้นฐาน

2.2.1.2 การวางแผนและการเตรียมการสอน

2.2.1.3 การใช้จิตวิทยาการเรียนรู้

2.2.1.4 การประเมินผลและรายงานผล

2.2.2 วิธีการสอน

2.2.2.1 การนำเข้าสู่บทเรียน

2.2.2.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

2.2.2.3 การสรุปบทเรียน

2.2.2.4 การวัดและประเมินผล

2.3 ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

2.3.1 ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ระดับชาติ

2.3.2 ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ระดับนานาชาติ

- 2.4 แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
- 2.4.1 ด้านนโยบาย การบริหารและการสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอน
 - 2.4.2 ด้านการพัฒนาบุคคล
 - 2.4.3 ด้านงบประมาณ
 - 2.4.4 ด้านกระบวนการเรียนการสอนดนตรี
 - 2.4.5 ด้านสื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ
 - 2.4.6 ด้านการวัดและประเมินผล
 - 2.4.6.1 การวัดและประเมินผล
 - 2.4.6.2 การประเมินผลเพื่อการประเมินคุณภาพการศึกษาโดยรวม

3. อภิปรายผล

- 3.1 กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
- 3.2 แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

สรุปผล

1. กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
 - 1.1 การบริหารจัดการ

มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีลักษณะและรูปแบบในการอำนวยการศึกษาโดยรัฐสองส่วน คือ ส่วนที่หนึ่ง องค์กรสูงสุดของรัฐ ได้แก่ สภาประชาชนแห่งชาติจีน (Nation People's Congress) เป็นผู้กำหนดนโยบาย แผนการพัฒนาการศึกษา ให้การสนับสนุนงบประมาณด้านการศึกษาในภาพรวม และส่วนที่สองเป็นการบริหารจัดการโดยสภาประชาชนท้องถิ่นและรัฐบาลท้องถิ่น(Local People's Congresses and Local People's Governments) วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน อยู่ในความดูแลการบริหารงาน

ของรัฐบาลระดับมณฑลและขึ้นตรงรัฐบาลกลาง ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการให้คำแนะนำการบริหาร การศึกษาให้สอดคล้องกับหลักการบริหารแต่ละระดับ สามารถตัดสินใจและแต่งตั้งคณะกรรมการ การศึกษาในระดับท้องถิ่นได้ เจ้าหน้าที่ของท้องถิ่นจะต้องควบคุมกำกับดูแลกระบวนการ ในการนำ นโยบาย ระบบและแผนการจัดการศึกษาสู่การปฏิบัติ รับผิดชอบ ตรวจสอบการปฏิบัติงาน

การบริหารจัดการศึกษา (Management Education) ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จึงได้มีการแบ่งโครงสร้างการบริหารออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. กรรมการสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรี ประกอบด้วย กรรมการแบ่งตามสายงานในวิทยาลัยดนตรีและแบ่งตามกลุ่มคณะกรรมการวิทยาลัยดนตรี ได้แก่ กรรมการบุคลากรสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรีส่วนที่ 1 กรรมการบุคลากรสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรีส่วนที่ 2 กรรมการบุคลากรสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรีส่วนที่ 3 กรรมการนักศึกษาสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรีส่วนที่ 1 กรรมการนักศึกษาสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรีส่วนที่ 2 กรรมการนักศึกษาสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรีส่วนที่ 3 และกรรมการบัณฑิตวิทยาลัยสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรี

2. การบริหารวิทยาลัยดนตรี ได้แก่ คณบดี หัวหน้าสำนักงานวิทยาลัย รองคณบดีฝ่ายวิชาการ รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา รองคณบดีฝ่ายสนับสนุนการเรียนการสอนและหัวหน้าภาควิชา มีหน้าที่ในการบริหารจัดการให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามพันธกิจและหน้าที่ความรับผิดชอบตามสายบังคับบัญชา

มีการจัดการเรียนการสอน ระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโท แบ่งตามลักษณะ การสอนและ ภาระหน้าที่ได้แก่ ภาควิชาการประพันธ์ ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาคีย์บอร์ด ภาควิชา ดนตรีศึกษา ภาควิชาออร์เคสตรา ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง ภาควิชาดนตรีวิทยา ภาควิชาดนตรี สมัยใหม่ บัณฑิตวิทยาลัย ฐานการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนานและศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้อง หวง หง ซิน เป็นต้น

1.2 บุคลากร

1.2.1 อาจารย์

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีอาจารย์ผู้สอนที่ทรง คุณวุฒิมีความรู้ ความสามารถและความเชี่ยวชาญทางดนตรี ได้แก่ ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์และอาจารย์ ทำหน้าที่เป็นอาจารย์ประจำวิทยาลัยดนตรี นอกจากนั้น ยังมีการเชิญ อาจารย์ที่เกษียณอายุราชการ ศิลปินอาวุโส นักดนตรีที่มีชื่อเสียงมาสอนและถ่ายทอดความรู้ให้แก่ นักศึกษา อาจารย์นับว่ามีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ภารกิจของสถาบันประสบความสำเร็จ วิทยาลัย ดนตรีได้มีการพัฒนาความรู้ให้แก่อาจารย์อย่างต่อเนื่อง เช่น สนับสนุน ส่งเสริมให้อาจารย์ศึกษาต่อใน ระดับสูงขึ้น มีกิจกรรมการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ทั้งภายในและระหว่างสถาบันการศึกษา สนับสนุนส่งเสริมให้อาจารย์ได้ทำการศึกษา ค้นคว้าและวิจัย จัดสวัสดิการบ้านพักให้อาจารย์อย่าง เท่าเทียมกันเพื่อให้อาจารย์มีเวลาในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางและ กระบวนการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและคุณภาพการศึกษาให้ได้ตามมาตรฐานและแผนการศึกษาของ ชาติจีน

1.2.2 นักศึกษา

นักศึกษาที่ศึกษาต่อในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ใช้ระเบียบ วิธีการตามนโยบายการจัดการศึกษาระดับชาติคือ ต้องผ่านกระบวนการสอบที่เรียกว่า “Gao kao” หรือการสอบระดับชาติเพื่อศึกษาต่ออุดมศึกษา ระบบคะแนนของการสอบระดับชาติเพื่อศึกษาต่ออุดมศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ กลุ่มวิชาบังคับ 450 คะแนน และกลุ่มวิชาเลือก 300 คะแนน คะแนนรวมทั้งหมด 750 คะแนน แต่บางมณฑลอาจมีการกำหนดคะแนนรวมสูงหรือต่ำกว่าได้ ขึ้นอยู่กับระเบียบของแต่ละมณฑล สำหรับมณฑลยูนนานที่กำหนดเกณฑ์การจัดการศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน กำหนดเกณฑ์ระดับคะแนน 750 คะแนน เมื่อนักศึกษาสามารถสอบผ่านเกณฑ์ระดับชาติแล้ว นักศึกษาต้องสอบภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเพื่อวัดความรู้และความสามารถเฉพาะสาขาวิชาชีพตามที่นักศึกษาเลือกเรียนตามความสนใจและความถนัดอีกครั้งหนึ่งจึงจะสามารถเข้าศึกษาต่อได้ นักศึกษาของวิทยาลัยดนตรี จะมีอัตลักษณ์ของนักดนตรีที่มีความเป็นเลิศ และมีอาชีพ เป็นครู อาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถด้านดนตรีในระดับสูง รวมทั้งเป็นนักศึกษาค้นคว้า สร้างสรรค์และงานวิจัยดนตรีที่มีคุณภาพ

1.2.3 ผู้บริหาร

ผู้บริหารวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีการแบ่งโครงสร้างออกเป็น 2 ส่วนคือ 1. ผู้บริหารระดับท้องถิ่นประจำวิทยาลัย ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบ ควบคุมดูแลการจัดการศึกษาให้เป็นไปตามนโยบายและแผนการศึกษาชาติ ได้แก่ คณะกรรมการสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ประจำวิทยาลัยดนตรี 2. ผู้บริหารวิทยาลัยดนตรี มีอำนาจหน้าที่บริหารจัดการเรียนการสอน ให้บรรลุตามเป้าหมาย ได้แก่ คณบดี รองคณบดี หัวหน้าสำนักงานและหัวหน้าภาควิชา มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี เป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทำหน้าที่วางแนวทาง กำหนดยุทธศาสตร์การดำเนินงานให้สอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเมินผลการดำเนินงานผู้ได้บังคับบัญชาตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย สร้างความรู้ ความเข้าใจให้แก่อาจารย์ บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานได้อย่างชัดเจน เช่น การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน การพัฒนาอาจารย์ ปรับปรุงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ การปฏิบัติงาน ตลอดจนพัฒนาศักยภาพนักศึกษาให้เป็นผู้ที่มีความเป็นเลิศทางด้านดนตรี

1.2.4 ผู้ปกครอง

บทบาทหน้าที่ของผู้ปกครองของนักศึกษาวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน จะเป็นผู้สนับสนุนทุนทรัพย์ เสริมสร้างความคิด ควบคุมพฤติกรรม จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อส่งเสริมให้กระบวนการเรียนการสอนและการจัดการศึกษาสามารถพัฒนาศักยภาพนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 หลักสูตร

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เปิดหลักสูตรการจัดการศึกษาด้านดนตรี 2 ระดับ ได้แก่ ระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจและความถนัด เน้นกระบวนการเรียนการสอนดนตรีด้านการฝึกการปฏิบัติ มีการจัดแบ่งเป็นภาควิชาต่างๆ เช่น ภาควิชาการประพันธ์ ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาคีย์บอร์ด ภาควิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาออร์แกน ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง ภาควิชาดนตรีวิทยา ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ เป็นต้น

การบริหารหลักสูตรดำเนินไปตามเป้าหมายและแผนการศึกษาชาติ ภายใต้การควบคุม กำกับดูแลของรัฐบาลกลางและรัฐบาลระดับมณฑลหรือท้องถิ่น

1.4 งบประมาณ

ระบบการจัดสรรงบประมาณและเงินรายได้ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ได้รับจากงบประมาณแผ่นดินและค่าธรรมเนียมของนักศึกษา มีการวางแผนการใช้จ่ายเงินงบประมาณที่มีประสิทธิภาพ สามารถสนับสนุนกิจกรรมการบริหารจัดการและการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรีให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้เป็นอย่างดี

1.5 สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ

การจัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์การสอน โสตทัศนูปกรณ์ เทคโนโลยีการศึกษาตลอดจนเครื่องดนตรีวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานจะใช้วัสดุที่มีคุณภาพสูง โดยการสนับสนุนงบประมาณโดยรัฐบาล สำหรับเครื่องดนตรีที่บ้านที่สามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวกหรือมีขนาดเล็กนักศึกษาก็จะจัดหาเองเพื่อใช้ในการเรียนการสอนและการฝึกทักษะทั้งในเวลาและนอกเวลา การใช้สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือในการจัดกิจกรรมกระบวนการเรียนการสอนมุ่งใช้เพื่อพัฒนาศักยภาพนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้วิทยาลัยดนตรี ยังมีการบริการทางด้านกายภาพและสภาพแวดล้อมได้อย่างสมบูรณ์ เช่น สภาพห้องเรียน ห้องสมุด บรรยากาศสิ่งแวดล้อมภายใน หอพักนักศึกษา สถานที่จำหน่ายและรับประทานอาหาร เป็นต้น

2. กระบวนการเรียนการสอน

2.1 หลักการสอน

2.1.1 การเตรียมความพร้อมพื้นฐาน

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เตรียมความพร้อมพื้นฐานของอาจารย์โดยการอบรมให้ความรู้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการสอน 3 ประการ ได้แก่ เตรียมให้เป็นผู้มีความรู้ดีเพื่อสร้างความเชื่อมั่นตนเอง มีทักษะการสอนที่ดี อาจารย์มีการฝึกทักษะและทบทวนดนตรีก่อนเสมอและสามารถแก้ปัญหาการสอนได้เมื่อนักศึกษามีปัญหาระหว่างเรียนและหลังเรียน

2.1.2 การวางแผนและการเตรียมการสอน

อาจารย์ของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีการวางแผนในการกำหนดเรื่องที่จะทำการสอน วิธีสอน รูปแบบกิจกรรมการสอน จัดหาและเตรียมความพร้อมสื่อการสอน เช่น เอกสาร ตำรา แบบทดสอบ แบบบันทึกเวลาสอน เครื่องดนตรี ฯลฯ เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพและคุณภาพของนักศึกษาให้มีความรู้ความชำนาญ

2.1.3 การใช้จิตวิทยาการเรียนรู้

การใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ของอาจารย์กับนักศึกษาวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีการประยุกต์ใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้มาผสมผสานเพื่อให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพ เช่น หลักความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน เป็นต้น

2.1.4 การประเมินผลและรายงานผล

รูปแบบการประเมินผลและรายงานผลเมื่อจัดกระบวนการเรียนการสอนเรียบร้อยแล้ววิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ยึดหลักการกำหนดวัตถุประสงค์ วิเคราะห์สังเกตพฤติกรรม สร้างและการใช้แบบประเมิน การรายงานผลการเรียน เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบทดสอบ การรายงานผลระหว่างเรียน ผลการเรียนระหว่างภาคเรียนและปลายภาคเรียน ฯลฯ

2.2 วิธีการสอน

2.2.1 การนำเข้าสู่บทเรียน

ผู้สอนและนักศึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมตัดสินใจ ลงมือปฏิบัติและค้นคว้าหาคำตอบ อาจารย์จะแนะแนวทางการเรียน การฝึกทักษะตามสาขาวิชาชีพตามที่นักศึกษาเลือกเรียน ให้นักศึกษาเรียนรู้เรื่องจังหวะช้า-เร็ว การอ่าน การร้องโน้ต การเทียบเสียงเครื่องดนตรีเป็นสำคัญ

2.2.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

รูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาคปฏิบัติจะใช้การสอนแบบตัวต่อตัวสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1-2 และอาจารย์ 1 คนต่อนักศึกษา 2-3 คนสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 3-4 มีการทดสอบก่อนเรียนโดยอาจารย์จะให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติตามแบบฝึกทักษะที่เตรียมไว้ที่ละขั้นตอนพร้อมทั้งให้คำแนะนำในขณะเดียวกันผู้สอนจะร่วมปฏิบัติไปพร้อมกับนักศึกษา ในขั้นตอนนี้อาจารย์จะเน้นให้นักศึกษาปฏิบัติซ้ำจนกว่านักศึกษาจะสามารถปฏิบัติได้ตามแบบฝึกที่อาจารย์กำหนด เปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกทักษะโดยอิสระทั้งฝึกเดี่ยวและเป็นกลุ่มย่อย พร้อมทั้งคอยควบคุมดูแลติดตามอย่างใกล้ชิด สอดแทรกเรื่องบุคลิกภาพ อารมณ์ให้สอดคล้องกับบทเพลงสร้างความมั่นใจและกล้าแสดงออก

2.2.3 การสรุปบทเรียน

กิจกรรมขั้นสรุปบทเรียนจะมุ่งให้นักศึกษาได้ทบทวนบทเรียนที่เรียนผ่านมาแล้วเมื่อต้นชั่วโมงเรียนโดยใช้เวลาประมาณ 10 -15 นาที ซึ่งมีรูปแบบที่หลากหลาย อาทิ การอ่านโน้ต ร้องโน้ต การบรรเลงและขับร้องรวมวง การบรรเลงรวมวงโดยมีผู้อำนวยเพลง การบรรเลงรวมวงสลับการบรรเลงเดี่ยวและการบรรเลงเดี่ยว

2.2.4 การวัดและประเมินผล

แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จะมุ่งเน้นการประเมินแนวทางเพื่อช่วยเหลือปรับปรุงการเรียนของนักศึกษา โดยใช้วิธี ดังนี้

- 1) การสังเกตพฤติกรรม
- 2) การซักถาม
- 3) การปฏิบัติจริง

กระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนใช้วิธีการทดสอบปฏิบัติตามบทเรียนและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ตามสาขาวิชา การประเมินผลนักศึกษาเพื่อจบการศึกษาในแต่ละชั้นปี นักศึกษาจะต้องสอบวัดผลให้ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ทุกขั้นตอน โดยมีผลการศึกษาก่อนเกณฑ์ที่ 60 คะแนน หากนักศึกษาไม่สามารถสอบผ่านให้นักศึกษาสอบซ่อมได้เพียง 1 ครั้งเท่านั้น หากกรณียังสอบไม่ผ่าน นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนซ้ำชั้นใหม่ สำหรับการติดตามและประเมินผลผู้สอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งมณฑลยูนนานจะใช้ระบบให้ผู้ตรวจหรือหัวหน้าสาขาวิชาลงชื่อบันทึกการสอนในแบบตารางการปฏิบัติการสอนซึ่งจะติดไว้บริเวณหน้าห้องเรียนแต่ละห้องเรียน

3. ผลงานและกิจกรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

3.1 ผลงานและกิจกรรม ระดับท้องถิ่น(มณฑล)

การจัดกิจกรรมของนักศึกษาด้านดนตรีมีการจัดการแสดงในโรงแสดงดนตรีของวิทยาลัยดนตรีเดือนละ 2 ครั้งและเดินทางไปแสดงตามสถานที่ต่างๆในท้องถิ่นที่วิทยาลัยดนตรีตั้งอยู่ในขณะเดียวกันมีการคัดเลือกนักศึกษาที่มีความสามารถ 120 รางวัล

3.2 ผลงานและกิจกรรม ระดับชาติ

คณะนักศึกษาขับร้องประสานเสียงภาควิชาดนตรีแสดง ณ โรงดนตรีปักกิ่ง นักศึกษาเข้าร่วมแข่งขันได้รับรางวัลจากการขับร้องวงระดับประเทศ 63 รางวัล

4. แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

4.1 ด้านนโยบาย การบริหารและการสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอน

นโยบาย การบริหารและการสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ได้ยึดแนวทางการจัดการศึกษาตามหลักนโยบายสาธารณะและกิจกรรมที่กำหนดโดยรัฐบาล มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนให้เป็นลักษณะเดียวกันทั่วประเทศทำให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนมีเอกภาพและประสิทธิภาพ สนับสนุนการจัดตั้งฐานการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนานและศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้องหวาง หง ซิน เพื่อส่งเสริมแนวคิดการพัฒนาและแลกเปลี่ยนทรัพยากรด้านศิลปวัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองยูนนานรวมถึงทรัพยากรการศึกษาศิลปะของมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานในระดับภาค ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และนานาชาติ

4.2 ด้านการพัฒนาบุคคล

มีการพัฒนาอาจารย์ให้มีความรู้ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย สนับสนุนส่งเสริมให้อาจารย์ได้ศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นเพื่อนำองค์ความรู้จากการศึกษามาพัฒนาการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรีให้เกิดประสิทธิผลโดยรัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนทุนการศึกษา มอบหมายให้อาจารย์รับผิดชอบหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้นเพื่อเป็นการให้อาจารย์ได้ทุ่มเทเวลาอย่างเต็มที่ในการถ่ายทอดความรู้แก่นักศึกษา สร้างโอกาสและกำหนดให้นักศึกษาแสดงกิจกรรมด้านดนตรีและขับร้องอย่างน้อย 2 ครั้งต่อสัปดาห์ส่งผลให้นักศึกษาสามารถพัฒนาศักยภาพวิชาชีพตามสาขาที่เลือกเรียนดียิ่งขึ้น

จัดระบบการติดตาม ประเมินผลการสอนของอาจารย์ทั้งระหว่างการสอนและหลังสอน ทำให้อาจารย์ตระหนักในหน้าที่ ความรับผิดชอบและสามารถค้นพบแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนและพัฒนาความรู้ความสามารถผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง จัดทำโครงการ กิจกรรมเพื่อเป็นการสนับสนุนส่งเสริมให้อาจารย์ทำการศึกษา ค้นคว้า วิจัย เขียนบทความ ตำราทางวิชาการตลอดจนมีกิจกรรมแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และประสบการณ์ทั้งภายในและระหว่างสถาบันการศึกษา ทำให้การจัดการศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีระบบการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ เป็นที่ยอมรับและมีชื่อเสียง

4.3 ด้านงบประมาณ

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน จะได้รับสนับสนุนงบประมาณในการบริหารจัดการศึกษาจาก 2 แหล่ง ได้แก่ งบประมาณราชการแผ่นดิน (Government Budget) และงบประมาณจากค่าธรรมเนียมของนักศึกษา (Tuition Fees) เนื่องจากวิทยาลัยดนตรีเป็นสถาบันการศึกษาที่มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐ จึงได้รับงบประมาณดำเนินการจากรัฐบาลเพื่อใช้สำหรับการบริหารจัดการประมาณ 50 % ของงบดำเนินการทั้งหมดของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน และอีกส่วนหนึ่งมาจากค่าธรรมเนียม (Tuition Fees) ปี พ.ศ. 2536 รัฐบาลได้มีการรอบแนวคิดและแนวทางการปฏิรูปและพัฒนาศึกษาโดยระบุว่า “การศึกษาในระดับอุดมศึกษาไม่ใช่การศึกษาภาคบังคับ โดยหลักการทั่วไป นักศึกษาควรรับผิดชอบค่าใช้จ่ายตามสมควร” นับแต่นั้นเป็นต้นมา นักศึกษาจึงเริ่มเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการศึกษาระดับอุดมศึกษาของตนเอง โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายส่วนตัว ปัจจุบันค่าธรรมเนียมการศึกษาจะแตกต่างกันไปตามสาขาวิชา โดยเฉพาะสาขาวิชาชีพเฉพาะจะมีค่าธรรมเนียมที่สูงกว่า เช่น วิชาชีพด้านดนตรี ศิลปวัฒนธรรมของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เป็นต้น

4.4 ด้านกระบวนการเรียนการสอนดนตรี

กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มุ่งเน้นการผลิตนักดนตรีที่มีความเป็นเลิศและเป็นมืออาชีพ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-2 มีการเรียนการสอนแบบตัวต่อตัวและนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 3-4 จะมีการเรียนการสอนจำนวน 2-3 คนต่อ ครู อาจารย์ จำนวน 1 คน นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจและความถนัด เน้นกระบวนการเรียนการสอนดนตรีด้านการฝึกปฏิบัติ มีการจัดแบ่งเป็นภาควิชาต่างๆ เช่น ภาควิชาการประพันธ์ ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาคีย์บอร์ด ภาควิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาออร์เคสตรา ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง ภาควิชาดนตรีวิทยา และภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ มีการจัดการศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ครู อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาชีพระดับสูง ที่จบการศึกษาจากสถาบันดนตรีที่มีชื่อเสียงทั้งในระดับชาติและสถาบันดนตรีจากต่างประเทศ มีตำแหน่งทางวิชาการ อาทิ อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์และศาสตราจารย์ทางด้านดนตรี เป็นอาจารย์ที่เกียติยศ อายุราชการ ศิลปินระดับผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียง วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีพันธกิจที่สำคัญ คือ เป็นศูนย์กลางของการผลิตนักดนตรีที่เป็นเลิศ มืออาชีพ ผลิตบัณฑิตเพื่อประกอบวิชาชีพครู นักวิจัย ค้นคว้าและสร้างสรรค์ มีศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้องและการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนานซึ่งทำหน้าที่ศึกษาค้นคว้า วิจัยดนตรีดั้งเดิมพร้อมการสร้างสรรค์งานทางดนตรีของจีน ส่งเสริมให้ครู อาจารย์ นักศึกษาส่งผลงานเข้าร่วมประกวด แข่งขันในระดับมณฑลและระดับชาติอย่างต่อเนื่อง เป็นการเสริมสร้างคุณภาพยกระดับและทำให้การจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและระดับนานาชาติ

แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ยึดแนวทางการจัดการศึกษาตามหลักนโยบายสาธารณะและกิจกรรมที่กำหนดโดยรัฐบาล มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนให้เป็นลักษณะเดียวกันทั่วประเทศทำให้การจัดการกระบวนการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ใช้เครื่องดนตรี วัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณภาพสูงสำหรับการเรียนการสอน สร้างระบบให้นักศึกษาทุกคนพักหอพักของสถาบัน

เพื่อสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ทบทวนการเรียนรู้ ผูกพันและพัฒนาทักษะด้านดนตรีนอกเวลา พัฒนาอาจารย์ให้มีความรู้ สามารถใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย สนับสนุน ส่งเสริมให้อาจารย์ได้ศึกษาต่อในระดับสูง ขึ้นเพื่อนำองค์ความรู้มาพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิผลโดยรัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนทุนการศึกษา มอบหมายให้อาจารย์รับผิดชอบหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น สร้างโอกาสและกำหนดให้นักศึกษาแสดงกิจกรรมด้านดนตรีและขับร้อง 2 ครั้งต่อสัปดาห์ทำให้นักศึกษาสามารถพัฒนาศักยภาพวิชาซึ่พดียิ่งขึ้น กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มุ่งเน้นการผลิตนักดนตรีที่มีความเป็นเลิศและเป็นมืออาชีพ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-2 มีการเรียนการสอนแบบตัวต่อตัวและนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 3-4 จะมีการเรียนการสอนจำนวน 2-3 คนต่อ ครู อาจารย์ จำนวน 1 คน นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจและความถนัด เน้นกระบวนการเรียนการสอนดนตรีด้านการฝึกปฏิบัติ มีการจัดแบ่งเป็นภาควิชาต่างๆ เช่น ภาควิชาการประพันธ์ ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาคีย์บอร์ด ภาควิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาออร์เคสตรา ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง ภาควิชาดนตรีวิทยา ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ ฯลฯ มีการจัดการศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท

4.5 ด้านสื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ

มีการใช้เครื่องดนตรี วัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณภาพสูงสำหรับการจัดการเรียนการสอน สร้างอาคารหอพักและจัดระบบให้นักศึกษาพักหอพักของสถาบันทุกคนเพื่อสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ทบทวนการเรียนรู้ ผูกพันและพัฒนาทักษะด้านดนตรีนอกเวลา พัฒนาอาจารย์ให้มีความรู้ สามารถใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย สนับสนุน ส่งเสริมให้อาจารย์ได้ศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นเพื่อนำองค์ความรู้มาพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิผลโดยรัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนทุนการศึกษา มอบหมายให้อาจารย์รับผิดชอบหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

4.6 ด้านการวัดและประเมินผล

4.6.1 การวัดและประเมินผล

จัดระบบการติดตาม ประเมินผลการสอนของอาจารย์ทั้งระหว่างการสอนและหลังสอน จัดทำโครงการ กิจกรรมเพื่อเป็นการสนับสนุนส่งเสริมให้อาจารย์ทำการศึกษาค้นคว้า วิจัย เขียนบทความ ตำราทางวิชาการตลอดจนมีกิจกรรมแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และประสบการณ์ทั้งภายในและระหว่างสถาบันการศึกษา ทำให้การจัดการศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีระบบการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับและมีชื่อเสียง

นอกจากนี้ วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ยังมีการกำหนดรูปแบบ แนวทางการวัดประเมินผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับแนวทางและเป้าหมายของหลักสูตร มีวิธีการวัดและประเมินผลเพื่อคัดเลือักศึกษาเข้าศึกษาต่อโดยใช้เกณฑ์คะแนนสอบภาคทฤษฎีและสอบภาคปฏิบัติระดับชาติสำหรับจัดลำดับคะแนนผลการสอบเพื่อเลือกเรียน นักศึกษา ก่อนเรียนในหลักสูตรวิทยาลัยดนตรี จะมีการประเมินเพื่อจำแนกนักศึกษาโดยใช้เกณฑ์ตามสาขาวิชา และเครื่องมือที่เลือกเรียน การวัดประเมินผลการเรียนนักศึกษาเพื่อจบการศึกษาแต่ละชั้นปี นักศึกษาจะต้องสอบให้ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานกำหนดทุกชั้นตอน โดยมีผลคะแนนผ่านเกณฑ์ที่ 60 คะแนน หากนักศึกษาไม่ผ่านสามารถสอบซ่อมได้ 1 ครั้ง หากยังสอบไม่ผ่านนักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนซ้ำชั้น ทำให้นักศึกษาที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้มีองค์ความรู้ ความสามารถ สร้างมาตรฐานคุณภาพการศึกษาในระดับสูง มีการพัฒนากระบวนการเรียนการ

สอนที่ทันสมัยอย่างต่อเนื่องทำให้วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ

4.6.2 การประเมินผลเพื่อการประเมินคุณภาพการศึกษาโดยรวม

การประเมินคุณภาพการศึกษาของจีน ได้ดำเนินการอย่างมีมาตรฐานในปี ค.ศ.1985 (พ.ศ. 2528) ซึ่งเป็นไปตามประกาศปฏิรูประบบการศึกษาของรัฐบาลกลางและดำเนินการโดยคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติในขณะนั้น กล่าวคือ ในเดือนพฤศจิกายนปี ค.ศ. 1985 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ออกประกาศให้หน่วยงานในส่วนการจัดการศึกษาระดับสูง ให้ดำเนินการศึกษาวิจัยและทดลองดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาในระยะที่1หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1990 (พ.ศ. 2533) คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ก็ได้ออกประกาศระเบียบว่าด้วยการประเมินคุณภาพการศึกษาสำหรับสถาบันการศึกษาชั้นสูง และได้เริ่มการดำเนินการต่อเนื่องเรื่อยมา ในปี ค.ศ. 2003 รัฐบาลกลางโดยกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษา ต้องทำการประเมินคุณภาพการศึกษาอย่างเข้มข้น และมีผลบังคับให้ทุกสถาบันการศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีขึ้นไป ต้องเข้ารับการประเมินคุณภาพการศึกษา ในปี ค.ศ.2004 กระทรวงการศึกษาได้จัดตั้งหน่วยงานประเมินคุณภาพการศึกษา (Higher Education Evaluation Center of The Ministry of Education) มีหน้าที่หลักคือ การศึกษาการวิจัยและพัฒนาาระบบประเมินคุณภาพการศึกษาระดับสูงของประเทศ การประเมินคุณภาพการศึกษาในช่วงนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเป้าหมายหลัก คือ การยกระดับคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและปฏิรูปภาระหน้าที่ด้านการจัดการ ศึกษาของรัฐบาลกลางไปสู่รัฐบาลท้องถิ่น คณะกรรมการประเมินคุณภาพ ก็ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาล โดยกระทรวงศึกษาธิการ ทุกสถาบันต้องทำการประเมินคุณภาพ 5 ปีต่อครั้งสำหรับหัวข้อการประเมินแบ่งเป็น 4 หัวข้อหลัก คือ

1. การจัดการเรียนการสอน
2. สภาพแวดล้อมและโครงสร้างพื้นฐานด้านสาธารณูปโภค เช่น เช่นอาคาร

ก่อสร้าง ห้องเรียน ฯลฯ

3. สื่อการสอนและเทคโนโลยีทางการศึกษา
4. การผลิตบัณฑิตตรงกับความต้องการของสังคมและท้องถิ่น บัณฑิตมีคุณภาพ และศักยภาพเป็นที่ยอมรับของชุมชนท้องถิ่น และสาธารณชนโดยรวม

การจัดอันดับของสถาบันอุดมศึกษา

แนวคิดเพื่อพัฒนาการศึกษาด้วยการจัดอันดับของสถาบันอุดมศึกษาของจีน ในปัจจุบัน เป็นระบบการจัดอันดับสถาบันอุดมศึกษาที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เพราะเป็นการรวมตัวของบรรดาศิษย์เก่า ผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยต่างๆร่วมกับสำนักงานข่าวสารประเทศจีน และสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ ทำการประเมินและจัดอันดับมหาวิทยาลัยของจีน โดยให้ความสำคัญต่อความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในสาขาวิชาต่างๆ การประเมินแบบนี้ดำเนินการผ่านระบบอินเทอร์เน็ต โดยมีเครือข่าย ศิษย์เก่า มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยเพื่อการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาซึ่งผลการประเมินจะ มีการเผยแพร่สู่สาธารณชนผ่านสื่อมวลชนสาขาต่าง ๆ ทั้งโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออินเทอร์เน็ต

การจัดอันดับนี้ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2002 โดยมีเกณฑ์การจัดอันดับ อยู่ 2 ประการ คือ

1. อุดมการณ์และปรัชญาในการจัดการศึกษา และพัฒนาศักยภาพของ บัณฑิต ผลงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ได้แก่ ชื่อเสียงของบุคลากร ความสำเร็จหรือเชี่ยวชาญเฉพาะด้านอันเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน

2. สภาพการเรียนรู้การสอนและชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยอันเป็นที่ยอมรับ ของสาธารณชน โดยพิจารณาจากจำนวนนักเรียนที่เลือกสอบเข้าศึกษาต่อในแต่ละปี จำนวนการได้ ทำงานของบัณฑิตที่เรียนจบในแต่ละปี ความพึงพอใจของเจ้าของสถานประกอบการต่อบัณฑิต การ ให้บริการสังคมและการรับใช้ชุมชน สังคม ภูมิภาคและประเทศชาติโดยรวม เป็นต้น

จากการจัดอันดับในปี ค.ศ.2009 มหาวิทยาลัยปักกิ่งถือเป็นมหาวิทยาลัยอันดับ 1 ของประเทศ ที่มีความโดดเด่นทางด้านการจัดการศึกษาแบบสหสาขาวิชา มหาวิทยาลัยชิงหว่า เป็น มหาวิทยาลัยอันดับ 2 ที่โดดเด่นทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อันดับ 3 คือ มหาวิทยาลัยฟู้ตั้น มหานครเซี่ยงไฮ้ อันดับ 4 คือ มหาวิทยาลัยเจ้อเจียง มณฑลเจ้อเจียงและอันดับ 5 คือมหาวิทยาลัย หนานจิง มณฑลเจียงซู สำหรับมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้รับการจัดลำดับที่ 64 ของประเทศ

ระบบการประเมินคุณภาพ เพื่อจัดอันดับมหาวิทยาลัย นอกจากดำเนินการโดย รัฐบาลกลางแล้วสถานศึกษาทุกแห่งต้องมีการประเมินคุณภาพภายใน เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับ การประเมินหลักในทุก 5 ปีจากรัฐบาลกลางด้วย การประเมินคุณภาพภายในอาจนำเอาตัวดัชนีชี้วัด และมาตรฐานการประเมินจากส่วนกลางมาใช้เป็นกรอบแนวทางดำเนินการได้ โดยเฉพาะการจัดเตรียม สื่อเอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ประกอบการประเมินคุณภาพของแต่ละหน่วยงาน

อภิปรายผล

1. กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

การจัดกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑล ยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีกระบวนการเรียนการสอนดนตรีที่มุ่งเน้นด้านการฝึกทักษะ การปฏิบัติเป็นสำคัญ จัดระบบการเตรียมความพร้อมของนักศึกษา ผู้สอนและวิธีการสอน ซึ่งเริ่มตั้งแต่ กระบวนการสอบคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อ นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจและ ความถนัด ผู้สอนและบุคลากรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางและการ จัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถตอบสนองกับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ อาทิ วิธีการสอน แบบตัวต่อตัวอันมุ่งเน้นการผลิตนักศึกษาด้านดนตรีที่มีความเป็นเลิศและเป็นมืออาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับ ปราณี เจียรดิษฐ์อาภรณ์ (1972 : 95) ได้วิจัยบทบาทของดนตรีไทยในสังคมไทย ศึกษาในเฉพาะกรณี ประเทศไทย ผลการวิจัย ดนตรีไทยใช้ความจำเป็นหลักในการจำเพลงต่างๆ วิธีการเรียนจะเรียนกันตัว ต่อตัว ครูผู้สอนมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนจะต้องฝากตัวเป็นศิษย์ โดยจะต้องผ่านพิธี เกี่ยวกับครูถึง 3 พิธี คือพิธียกครู ไหว้ครูและพิธีครอบครู ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2555 : 240-241) กล่าวถึง การสอนทักษะดนตรี สิ่งที่ควรคำนึงถึงซึ่งเกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการสอนดนตรีที่สำคัญคือความเข้าใจใน

ตัวผู้เรียน ความพร้อมของผู้สอนและบทเรียน ทั้ง 3 ปัจจัยนี้เป็นสิ่งที่ผู้สอนควรทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ โดยยึดเป็นหลักสำคัญในการปรับการสอนทักษะดนตรีให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งหลักจิตวิทยาเหล่านี้ช่วยให้ผู้สอนซึ่งมีความรู้ความสามารถในเรื่องกลวิธีการสอนทักษะดนตรีเฉพาะอยู่แล้ว สามารถทำให้การสอนดนตรีของตนประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพและที่สำคัญที่สุดคือ การเรียนทักษะดนตรีด้วยความสุข ผู้สอนส่งเสริม สร้างความตระหนักเอาใจใส่ในทักษะดนตรีอย่างต่อเนื่องดำเนินการสอนเป็นขั้นตอน มีวิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น การทบทวนความรู้เดิม การสาธิต การเลียนแบบ การลงมือปฏิบัติด้วยตนเองให้เกิดความรู้ความชำนาญทั้งในเวลาและนอกเวลาเรียนเป็นระบบสัมพันธ์กันสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทักษะ (Theory of Learning Skills) ของ Simpson (1972) กล่าวว่าทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญ การและความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 7 ขั้น ขั้นการรับรู้ (Perception) ขั้นการเตรียมความพร้อม (Readiness) ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (Guided Response) ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง (Mechanism) ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ (Complex Overt Response) ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ (Adaptation) และขั้นการคิดริเริ่ม (Origination) การนำหลักการมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสามารถตอบสนองและเป็นไปตามเนื้อหา จุดมุ่งหมาย ทิศทาง แนวทางของหลักสูตรที่มีการจัดแบ่งเป็นภาควิชาต่างๆ เช่น ภาควิชาการประพันธ์ ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาคีย์บอร์ด ภาควิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาออร์เคสตรา ภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง ภาควิชาดนตรีวิทยา ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีหลักสูตร (Theory Courses) ที่ถูกพัฒนาขึ้นโดย (Zais. 1976 : 87) กล่าวถึงรูปแบบหลักสูตรประกอบไปด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรมการเรียน และการประเมินผล กล่าวคือ การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆคือ ตัวผู้เรียน สังคม ปรัชญาการศึกษาและเนื้อหา การกำหนดเนื้อหาขึ้นอยู่กับโครงสร้างของเนื้อหา การนำไปใช้ได้ของเนื้อหา เนื้อหาที่เป็นที่สนใจของผู้เรียนและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องและจำเป็นสำหรับการพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้านคุณลักษณะส่วนตัวและสังคม การจัดการเนื้อหาให้เป็นกิจกรรมควรคำนึงถึงหลักสำคัญสามประการคือ ความต่อเนื่องของเนื้อหา ความลึกซึ้งโดยการเรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาและการบูรณาการหรือความสัมพันธ์ของเนื้อหา กิจกรรมที่ถูกกำหนดขึ้นโดยมีความสัมพันธ์กับเนื้อหา ซึ่งผู้เรียนจะเป็นผู้กระทำโดยมีครูเป็นผู้สอนหรือแนะแนวทาง การประเมินผลเป็นกระบวนการหนึ่งของหลักสูตรเพื่อประเมินความสำเร็จของกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวมาแล้วสามประการซึ่งสามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนต่อไป

กระบวนการบริหารจัดการของวิทยาลัยดนตรี มีการวางแผนการดำเนินการอย่างเป็นระบบ ระเบียบ มีโครงสร้างการบริหารโดยการกำหนดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างชัดเจน อาจารย์บุคลากรมีความรู้ความสามารถตามสายงาน ผู้บริหารมีอำนาจหน้าที่และมีความสามารถในการสั่งงานประสานงานและการพัฒนาอย่างสม่ำเสมอโดยมีกระบวนการสร้างแรงจูงใจแก่อาจารย์ บุคลากร มีการบันทึกรายงานผลการจัดการเรียนการสอนรวมทั้งการบริหารงบประมาณให้การดำเนินการของวิทยาลัยดนตรีบรรลุเป้าหมายสอดคล้องกับ มัย สุขเยี่ยม (2550 : 9-10) ได้กล่าวถึงกระบวนการ

บริหาร 7 ประเภท เรียงด้วยตัวอักษรคำว่า พอสด์คอร์บ (POSDCoRB) คือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์กร (Organizing) การจัดคนเข้าทำงาน (Staffing) การอำนวยการ (Directing) การประสานงาน (Coordinating) การรายงาน (Reporting) การจัดทำค่างบประมาณ (Budgeting) ให้มีความสำคัญการบริหารในด้านต่างๆ เช่น เป็นศูนย์กลางของการผลิตนักศึกษาที่เป็นเลิศ มีอาชีพผลิตบัณฑิตเพื่อประกอบวิชาชีพครู นักวิจัย ค้นคว้าและสร้างสรรค์ มีศูนย์วิจัยศิลปะการขับร้อง และการวิจัยดนตรีชนเผ่าพื้นเมืองยูนนาน ซึ่งทำหน้าที่ศึกษา ค้นคว้า วิจัยดนตรีดั้งเดิมพร้อมการสร้างสรรค์งานทางดนตรีของจีน ส่งผลต่อการเจริญรุ่งเรือง สร้างชื่อเสียงของวิทยาลัยและคุณภาพของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา อีกทั้งยังให้ความสำคัญในการพัฒนาอาคารสถานที่ ห้องเรียนเสริมสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก สภาพแวดล้อมตลอดจนวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือและเทคโนโลยี ให้มีคุณภาพสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการบริหารจัดการศึกษา (Theory Management Education) ของมาสโลว์ (Maslow. 1962) ที่ได้พัฒนาทฤษฎีแรงจูงใจซึ่งมีอิทธิพลต่อระบบการศึกษาให้ประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพ โดยพื้นฐานความต้องการของมนุษย์ 5 ระดับได้แก่ ความต้องการทางร่างกาย (Physical Need) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Need) ความต้องการความรัก (Love Need) หรือความต้องการทางสังคม ความต้องการยอมรับและการยกย่องจากสังคม (Esteem Need) และความต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ (Self-actualization) ส่งเสริมให้ครู อาจารย์ นักศึกษาส่งผลงานเข้าร่วมประกวด แข่งขันในระดับมณฑลและระดับชาติอย่างต่อเนื่อง เป็นการเสริมสร้างคุณภาพ ยกระดับมาตรฐานดนตรีให้มีบทบาทแก่สังคม ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงสอดคล้องกับ Nettl (1984 : 296) ซึ่งกล่าวไว้ว่าดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เพราะดนตรีเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ซึ่งจะถูกสร้างขึ้นมาให้มีความสอดคล้องกับลักษณะของแต่ละสังคม จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัยเพื่อรับใช้สังคมนั้นๆและยังได้กล่าวถึงบทบาทของดนตรีในสังคมแบบดั้งเดิมว่าดนตรีจะปรากฏอยู่ในวัฒนธรรมของชนกลุ่ม เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงข้อเท็จจริงบางประการของสังคมในอดีต ดนตรีจะมีบทบาทต่อสังคมในอดีตมากทั้งในด้านความบันเทิงและเป็นเครื่องประกอบที่สำคัญของพิธีกรรมทั้งนี้รวมทั้งการเต้นรำและเพลงที่เกิดขึ้นจากพื้นฐานของความเชื่อและพิธีกรรม

2. แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ยึดแนวทางการจัดการศึกษาตามหลักนโยบายสาธารณะและกิจกรรมที่กำหนดโดยรัฐบาลภายใต้การควบคุม กำกับ ดูแลคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำมณฑลหรือท้องถิ่นและกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำวิทยาลัยดนตรี มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนให้เป็นลักษณะเดียวกันทั่วประเทศทำให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ใช้เครื่องดนตรี วัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณภาพสูงสำหรับการเรียนการสอน สร้างอาคารหอพักและจัดระบบให้นักศึกษาทุกคนพักหอพักของสถาบันเพื่อสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ทบทวนการเรียน ฝึกฝนและพัฒนาทักษะด้านดนตรีนอกเวลา พัฒนา เตรียมความพร้อมอาจารย์ นักศึกษาให้มีความรู้ สามารถใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยสร้างนวัตกรรมและบูรณาการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งสอดคล้องกับ Simmons (2013 : n.d.) กล่าวถึงทักษะสำหรับครูในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นศตวรรษที่เข้าถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ได้อย่างง่าย เป็นศตวรรษที่ต้องการอะไรมากกว่าการเข้าใจทฤษฎีเบื้องต้นทางการศึกษา และการจัดชั้นเรียน แต่ครูจะต้องทำงานอย่างร่วมมือกับคนอื่นเพื่อนำเอาเทคโนโลยีใหม่เข้าสู่ห้องเรียนและเตรียมนักเรียนออกสู่โลกกว้างใน 7 ทักษะได้แก่

การบริหารห้องเรียน (Classroom Management) เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน การทำให้บทเรียนมีความสอดคล้องกับชีวิตจริง (Making Content Relevant) การคิดเชิงวิพากษ์ (Critical Thinking) เพื่อพัฒนากิจกรรมที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ตลอดชีวิต ทักษะทางเทคโนโลยี (Technology) ซึ่งมีวิวัฒนาการใหม่ๆ ครูจะต้องตามให้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนและเพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเอง ความเป็นสากล (Globalization) ครูจะต้องมีทักษะพัฒนาให้นักเรียนเข้าใจเรื่องของโลกเพื่อความเป็นผู้นำแห่งอนาคตที่มีคุณภาพ ความร่วมมือ (Collaboration) ครูจะต้องเน้นหลักความร่วมมือหรือหลักการทำงานเป็นทีมเพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนทุกคนได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันและการพัฒนาวิชาชีพ (Professional Development) ครูถือเป็นอาชีพที่จะหยุดการเรียนรู้ไม่ได้ (Teachers Can Never Stop Learning) จะต้องมีการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา จะต้องมีการปรับปรุงยุทธศาสตร์การสอนและการใช้เทคโนโลยีอยู่เสมอต้องเกาะติดสถานการณ์ใหม่ๆ จะต้องมีการพัฒนาวิชาชีพตนเองจากการสัมมนาหรือจากการทำวิจัย จากการอบรม สนับสนุน ส่งเสริมให้อาจารย์ได้ศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นเพื่อนำองค์ความรู้มาพัฒนาการเรียนการสอนจากการทำวิจัย ให้เกิดประสิทธิผลโดยรัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนทุนการศึกษา มอบหมายให้อาจารย์รับผิดชอบหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น โดยไม่ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการ สร้างโอกาสและกำหนดให้นักศึกษาแสดงกิจกรรมด้านดนตรีและขับร้อง 2 ครั้งต่อสัปดาห์ทำให้นักศึกษาสามารถพัฒนาศักยภาพวิชาชีพดียิ่งขึ้น จัดระบบการติดตาม ประเมินผลการสอนของอาจารย์ทั้งระหว่างการสอนและหลังสอน จัดทำโครงการกิจกรรมเพื่อเป็นการสนับสนุนส่งเสริมให้อาจารย์ทำการศึกษา ค้นคว้า วิจัย เขียนบทความ ตำราทางวิชาการตลอดจนมีกิจกรรมแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และประสบการณ์ทั้งภายในและระหว่างสถาบันการศึกษา ทำให้การจัดการศึกษาของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีระบบการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับและมีชื่อเสียง

นอกจากนี้ วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ยังมีการกำหนดรูปแบบแนวทางการวัดประเมินผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับแนวทางและเป้าหมายของหลักสูตร มีวิธีการวัดและประเมินผลเพื่อคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อโดยใช้เกณฑ์คะแนนสอบภาคทฤษฎีและสอบภาคปฏิบัติระดับชาติสำหรับจัดลำดับคะแนนผลการสอบเพื่อเลือกเรียน นักศึกษาก่อนเรียนในหลักสูตรวิทยาลัยดนตรี จะมีการประเมินเพื่อจำแนกนักศึกษาโดยใช้เกณฑ์ตามสาขาวิชาและเครื่องมือที่เลือกเรียน การวัดประเมินผลการเรียนนักศึกษาเพื่อจบการศึกษาแต่ละชั้นปี นักศึกษาจะต้องสอบให้ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนานกำหนดทุกชั้นตอน โดยมีผลคะแนนผ่านเกณฑ์ที่ 60 คะแนน หากนักศึกษาไม่ผ่านสามารถสอบซ่อมได้ 1 ครั้ง หากยังสอบไม่ผ่าน นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนซ้ำชั้นสอดคล้องกับ (นุชลี อุภักย์. 2555 : 194) กล่าวว่าการวัดผลถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน เนื่องจากทำให้ผู้สอนได้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในด้านต่างๆ ของผู้เรียน ทำให้สามารถแนะนำและแนะแนวผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งช่วยในการคัดเลือกผู้เรียนให้เข้ากลุ่มได้อย่างเหมาะสมตามความสามารถ ที่สำคัญคือช่วยในการประเมินผลการเรียนของผู้เรียนว่าบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด ทำให้นักศึกษาที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างมีความรู้ ความสามารถ สร้างมาตรฐานคุณภาพการศึกษาในระดับสูง มีการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่ทันสมัยอย่างต่อเนื่องทำให้วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย ศิลปะแห่งมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ในสถาบันด้านดนตรีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศไทย ดังนี้

1.1 สถานศึกษาทั้งในระดับขั้นพื้นฐาน และอุดมศึกษาที่มีหน้าที่จัดการเรียน การสอนดนตรี สามารถนำผลจากการวิจัยใช้เป็นข้อมูลในวางแผนกลยุทธ์ในการพัฒนาระบบการเรียน การสอนดนตรีให้มีคุณภาพต่อไปได้

1.2 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์หรือหน่วยงานในสังกัด เช่น วิทยาลัยนาฏศิลป์ สามารถนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการหลักสูตรการเรียนการสอนดนตรีให้มีประสิทธิภาพ

1.3 หน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลสถาบันการศึกษาด้านดนตรี เช่น กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัย กระทรวงวัฒนธรรม ฯลฯ ควรมีนโยบาย แผนงาน สนับสนุน ส่งเสริมและให้ความสำคัญกับกระบวนการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง เช่น ด้านการบริหารจัดการ ด้านงบประมาณ ด้าน การประกวด ด้านการแสดง ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาค ระดับชาติและนานาชาติ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการถ่ายทอดดนตรีของวิทยาลัยดนตรี โดยเฉพาะเครื่องมือ ดนตรีพื้นบ้าน เช่น ผีฟ้า เอ้อหู กู่เจิ้ง ฯลฯ

2.2 ศึกษาการจัดการเรียนการสอนดนตรีของวิทยาลัยดนตรี เกี่ยวกับพัฒนาการของ วงออร์เคสตราดนตรีพื้นบ้านจีน

2.3 ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรีเชิงลึกระดับบัณฑิตศึกษาของ วิทยาลัยดนตรี

2.4 ศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอนดนตรีในระดับภาควิชาของวิทยาลัย ดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เช่น ภาควิชาการขับร้อง ภาควิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาดนตรีวิทยา ภาควิชาดนตรีสมัยใหม่ ฯลฯ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เขียน ธีระวิทย์. คนจีนในยุคนาน สถาบันเอเชียศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- จุมพล พูลภัทรชีวิน. รายงานการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาของเอกชน เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลของโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานรัฐมนตรีร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ, 2545.
- เจ้าผิง และคณะ. ประวัติศาสตร์การศึกษามณฑลยูนนาน. ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน : ยูนนานเหลินหมิงซูป๋านเซ่อ, 1995.
- เฉลิมพล งามสุทธิ. เอกสารประกอบการสอน วิชาดุริย 102 พื้นฐานดนตรีตะวันตก (สังคีตนิยม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538.
- เชียวชาญ คล้ายหนู. โลกน่ารู้จากแผนที่เอเชีย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2546.
- เซีย ซื่ออู่. การศึกษาของชนกลุ่มน้อย. ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน : เป่ย์จิ้งซ่ายอันซัวไห่ยวเลี่ยน กงซือ, 2007.
- ไชยยศ เรื่องสุวรรณ. คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546.
- ทินกร อัตไพบูลย์. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการดนตรีและศิลปะการแสดงของกลุ่มชาติพันธุ์ไทลื้อ ในมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2555.
- ทิตนา แคมมณี. ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- เทพิกา รอดสการ. การศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาดนตรีของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2548.
- ธวัช เต็มญวน. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา ระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกรมศิลปากร. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2548.
- นวลจิตต์ เขาวีรดิพงษ์ และคณะ. ชุดฝึกอบรมเรื่องการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ : สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, 2545.
- นุชลี อุปภัย. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. ดนตรีศึกษาหลักการและสาระสำคัญ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.
- . พฤติกรรมกรรมการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- ประไพพรรณ์ โพธิ์กระจ่าง. บทบาทในด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการถ่ายทอดรักษาศิลปวัฒนธรรมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

ประเสริฐ วิทยารัฐ. แผนที่ภูมิศาสตร์-ประวัติศาสตร์. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2555.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. สุขภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, 2538.

ภาวิดา ธาราศรีสุทธิ และวิบูลย์ ไทวณะบุตร. หลักและทฤษฎีการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2542.

มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน วิทยาลัยดนตรี. เอกสารฉลองครบรอบ 10 ปี. คุณหมิง : ยูนนานเหลินหมิงซูปานเซ่อ, 2545.

มัทรียา ธาสีทรัพย์. คู่มือนักเดินทางจีน. กรุงเทพฯ : อทิตตา, 2547.

มัย สุขเอี่ยม. หลัก ทฤษฎีและปฏิบัติการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2550.

มานพ ภาสิตวิไลธรรม. ระบบการศึกษาระบบราชการประชาชนจีน. เชียงราย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, 2553.

เมธี ปิลันธนานนท์. การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : พัทธอักษร, 2525.

ยศ สันตสมบัติ. มนุษย์กับวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

ยุพิน คล้ายมนต์. อิทธิพลของวัฒนธรรมจีนที่มีต่อไทย. รายงานการวิจัยสถาบันเอเชียตะวันออกศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536.

วิโรจน์ สารรัตนะ. กระบวนทัศน์ใหม่ทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ทิพย์วิสุทธิ์, 2556.

ศิริพงษ์ เสงายน. หลักการบริหารการศึกษา : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บัค พอยท์, 2548.

สงบ ลักษณะ. จากหลักสูตร ... สู่วิธีการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2534.

สธน โรจนตระกูล. สภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, 2546.

สมศักดิ์ คงเที่ยง. หลักและทฤษฎีการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : มิตรภาพการพิมพ์และสตูดิโอ, ม.ป.ป.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. ทฤษฎีสังคมวิทยา: เนื้อหาและแนวการใช้ประโยชน์. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง. กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนานโยบายและแผนการจัดการศึกษา สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2546.

สุชาติ สุทธิ. คู่มือสอนวิชาสุนทรียภาพของชีวิต. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏสวนดุสิต, 2542.

สุเทพ สุนทรเกสซ์. ทฤษฎีสังคมวิทยาร่วมสมัย : พื้นฐานแนวความคิดทฤษฎีทางสังคมและวัฒนธรรม. เชียงใหม่ : โกลบอลวิชั่น, 2540

สุพรรณิ เหลือบุญชู. การศึกษาศิลปะและการวิเคราะห์ดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2545.

———. พื้นฐานดุริยางคศาสตร์. มหาสารคาม : อภิชาติการพิมพ์, 2545.

สุรางค์ จันทวานิช. คนไทยเชื้อสายจีนไหหลำในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สมาคมไหหลำแห่งประเทศไทย, 2542.

- สุรางค์ โค้วตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- หวน พันธุ์พันธ์. การบริหารการศึกษานักบริหารมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : พันธุ์พันธ์การพิมพ์, 2548.
- หลี่ หลานชิง. การศึกษาเพื่อประชากร 1,300 ล้าน. เนาวรัตน์ แยมแสงสังข์ แปล. กรุงเทพฯ : ไกรฤกษ์เพรส, 2552.
- เอมอร์ เอาหาร. แผนที่โลกฉบับเยาวชน. กรุงเทพฯ : ปาเจรา, 2555.
- Birch, Lawrence Wilton. Factors Related to Differences in Classroom Teachers Attitudes Toward Music. Texas : The University of Texas at Dallas, 1969.
- Bruno, Nettl. The Aesthetic of Sound and Performance in Rock'n'roll : Its Roots in the Rural South. Master's Thesis, Texas : The University of Texas at Dallas, 1984.
- . Theory and Method in Ethnomusicology. Master's Thesis, Texas : The University of Texas at Dallas, 1984.
- Buch, M. B. Review of research on theory of Teaching. Baroda : Centre of Advanced Study of Baroda, 1973.
- Childs, Gordon Bliss. Innovation and Change in Curricula for Music Teachers in The State of Colorado. Brandeis : Brandeis University, 1976.
- Chuang - Yuan, J. Acoustic Ejector Employing Lens With Air - Reflectors and Piezoelectrically Actuated Tunable Capacitor. Brandeis : Brandeis University, 2007.
- Copland, Aaron. An Analysis of the Aesthetic Writings of Aaron Copland and Roger Sessions. Brandeis : Brandeis University, 2004.
- Davies, I. K. The Management of Learning. London : McGraw-Hill, 1971.
- Giuriati, Giovanni. Khmer Traditional Music in Washington, D.C. Maryland : University of Maryland, 1988.
- Lin, Chen. The Structure and Function of Dematin, a Key Component of Erythrocyte Membrane Cytoskeleton. Brandeis : Brandeis University, 2009.
- Malm, William P. Music Cultures of the Pacific, the Near East, and Asia. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall, 1977.
- Maslow, A. H. Toward a Psychology of Being. New York : D. Van Nostrand, 1962.
- Meeker, Lauren. Musical Transmissions : Folk Music, Mediation and Modernity in Northern Vietnam. Texas : The University of Texas at Dallas, 2007.
- Miller, Terry E. and Jarernchai Chonpairot. A History of Music Reconstructed from Western Documents, 1505-1932. Illinois : Center for Southeast Asian Studies, Northern Illinois University, 1995.

- Radcliffe-Brown, A. R. The Andaman Islanders. New York : McGraw-Hill, 1940.
- Ramon, P. Santos. Transmission, Pedagogy, and Education : A Critical Study of Asian Traditional Music Cultures in Post Colonial and Post Modern Times.
Texas : The University of Texas at Dallas, 2009.
- Tong, Kin-Woon. Shang Musical Instruments (China). Doctor's Thesis, Connecticut :
United States-Connecticut, 1983.
- Sach, Curt. The History of Musical Instruments. New York : W.W. Norton &
Company, 1940.
- Simmons, C. Teacher skills for the 21st century. Texas : The University of Texas at
Dallas, 2013.
- Simpson, D. Teaching Physical Education : A System Approach. Boston :
Houghton Mufflin, 1972.
- Smith, P. L. and T. G. Ragan. Instructional Design. 2nd ed. New Jersey : Prentice
Hall, 1999.
- Tylor, Edward Burnett. Primitive Culture. New York : Harper Torchbook, 1958.
- Yunnan Art University. ข้อมูลพื้นฐาน ระบบการศึกษา. November 10, 2012.
<<http://www.ynart.edu.cn>> 2013.
- Zais, Robert S. Curriculum : Principles and Foundation. New York : Harper and
Row, 1976.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

จุฬารัตน์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย
ศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2556.

เจียง เสี่ยว หยิง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดี เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนดงอึ้ง อำเภอมือง จังหวัดจันทบุรี เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2556.

เจ้าเจิ้งฟาง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย
ศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2556.

ฉันทน์ ขวาม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย
ศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2556.

เฉา ชูเย็น เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2556.

ช่ง เจี้ยนต้า เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ทีมมหาวิทยาลัยยุหนาน
นอร์มอล มณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2556.

ชู เพย เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, วิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2556.

ชู เล่าย เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัยศิลปะ
แห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2556.

เนี้ย เอ่อ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย
ศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2556.

เผื่อง ว่าง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย
ศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2556.

ยิว ชิงชาน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย
ศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2556.

ลี เต๋า เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ
 แห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2556.

ลุ่มเป้ง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยบูรณานนอร์มอล
มณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2556.

หวง เซียนชวี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2556.

หยวน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย
ศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2556.

หยาง เหียน ชิวฮ่าว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2556.

เหียน ชู๋ เหียน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2556 และวันที่ 13 สิงหาคม 2556.

- เหยิน ชุ่ย เหยิน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2556.
- หลัว หยวน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2556.
- หวัง ชิงอิง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2556.
- เหมิง เทวิน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2556.
- เหมมา เซียวกิง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2556.
- หลี่ หย่า เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยยูนนาน นอร์มอล มณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2556.
- หลิว อู๋ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2556.
- หลัว เซียว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2556.
- โหลว หง ต้าน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2556 และวันที่ 8 ตุลาคม 2556.
- อู๋ ตี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล มณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2556.
- ฮั่ว ชิว เย่น เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, สมเกียรติ ภูมิภักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2556.

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1

แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารและอดีตผู้บริหาร (แบบมีโครงสร้าง)

สัมภาษณ์กลุ่มผู้รู้

เนื้อหาทั้งหมด 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ ชื่อ นามสกุล เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ที่อยู่ ตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบในวิทยาลัย

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัย ศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนในด้านต่างๆ

สำหรับการวิจัย เรื่อง กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ นามสกุล

เพศ.....อายุ.....ระดับการศึกษา

2. ที่อยู่ปัจจุบัน

.....

.....

.....

.....

3. ตำแหน่งหน้าที่

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การบริหารจัดการกระบวนการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

อาจารย์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

นักศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้ปกครอง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

หลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

งบประมาณ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

สื่อการเรียนการสอน วัสดุและเครื่องมือ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะ
แห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนในด้านต่างๆ**

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านการบริหารจัดการ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านงบประมาณ

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านอาจารย์/บุคลากร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านนักศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านอาคาร วัสดุ ครุภัณฑ์และอุปกรณ์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้สัมภาษณ์ ชื่อ-สกุล สถานที่

วัน/เวลา ที่สัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 2

แบบสัมภาษณ์คณะอาจารย์ (แบบมีโครงสร้าง)

สัมภาษณ์กลุ่มผู้ปฏิบัติ (คณะอาจารย์)

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 2 สำหรับใช้สัมภาษณ์กลุ่มผู้ปฏิบัติ ประกอบด้วยอาจารย์ที่สอนในภาควิชา เนื้อหา มีทั้งหมด 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ ชื่อ นามสกุล เพศ อายุ การศึกษา และที่อยู่

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนดนตรี ในสาขาวิชาที่ตนเองสอน เช่น หลักสูตร สถานที่ การจัดการเรียนการสอน การประเมินผล การจัดกิจกรรมการจัดแสดงผลงาน ด้านงานวิจัย ด้านแหล่งสารสนเทศ แหล่งข้อมูลทางการศึกษา ด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี ผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงาน

ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนาการจัดการศึกษาดนตรีในด้านต่างๆ

สำหรับการวิจัย เรื่อง กระบวนการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร แห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ นามสกุล

เพศ.....อายุ.....ระดับการศึกษา

2. ที่อยู่ปัจจุบัน

.....

.....

.....

.....

3. ตำแหน่งหน้าที่

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนดนตรี ในสาขาวิชาที่ตนเองสอนในด้านต่างๆ
การจัดการด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดห้องเรียน และสถานที่ ในแต่ละสาขาวิชา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดกิจกรรมและการจัดแสดงผลงานนักศึกษา และอาจารย์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการด้านงานวิชาการและงานวิจัย ของอาจารย์ และนิสิต

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการด้านแหล่งสารสนเทศ และแหล่งข้อมูลทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี ทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานของตนเอง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรี ในสาขาวิชาที่ตนเองสอนใน
ด้านต่างๆ

แนวทางในการพัฒนา ด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา การจัดห้องเรียน และสถานที่ ในแต่ละสาขาวิชา

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา การจัดกิจกรรมและการจัดแสดงผลงานนักศึกษา และอาจารย์

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้าน งานวิชาการและงานวิจัย ของอาจารย์ และนักศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาแหล่งสารสนเทศและแหล่งข้อมูลทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา ด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี ทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้สัมภาษณ์ ชื่อ-สกุล สถานที่

วัน/เวลา ที่สัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 3

แบบสัมภาษณ์นักศึกษา (แบบมีโครงสร้าง)

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 3 สำหรับใช้สัมภาษณ์กลุ่มผู้ปฏิบัติ ประกอบด้วยนักศึกษาที่กำลังศึกษาในหลักสูตรระดับต่างๆ เนื้อหาทั้งหมด 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ ชื่อ นามสกุล เพศ อายุ สาขาและหลักสูตรที่กำลังศึกษา ที่อยู่ ปัจจุบัน

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนดนตรี ในสาขาวิชาที่ตนเองเรียน เช่น การจัดการด้านหลักสูตร การจัดการด้านสถานที่ การจัดการเรียนการสอนการประเมินผล การจัดกิจกรรมการจัดแสดงผลงาน ด้านงานวิจัย ด้านแหล่งสารสนเทศ แหล่งข้อมูลทางการศึกษา ด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี

ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรีในด้านต่างๆ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ นามสกุล

เพศ.....อายุ.....ระดับการศึกษา

2. ที่อยู่ปัจจุบัน

.....

.....

.....

.....

3. สาขาและหลักสูตรที่กำลังศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจในการจัดการศึกษาดนตรี ในสาขาวิชาที่ตนเองเรียน
การจัดการด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดห้องเรียน และสถานที่

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดกิจกรรมและการจัดแสดงผลงานนักศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการดำเนินงานวิชาการและงานวิจัย ของนักศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการด้านแหล่งสารสนเทศ และแหล่งข้อมูลทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี ทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนดนตรี ในสาขาวิชาที่ตนเองเรียนในด้านต่างๆ

แนวทางการพัฒนา ด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา การจัดห้องเรียน และสถานที่ ในสาขาวิชาที่ตนเองเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา การจัดกิจกรรมและการจัดแสดงผลงานนักศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนางานด้านวิชาการและงานวิจัย ของนักศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา แหล่งสารสนเทศ และแหล่งข้อมูลทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา ด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี ทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้สัมภาษณ์ ชื่อ-สกุล สถานที่

วัน/เวลา ที่สัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 4

แบบสัมภาษณ์บุคคลทั่วไป (แบบมีโครงสร้าง)

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 4 สำหรับใช้สัมภาษณ์กลุ่มทั่วไป ประกอบด้วยกลุ่มบุคคลที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เนื้อหาทั้งหมด 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ ชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ที่อยู่ สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนดนตรีของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในช่วงเวลาที่ตนเองกำลังศึกษาอยู่ เช่น การจัดการด้านหลักสูตร การจัดการด้านสถานที่ การจัดการเรียนการสอนการประเมินผล การจัดกิจกรรม การจัดแสดงผลงาน ด้านงานวิจัย ด้านแหล่งสารสนเทศ แหล่งข้อมูลทางการศึกษา ด้านเครื่องมือ อุปกรณ์และเทคโนโลยี

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีในองค์กรที่ตนเองกำลังปฏิบัติงานในปัจจุบัน ในด้านต่างๆ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ นามสกุล

เพศ.....อายุ.....ระดับการศึกษา

2. ที่อยู่ปัจจุบัน

.....

.....

.....

3.สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา

.....

.....

.....

4. ตำแหน่งหน้าที่ที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับการจัดการศึกษาดนตรี ในสาขาวิชาที่ตนเองสำเร็จการศึกษา
 (ในช่วงเวลาที่ตนเองกำลังศึกษา)
 การจัดการด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดห้องเรียนและสถานที่

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดกิจกรรมและการจัดแสดงผลงานนักศึกษา และอาจารย์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการด้านงานวิชาการและงานวิจัย ของนักศึกษา และอาจารย์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการด้านแหล่งสารสนเทศ และแหล่งข้อมูลทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การจัดการด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี ทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนาการจัดการศึกษาดนตรีในองค์กรที่ตนเองกำลังปฏิบัติงานในปัจจุบัน
แนวทางการพัฒนา ด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา การจัดห้องเรียน และสถานที่ ในแต่ละสาขาวิชา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา การจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา การจัดกิจกรรมและการจัดแสดงผลงานนักศึกษา และอาจารย์

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านงานวิชาการและงานวิจัย ของนักศึกษา และอาจารย์

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนา แหล่งสารสนเทศ และแหล่งข้อมูลทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการพัฒนาด้านเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยี ทางการศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้สัมภาษณ์ ชื่อ-สกุล สถานที่

วัน/เวลา ที่สัมภาษณ์

ภาคผนวก ค
อภิธานศัพท์

อภิธานศัพท์

ภาษาไทย	ภาษาจีน	ภาษาจีน(PINYIN)	ภาษาจีน(คำอ่าน)
กระบวนการเรียน การสอน	教学过程	jiàoxué guòchéng	เจี่ยวเสว่ กั๋วเฉิง
ดนตรี	音乐	yīnyuè	อินเยว่
วิทยาลัยดนตรี	音乐学院	yīnyuè xuéyuàn	อินเยว่ เสว่เอวี่ยน
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่ง มณฑลยูนนาน	云南艺术学院	Yúnnán yìshù xuéyuàn	อวิ้นหนาน อี้ชู่ เสว่ เอวี่ยน
การศึกษา	教育	jiàoyù	เจี่ยวอวี้
หลักสูตร	教程	jiàochéng	เจี่ยวเฉิง
การบริหารจัดการ	管理	guǎnlǐ	ก่ว่านหลี่
อธิการบดี	校长	xiàozhǎng	เสี่ยวจ่าง
คณบดี	院长	yuànzhǎng	เอวี่ยนจ่าง
รองคณบดี	副院长	fùyuànzhǎng	ฟู่เอวี่ยนจ่าง
อาจารย์/ครู	教师	jiàoshī	เจี่ยวซือ
ผู้ปกครอง	家长	jiāzhǎng	เจียจ่าง
นักศึกษา	学生	xuéshēng	เสว่เซิง
งบประมาณ	预算	yùsuàn	อวิ๋ชวน
การศึกษาระดับปฐมวัย ศึกษา	幼儿教育	yòu'ér jiàoyù	อวิ๋ เออร์ เจี่ยวอวี้

ภาษาไทย	ภาษาจีน	ภาษาจีน(PINYIN)	ภาษาจีน(คำอ่าน)
การศึกษาระดับ ประถมศึกษา	小学教育	xiǎoxué jiàoyù	เสี่ยวเสว่ เจี่ยวว่ว
การศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น	初中教育	chūzhōng jiàoyù	ชู่จง เจี่ยวว่ว
การศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย	高中教育	gāozhōng jiàoyù	เกาจง เจี่ยวว่ว
การศึกษา ระดับอุดมศึกษา	大学教育	dàxué jiàoyù	ต้าเสว่ เจี่ยวว่ว
การสอบระดับชาติเพื่อ ศึกษาต่อใน ระดับอุดมศึกษา	高等教育入 学考试	gāoděng jiàoyù rùxué kǎoshì	เกาเต็ง เจี่ยวว่ว รู่เสว่ เข้าชื่อ
การศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	职业技术教 育	zhíyè jìshù jiàoyù	จื่อเยว่ จี้ชู่ เจี่ยวว่ว
การศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชา ชั้นสูง	高级职业技 术教育	gāojí zhíyè jìshù jiàoyù	เกาจี้ จื่อเยว่ จี้ชู่ เจี่ยว ว่ว

ภาคผนวก ง
โน้ตเพลง หลักสูตรภาควิชาเครื่องดนตรีพื้นเมือง
(เครื่องมือฟ้ผา)

[illegible]

เพลง LaoTong

老 童

1 = F (3̣ 6̣ 7̣ 3̣ 弦)

刘德海曲

$$1 = F(3, 6, 7, 3, 5)$$
[illegible]

$\begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ 4 \quad 6 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array} \quad \overbrace{\begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \quad \diagup \\ 6 \quad 3 \quad 3 \quad 3 \\ \hline \cdot \quad \cdot \quad \cdot \quad \cdot \end{array}}^{\div} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ 3 \quad 5 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ 5 \quad 7 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ 7 \quad 2 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ 3 \quad 3 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array}$
 (X)

(入板)

$\begin{array}{c} \diagdown \quad \diagdown \\ -1 \quad 2 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ 2 \quad 2 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ 2 \quad 2 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ 2 \quad 0 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagup \\ -2 \quad -5 \\ \hline \cdot \quad \cdot \end{array}$

II

$\begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 3 \equiv 6 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 6 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 1 \quad 2 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 2 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 2 \quad 0 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 5 \quad 6 \quad 5 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 3 \quad 6 \quad 6 \quad 3 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 3 \quad 3 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 6 \quad 6 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 1 \quad 6 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array} \quad \begin{array}{c} \diagup \quad \diagdown \\ 2 \quad 6 \\ \diagdown \quad \diagup \end{array}$

[illegible][illegible]

转 1=C
慢起

2 0 2 3 2 3 2 3 2 3 2 6 2 2 2 2 2 2 || 6 6 1 6 6 3 1 6 |

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

X (-) X (-) X (-) X (-) X (-)

6 6 1 6 6 3 1 6 || 5 3 3 3 5 6 3 3 3 5 3 3 6 6 3 3 5 |

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

例 3

5 3 3 1 1 1 1 3 3 0 7 2 2 2 6 2 2 2 6 5 5 7 7 5 5 6 |

0 3 0 3 6 6 6 6 6 0 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2

I (X) p (三)

6 5 5 7 7 7 7 2 0 2 7 7 7 2 3 7 7 7 3 1 1 1 5 3 3 3 |

0 2 0 2 2 2 2 2 0 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2

I (三) II (X)

6 5 5 1 1 3 3 5 5 7 7 2 2 6 6 1 1 3 3 5 5 7 7 2 |

0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6

III II 0

2 6 6 1 1 2 1 2 1 2 2 1 2 2 4 2 4 2 4 5 3 3 3 5 |

0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6 0 6

(-) (三) 例 4

6 3 3 3 5 3 3 6 6 3 3 5 5 3 3 1 1 1 1 3 3 0 7 2 2 2 |

0 0

右 p (三)

(3)

[illegible]

$\begin{array}{c} \dot{3} \quad 7 \quad 7 \quad 7 \\ \underline{2 \quad 0 \quad 2 \quad 0} \end{array} \quad \begin{array}{c} \dot{3} \quad \dot{1} \quad \dot{1} \quad \dot{1} \\ \underline{6 \quad 0 \quad 6 \quad 0} \end{array} \quad \begin{array}{c} \dot{5} \quad \dot{3} \quad \dot{3} \quad \dot{3} \\ \underline{6 \quad 0 \quad 6 \quad 0} \end{array} \quad \begin{array}{c} \dot{6} \quad \dot{6} \quad \dot{5} \quad \dot{1} \\ \underline{6 \quad 0 \quad 6 \quad 0} \end{array} \quad \begin{array}{c} \dot{1} \quad \dot{3} \quad \dot{3} \quad \dot{6} \\ \underline{6 \quad 0 \quad 6 \quad 0} \end{array} \quad \begin{array}{c} \dot{5} \quad \dot{7} \quad \dot{7} \quad \dot{2} \\ \underline{6 \quad 0 \quad 6 \quad 0} \end{array}$

[illegible]

渐慢

$\frac{2}{4}$ $\sharp 2$ $\sharp 4$ $\underline{2 \ 4} \mid \underline{2 \ 4} \ 2 \ \underline{\underset{\cdot}{4}}$ $\boxed{\text{O} \ \diagup \ \text{O} \ \diagdown}$ $\underline{3 \ 3 \ 5} \ \underline{6 \ 3} \mid \underline{5 \ 5} \ \underline{5 \ 5} \mid \underline{\underset{\cdot}{6} \ 5} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 1} \mid \underline{2 \ 2} \ \underline{2 \ 2} \mid$

$\underline{\underset{\cdot}{2} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{2} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{2} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{2} \ 0} \mid$ $\underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \mid$ $\underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \mid$ $\underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \ \underline{\underset{\cdot}{6} \ 0} \mid$

(三) $\text{I} \times$ mp 例 5 $(\times)$ $\infty \ 0$

[illegible][illegible]

$\begin{array}{c} \textcircled{0} \wedge \textcircled{0} \wedge \\ \underline{\underline{6}} \equiv 5 \quad \underline{\underline{6}} \equiv 1 \end{array} \quad \begin{array}{c} \underline{\underline{2}} \quad \underline{\underline{2}} \quad \underline{\underline{2}} \quad \underline{\underline{2}} \end{array} \quad \begin{array}{c} \underline{\underline{5}} \quad \underline{\underline{5}} \quad \underline{\underline{3}} \quad \underline{\underline{2}} \quad \underline{\underline{3}} \end{array} \quad \begin{array}{c} \underline{\underline{6}} \equiv 1 \quad \underline{\underline{2}} \quad \underline{\underline{2}} \end{array} \quad \begin{array}{c} \underline{\underline{3}} \quad \underline{\underline{3}} \quad \underline{\underline{5}} \quad \underline{\underline{2}} \quad \underline{\underline{3}} \end{array} \quad \begin{array}{c} \textcircled{0} \wedge \textcircled{0} \\ \underline{\underline{5}} \equiv \underline{\underline{6}} \end{array} \quad \begin{array}{c} \textcircled{0} \\ 5 \end{array}$

[illegible]

(4)

$\overset{\frown}{5}=\overset{\frown}{4}$ $\overset{\frown}{4}=\overset{\frown}{3}$ | $\overset{\frown}{2}=\overset{\frown}{3}$ $\overset{\frown}{6}=\overset{\frown}{1}$ | $\overset{\frown}{2}=\overset{\frown}{3}$ $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$ | $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$ $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$ | $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$ $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$ | $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$ $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$ | $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$ $\overset{\frown}{2}$ $\overset{\frown}{3}$

$\overset{\frown}{6}$ $\overset{\frown}{0}$ $\overset{\frown}{6}$ $\overset{\frown}{0}$ | $\overset{\frown}{6}$ $\overset{\frown}{0}$ $\overset{\frown}{3}$ $\overset{\frown}{0}$ | 刺 刺 刺 刺 刺 刺 刺 刺

X
(II)
≡
X

“刺” 大指压四弦碰击品后发“刺声”。

[illegible][illegible][illegible][illegible]

$\begin{array}{cccc|cccc|cccc|cccc} \textcircled{5} & \textcircled{6} & \textcircled{6} & \textcircled{6} & \textcircled{2} & \textcircled{-2} & \textcircled{3} & \textcircled{6} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & \textcircled{6} & \textcircled{6} & \textcircled{2} & \textcircled{-1} & \textcircled{2} & \textcircled{-6} & \textcircled{5} & \textcircled{6} & \textcircled{6} & \textcircled{6} & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{6} & \textcircled{5} \\ \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{6} & \textcircled{0} & \textcircled{6} \\ \textcircled{\text{III}} & & & \textcircled{\text{III}} & & & \textcircled{\text{X}} & \textcircled{\text{X}} & & & \textcircled{\text{III}} & & \textcircled{\text{I}} & & \textcircled{\text{III}} & & \textcircled{\text{X}} & \textcircled{\text{X}} & & & \textcircled{\text{III}} & & \textcircled{\text{X}} & \textcircled{\text{X}} & \textcircled{\text{III}} & & \textcircled{\text{I}} \end{array}$

$$\begin{array}{cccc|cccc|cccc|cccc} \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{-6} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{-1} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{3} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{2} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{-1} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{-6} & \overset{\wedge}{6} \overset{\wedge}{-5} & \overset{\wedge}{6} \overset{\wedge}{6} & \overset{\wedge}{6} \overset{\wedge}{-1} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{3} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{2} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{-1} & \overset{\wedge}{2} \overset{\wedge}{6} & \overset{\wedge}{6} \overset{\wedge}{5} & \overset{\wedge}{6} \overset{\wedge}{6} & \overset{\wedge}{6} \overset{\wedge}{-1} \\ \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} & \underline{0 \ 6} \\ (\equiv) & \equiv & & & & (X) & & & X & & & & & & & \\ (-) & & & & & (-) & & & (-) & & & & & & & \end{array}$$

① ②

③

II 例9

渐快 渐慢 渐弱

II

例9

1=F

渐慢

④

例6 (均在四弦)

1=C

II

ภาคผนวก จ
ตัวอย่างภาพประกอบ

รองศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณิ เหลือบุญชู Assoc. Prof. Xu Yingming และผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญชัย ชนไฟโรจน์, Prof. Zhu Haiying และผู้วิจัย

ผู้วิจัยสัมภาษณ์ข้อมูลกับอาจารย์ Luo Yuan (เลขานุการคณบดีวิทยาลัยดนตรี)

ผู้วิจัยสัมภาษณ์ข้อมูลหัวหน้าภาควิชาแอ็คคอร์ดียน

ผู้วิจัยสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยดนตรี
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ผู้วิจัยสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยดนตรี
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

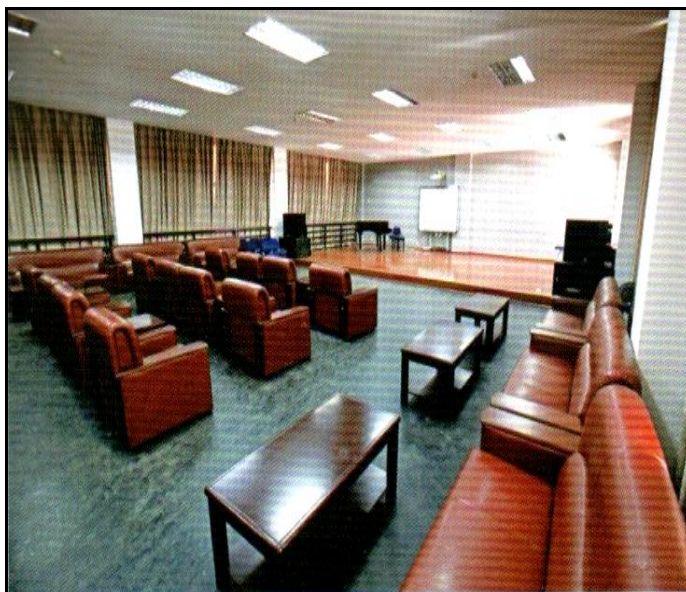
ผู้วิจัยกับอาจารย์ Gan Qi (ผู้สอนกุ้เจิ้งผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยดนตรี
มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน)

ผู้วิจัยสัมภาษณ์ข้อมูลนักศึกษา

บรรยากาศและสภาพห้องเรียน

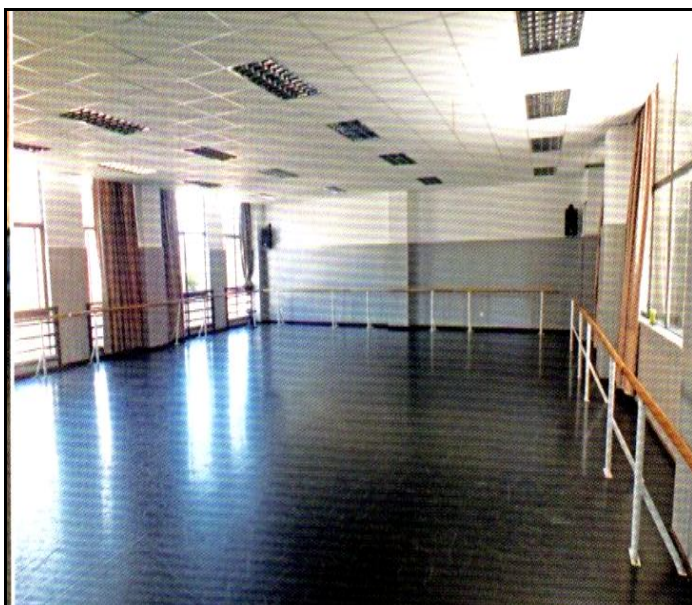

ห้องประชุมวิทยาลัยดนตรี

ห้องเรียนรวม (บรรยาย) วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งมณฑลยูนนาน

ห้องเรียนฝึกปฏิบัติรวม วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ห้องเรียนปฏิบัติเดี่ยว(เปียโน) วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ห้องเรียนปฏิบัติรวมขับร้อง วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ห้องเรียนปฏิบัติรวมดนตรีพื้นเมือง วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ห้องเรียนปฏิบัติอำนวยการเพลง วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งมณฑลยูนนาน

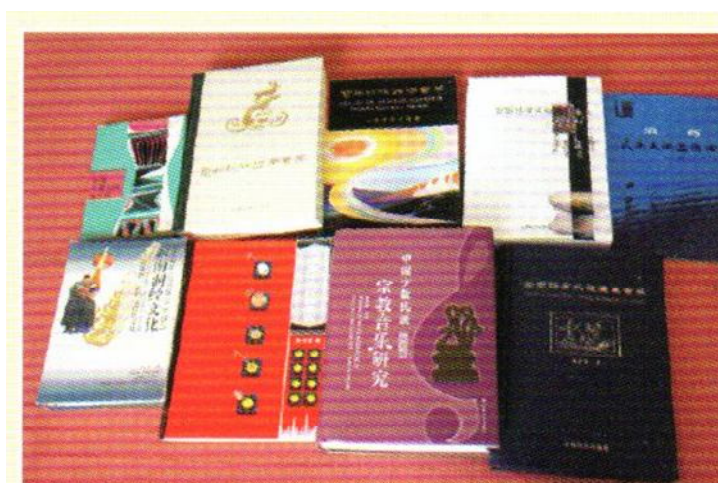
ห้องฝึกซ้อมรวม วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งมณฑลยูนนาน

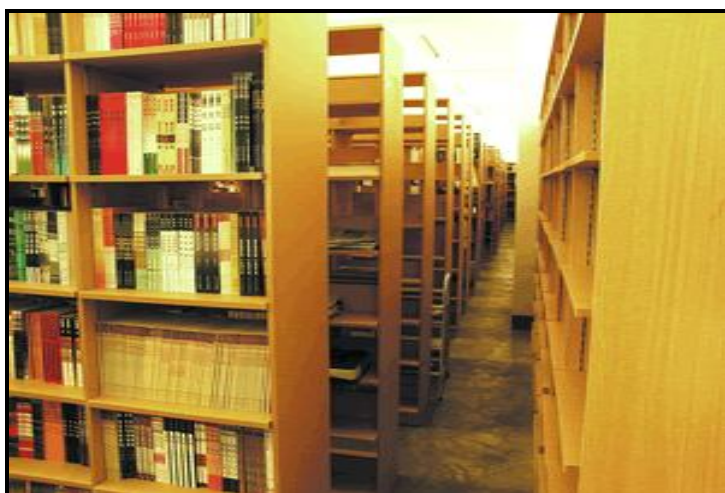
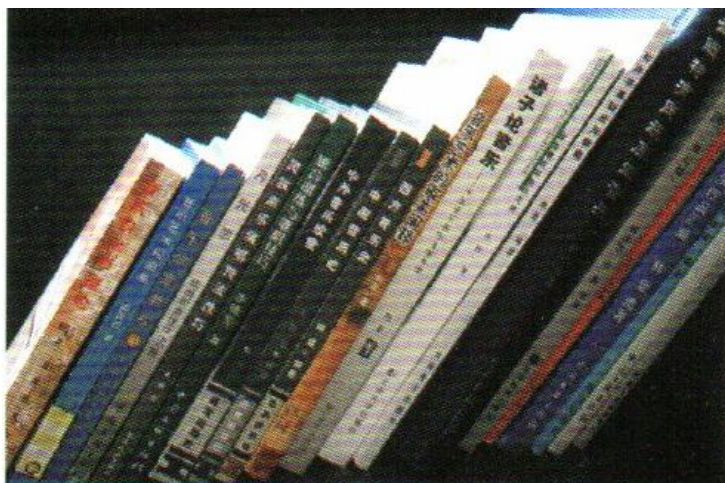

ห้องพักอาจารย์ วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

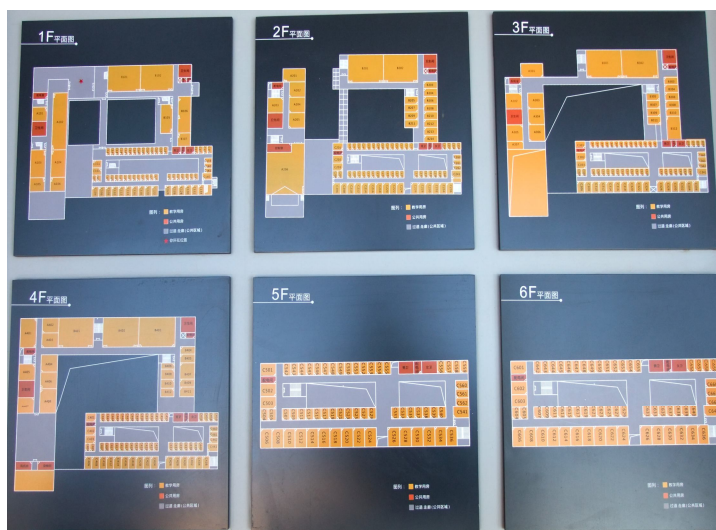

ห้องสมุดของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

แผนผังอาคารและห้องเรียน วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

หอแสดงคอนเสิร์ตของวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งมณฑลยูนนาน

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นายสมเกียรติ ภูมิภักดิ์
วันเกิด	วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2511
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 99/102 หมู่ที่ 10 ซอย พระยาตรัง 9 ถนนพระยาตรัง ตำบลวัดใหม่ อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี 22000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	รองผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี (ฝ่ายศิลปวัฒนธรรม) ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ถนนชนวนะอุทิศ ตำบลวัดใหม่ อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี 22000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2523	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดคมบาง (เพิ่มพิทยากร) จังหวัดจันทบุรี
พ.ศ. 2524	นาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2532	ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง (ปณส.) วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2538	ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2545	ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา
พ.ศ. 2557	ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

